

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 28 / Hejmar: 326 / Sıbat 2009

15 Şubat'ın 10. yılında

Güneşimiz karartılamadı Komplo boşa çıkarıldı

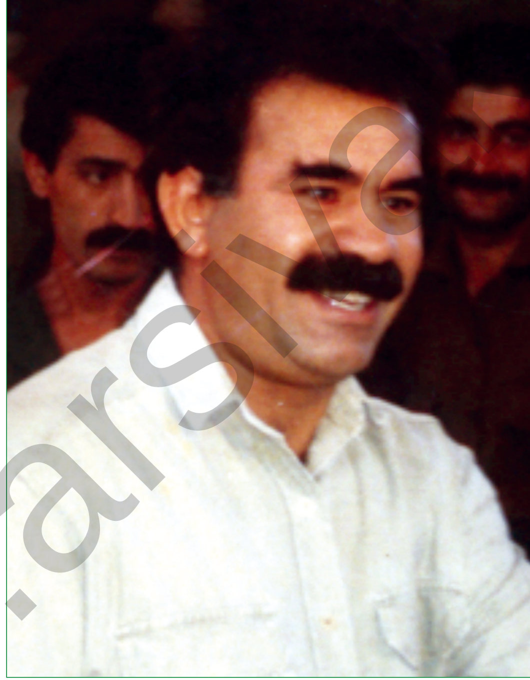

RÊBER APO DEĞERLENDİRİYOR

İmralı kayalıklarına zincirlenip bir kadercilik mahkûmiyetine duçar oldum

İmralı Cezaevine alındığımda beni ilk karşılayan kişi, Avrupa Konseyi'ne bağlı İşkenceyi Önleme Komitesi'nin başkanlık düzeyindeki temsilcisiydi. Bana söylediği ilk söz, "bu cezaevinde kalacaksın, biz de Avrupa Konseyi üzerinden denetleyip bazı çözümler geliştirmeye çalışacağız" oldu. Dostluğa tarihte eşine ender rastlanan bir ihanet temelinde beni ABD-CIA denetimine teslim eden Yunan ulus-devletinin Türkiye Cumhuriyeti'yle ilişkileri çıkar denklemine eklenince, **'çıplak krallar ve maskesiz tanrılar çağında'** İmralı kayalıklarına zincirlenip, Prometheus efsanesine 'taş çıkartan' biçimde bir kadercilik mahkûmiyetine duçar (düşen) oldum.

Bu sürece yol açan Suriye'den çıkışımdaki denklem daha da çarpıcıdır. Beni Suriye'den çıkartan anlayış, özünde yine dostluğa çizdiğim paye ile İsrail'in Kürt politikası arasındaki çelişkinin çarpışmasına dayanır. Özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında Kürt sorununun patronajlığına soyunan İsrail, şahsımda giderek etkili olmaya başlayan ikinci bir Kürt çözüm tarzına tahammül edemeyecek denli hassastı. Benim çözüm tarzım hesaplarına kesinlikle uygun düşmüyordu. Hakkını inkâr etmemeliyim; MOSSAD dolaylı yoldan beni kendi çözüm yoluna davet etti. Ama buna da ben ne ahlaken ne siyaseten açık ve hazır değildim. Suriye Arap yönetimi PKK Önderliğiyle taktik yanı ağır basan bir ilişki biçimini asla aşmak istemedi. Kaldı ki, Hafız Esad önderliği ABD-Sovyetler Birliği hegemonya çatışmasına dayalı olarak vücut bulmuştu. Sovyetler'in çözülüşüyle birlikte, kritik bir aşamada hiçbir taktik ilişkiyi koruyacak durumda değildi. Benimle -PKK oluşumuyla- Türkiye'yi dengelerken, bir anlamda Türkiye Cumhuriyeti'nin 1958'den itibaren gelişen Suriye üzerindeki tehdidine ve aşırı İsrail yanlısı eğilimine yanıt arıyordu. PKK'nin bu konuda uygun araç olması, uzun süreli bir taktik ilişkiye imkân verdi. Bu ilişkinin ikinci bir Kürt politikasına yol açabileceği pek görülmek istenmiyordu. Türk yönetimlerinin bütün çabaları bu anlamda etkili olamıyordu.

Bu kısa hatırlatma bile beni Suriye'den çıkartan esas gücün İsrail olduğunu gösterir. Şüphesiz ABD'nin siyasi ve Türkiye'nin askeri baskıları da bunda rol oynamıştır. Unutmamak gerekir ki, İsrail daha 1950'lerde Türkiye ile kapalı antlaşmalar içindeydi; ikinci kez 1996'da 'anti-terör' adı altında yapılan ilave bir antlaşmayla ABD, İsrail ve Türkiye Cumhuriyeti arasındaki anti-PKK ittifakı tamamlanmış oluyordu.

Bu sürece eklenmesi gereken diğer önemli bir faktör, ABD ve İsrail'le ilişki içindeki KDP ve YNK yönetimiyle, diğer bir deyişle 1992'de oluşturulan Kürt Federe Meclisi ve yönetimiyle Türkiye Cumhuriyeti arasında sağlanan anti-PKK temelindeki işbirliğiydi. Şüphesiz Türkiye Cumhuriyeti hükümetleri ve silahlı kuvvetleri o günün koşullarında taktik bir anlayışla hareket ediyorlardı. Ancak tarihin kendine has bir yürüyüşü vardı. Çok çeşitli algılamalar önemli gelişmeleri belirler. Türkiye'nin günümüzde çokça öfkelendiği bu tarihsel yanılgısı dar, bencil ve tek taraflı bir algıdan kaynaklanmaktadır.

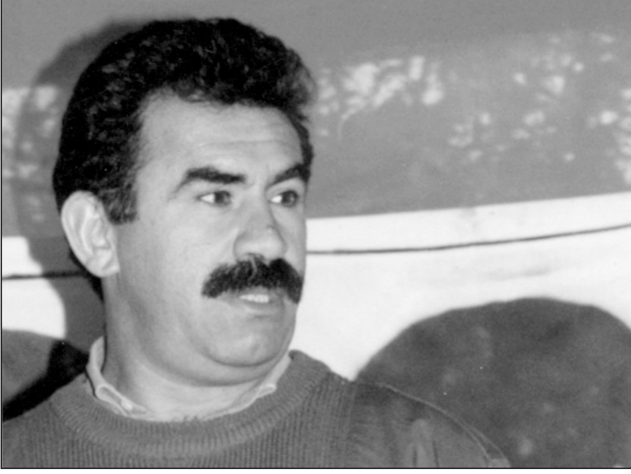
1998'de aleyhteki bu faktörlerin birleşmesiyle Suriye'den çıkışım gerçekleşti. Açıkça belirtmeliyim ki, ben de Suriye'den çıkma gereğinin tamamen farkındaydım. Bu alanda aşırı bir bekleme dönemi geçirdim. Ama Kürdistan için gelişen politik çizginin çekiciliği ve stratejik düzeye çıkartmak istediğim dostluk yaklaşımım beni adeta tutsak etmişti. Suriye yönetimi en üst düzeyde bunun sakıncasını önemle belirtmişti. Bunu itiraf etmem gerekir. Ama ben halen stratejik bir halklar dostluğunun önemini ve vazgeçilmezliğini savunmak durumundayım. Beni Yunanistan'a çeken anlayış da aynıydı. Yunan Devletiyle olmasa da, halkıyla değerli dostluk ilişkileri geliştirmek ikinci düzeyde ilgimi çeken bir yaklaşımdı. Klasik kültür ve trajik tarihleriyle alışveriş oldukça önemliydi; dostluğun gereğini dayatıcı nitelikteydi.

Diğer bir olası çıkış yolum Kürdistan dağlarıydı. Daha çocukken diğer bir ismim de 'Dînê çolê, dînê çîya' idi. 'Dağ, çöl delisi' anlamına gelir. Fakat iki etmeni hesaplamam bu yolu ikinci plana bırakıyordu. Dağda, ülke'de olacağım yöre üzerine her tür silahla bombalamada bulunmanın kaçınılmazlığının halk ve yoldaşlar üzerindeki tahribatıyla ilişki darlığı dikkate alındığında, böyle bir durumda sadece askeri yolda yoğunlaşma ve tümüyle askeri yola sapış kaçınılmazdı. Diğer önemli bir husus olarak, gençliğin inanılmaz eğitimsizliği ve kendilerini mutlaka eğitmem gereği beni dağa çıkıştan alıkoyuyordu.

Özcesi Türkiye'de resmi ve gayri resmi birçok çevrenin "işte sıkıştırdık, bak nasıl sonuç aldık" iddiası fazla gerçeği yansıtmıyor. Nitekim aynı sıkıştırma politikası İran ve Irak üzerinde halen yoğunca denenmesine rağmen, sonuç vermek yerine bir kör saplantıya yol açmıştır. İçine girilen Suriye ve İran taktik ilişkisinin ne tür sonuçlara gebe olduğu ise şimdiden kestirilemez... İmralı kayalıklarına zincirlenip bir kadercilik mahkûmiyetine duçar oldum.

**** Bu yazı Reber Apo'nun görüşme notlarından derlenmiştir.***

İçindekiler

15 Şubat komplosu doğru anlaşılmalı

"15 Şubat komplosu 21. yüzyılın komplosudur. 15 Şubat komplosunu derinliğine yeni boyutları ile açacağım. Yaşamım bu komplonun açığa çıkmasına yöneliktir. Tasfiyem de bu komployla bağlantılıdır. Komplonun uluslararası boyutları var. Bu konuda çok kapsamlı bilgiler var. Hem ulusal hem de uluslararası, kamuoyu bunu..."**(2'de)**

15 Şubat komplosu doğru anlaşılmalı -1

“İkinci kez Rusya'ya gidişimde ev tuttuk ve orda kaldık. Daha sonra Tacikistan'a gittik. Ermenistan, Azerbaycan üzerinden ülkenize gidebilirsiniz dediler. Tacikistan'da büyük bir havaalanına indik. Orada bir hafta kaldım. Tekrar Moskova üzeri Petersburg'a geldim. Oradan Atina'ya Beyaz Rusya'ya ve oradan da Korfu adasına ve en son Kenya'ya gittim. Moskova'ya ikinci gidişimde Rus yetkilileriyle tekrar temasımız oldu, aynı adam yine geldi. ‘Ermenistan üzeri ülkenize gidebilirsiniz’ dedi. İhanet, manipülasyon, sahtekârlık, güç, her şey vardı. Bir halk benim şahsımda yok edilmek isteniyordu”

Reber Apo’nun on yıllık görüşme notlarından derlenmiştir

Yaşamım bu komplonun açığa çıkmasına yöneliktir

15 Şubat komplosu 21. yüzyılın komplosudur. 15 Şubat komplosunu derinliğine yeni boyutları ile açacağım. Yaşamım bu komplonun açığa çıkmasına yöneliktir. Tasfiyem de bu kompoloyla bağlantılıdır. Komplonun uluslararası boyutları var. Bu konuda çok kapsamlı bilgiler var. Hem ulusal hem de uluslararası, kamuoyu bunu yeterince doğru anlayamadı.

Öncelikle yakalatılma tarzımın aydınlatılmaya halen şiddetle ihtiyacı vardır. Son yüzyıllarda Kürt hareketleri üzerindeki oyunların en tehlikeli ve kapsamlı bir özeti ile karşı karşıya olunduğu her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. İşin garip tarafı, oyunun Türkiye’ye yönelik kısmının daha az boyutlu ve yüzeysel olmayıp, en az PKK’ye ve bana yapılan kadar derinlikli, kapsamlı ve uzun vadeli olduğudur. Şüphesiz bunun altında kökeni tarihe uzanan, karşılıklı yanlışlıkların büyüttüğü ve çağdaşlıkla bağdaşmayan yaklaşım, yapı ve ilişki tarzının rolü temeldir. Anadolu ve Mezopotamya üzerinde klasik hesapların güncelliği ile de bağlantılıdır. Şahsıma yönelik komploda bu temelden kaynaklanan, ama her odağın ve ülkenin uzun vadeli ve güncel çıkarlarına dayalı yaklaşımların acımasızlık kadar hesaplılığı da bir o kadar gerçektir.

Suriye’den Avrupa’ya çıkmamı şöyle açıklayabilirim: Önümde iki yol vardı: Dağ yolu, Avrupa yolu. İkisi de tutulmuştu. Dağa çıkmak kırk yıllık özlemimdi. Dağa çıksaydım, birey olarak benim için kurtuluş olabilirdi. Benim için kırk yıllık bir hayal olan dağı tercih etmedim. Çünkü dağa çıkmam çatışmayı ve çıkmazı zamana daha da yayarak derinleştirecekti. Acı ve kayıplar, taraflarca çok daha yoğunca yaşanacaktı. Güney Kürdistan boyutunda, 1925’in daha geliştirilmiş bir modeli uygulanacaktı. Halk ve hareketin bundan dolayı zorlanacağını biliyordum. Bunu bildiğim için böylesi bir sonucu yaratmaya hakkım olmadığına kendimi inandırdım. Bunu da içselleştirdim. Dikkat ederseniz, ‘98 Eylül Ateşkesini tek taraflı da olsa kabullenmeye, hatta dolaylı da olsa ilişkileri değerlendirmeye ihtiyaç duymaktaydım. Çünkü iki tarafın da kontrolü yitirme ve dışa bağlanmaları gün geçtikçe gelişiyordu. Bunu önlemek bana daha doğru geliyordu. Savaşı en çok tırmandırabilecek bir aşamadaydım. Moral ve siyasi anlayışım bunda zorlanıyordu. Aşırı bir tekrar durumu görülüyor, bu bıkkınlık yaratıyordu. Savaş, eğer mutlak gerekli ise, bir çelişkiyi çözmek için başvurulabilecek bir araçtır. Ama böyle bir konumdan düştü mü, onu sürdürmek gittikçe cinayete dönüşecekti. Bunu sezinliyordum. Çıkmaz biraz da böyleydi. Derinleştirme değil çözüm arıyordum. Avrupa’ya çıkışım bu nedenleydi. Aslında plan daha Suriye’deyken, NATO kapsamında olmakla birlikte, oldubittiye getirilme durumu da vardı. Görünüşte Türkiye için çok acil ve haklı bir nedene dayalı benim etkisizleştirilme durumumun, aslında Türkiye’nin bu amacının ötesinde kullanılmaya çalışıldığını görmek gerekiyordu. Sanırım her iki tarafın acil ve sıkışık yönleri görülerek geliştirilen, derinleştirilen bir plandır bu.

Komplonun önemi ve boyutlarını daha önce defalarca açıklamıştım. Amerika’nın Büyük Ortadoğu Projesi’yle milliyetçilikleri ve ulus-devletçikleri ortaya çıkarıp çatıştırarak yüz yıl daha Ortadoğu’da egemen olunmak amaçlanıyor. Suriye, İran ve Türkiye de bundan nasibini alacak. Amerika’nın Büyük Ortadoğu Projesi, benim komployla Türkiye’ye teslim edilmemle yakından ilgilidir. Peki ben neden böyle bir komployla Türkiye’ye verildim? Bu hala anlaşılmış değil. Ben bunu burada defalarca açıkladım. Komplonun iki amacı vardır: Birincisi, yargılama sürecinde benimle Başbakanlık adına görüşmeye gelen yetkilisine de bu komplodaki amacın bir Türk-Kürt savaşı yaratmak olduğunu söylemiştim. Benim tutumum sayesinde bu savaş önlenmiştir. Ben bütün gücümle bu durumu engellemeye çalıştım. Mesela silahlı güçleri sınır dışına çıkarttım. Ben bunu gönüllü olarak yaptım, inanarak yaptım. Bu ülkenin hayrına olduğuna inandığım için yaptım. O günlerde bir barış umudu doğmuştu. Ordunun içinde bunu anlayanlar oldu ama bir türlü pratiğe geçmedi, çözüm için somut adım atılmadı. Bunca süre-

dir bu süreci bireysel inisiyatifimle sürdürmeye çalışıyorum ama artık bu durumda bunu ne kadar sürdürebilirim bilemiyorum. Türkiye'ye teslim edilmem karşılığında Kıbrıs, Ege ve Güney'deki Kürt oluşumu konusunda Türkiye'den taviz koparılarak, Türkiye'ye kendi çözümlerini kabul ettireceklerdi. İkincisi komplonun ekonomik yönüdür. Tam da benim teslim edildiğim günlerde Türkiye'de Tahkim Yasası çıkarılmıştı. Bu düşündürücüdür. Biliyorsunuz değil mi bu yasaya göre anlaşmazlık çıktığı durumlarda uluslararası mahkemeler yetkili kılınmıştır. Bu durum tesadüf değildir, bunun incelenmesi gerekiyor. Bizim tasfiyemiz karşılığında her devletin kendine göre bir hesabı vardı. Avrupa'nın ekonomik istekleri vardı, Türkiye ekonomisi onlara açılmadı mı? Şu anda Türkiye ekonomisinin % 50'sini götürmediler mi? Rusya daha ben oradayken doğal gaz ile ilgili Mavi Akım projesini imzaladı ve beni çıkardı. Türkiye'deki ekonomiden pay alabilmek, ekonomiyi kontrol etmek için savaşa ihtiyaçları var. Bu savaştan kazanç elde ediyorlar. Ortada büyük bir konsept var ve bu konseptten elde edilen muazzam bir gelir var.

Komplo ile Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesi amaçlanmıştı

Komplodaki esas noktayı belirtiyorum: Kuzey Kürdistan'daki Kürt mücadelesinin zayıflatılmasına veya bitirilmesine karşılık Güney ile işbirliği yapıldı. Komplonun özü budur. Bu kompoloyla amaçlanan PKK'nin, daha doğrusu Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesiydi ve birçok devlet yer aldı. Türkiye, Kuzey Irak politikasıyla bugüne kadar bizi hep bitirmeye çalıştı. Öyle birkaç yüz adamı bizden koparmakla, birkaç gerillamızı teslim almakla ve öldürmekle bunu sağlayacaklarını düşünerek seviniyorlardı! Ama '90'ların başından itibaren ABD'nin Kuzey Irak'ta yapmak istediklerini Türkiye anlayamıyordu. Ankara Anlaşmasıyla bizi tasfiye karşılığında Güney'e desteklerini sundular, onlara birçok imkân verdiler. 1993'ten beri güçlü, anlamlı ve özgür bir birliktelik çözümümüze bu çevrelerin -ki, genelde Batı diyebiliriz- bir tepkisidir demek akıl dışı tutulmamalıdır. Hepsi aynı bilinçle değil, ama çok bilinçlice oynayan var. Türkiye'de işbirlikçiliğin 1993-1996'daki savaş yürütme tarzında ve 1991'de "Londra bize ışık yaktı" diyen anlayışta bunu görmek zor değil. Tahminim, 1993'ten beri Türkiye ile uzlaşma çabalarından beri yerimize adaylar hazırlanması, '92 Güney Savaşından sonra bilinen gelişmeler, Türkiye'de '93-96 hükümeti süreci, 6 Mayıs komplosu, en son tüm Avrupa çapında ve Rusya'daki engellemeler komplodur. Tahminen Türkiye önemli oranda bu yıllarda Özal'ın yaklaşımından sonra "Apo ya ölecek, ya ölecek" sloganıyla bunun içine çekilmiştir. Her iki kanattaki çeteleşme bu süreçle ilintilidir. Kürt-Türk çatışması gibi bir boyut verilerek, açmaz derinleştirilmek istenmektedir. '96'da daha çok ordu kaynaklı dolaylı mesaj teatisi bundan dönüşü ifade eder. Benim yaklaşımım; olumlu yaklaşma biçimindeydi. En son 1 Eylül 1998'de ateşkese gidilen protokol niteliğindeki değerlendirmeler yeni süreci ifade eder. Çözüm, ülke bütünlüğü ve bağımsızlığı temelinde daha çok politik çözüm arayışıdır.

Geniş açıdan bakıldığında, bu yakalanmanın NATO kapsamında gerçekleştirilmesi; ABD'nin açık, İsrail'in istihbarat, Avrupa'nın engelleme ve Rusya'nın önderliğinde BDT'nin de benzer bir tutum içine girmesi, Yunanistan'ın ise Kenya'ya kaçırtarak Türk güvenlik timine imha amaçlı teslim edip, gizli intikamını bu yöntemle ve belki de korku ve pazarlıklar sonucu bunu gerçekleştirmesi söz konusudur. Yanılabilirim, ama olayın ana hatlarının özünde böyle olduğu kanısındayım. NATO ve önder gücü ABD'nin dünya genelinde olduğu gibi, Türkiye gibi kendisi için önemli olan bir ülkede de önemli avantajlar sağlamak için beni gözden çıkarma, bunun karşılığında 17 Eylül Washington Anlaşmasıyla Güney'de daha tehlikeli ve Türkiye'yi stabilize edecek bir durumu yakalama, bununla hem Irak'ı hem Türkiye'yi kendine bağlama, ama burada demokratik normları da ölçü olarak kullanma ve giderek NATO'yu eskinin komünizme karşı amacı yerine böyle bir amaca bağlamasının önemli bir rol oynadığı kanısındayım. Bu yorumu biraz daha ilerletirsek, Kürt sorununa silahlı çatışmadan arınmış bir yaklaşım da eklenebilir. NATO ülkelerinde ve örneğin Bosna ve Kosova'da, yarın başka yerde çözümleri görebilme, barışçıl çözümlere gelmeyeni zorla buna getirme, sanırım PKK'ye ve bana da uygulanan bu genel politikanın bir parçasıdır. Hatta bunda Türkiye'ye de "meseleyi barışçıl çözmezsen Kosova'dan ders al" gibi bir uyarı var.

Yunanistan'ın rolü komploda kilit noktadadır

Cumhuriyet'teki habere göre komplo ta Şam'dan başlamış. 9 Ekimde Suriye'den çıkarken füzeyle imha edilme tehditleri her gün vardı zaten. Benim Suriye'den çıkışımı gerçekleştiren güçlerle bugün Suriye'yi uluslararası alanda tecrit edip sıkıştırmak isteyen güçler aynıdır. O gün de durumdan çıkışın çözümünün demokratikleşmede olduğunu söylemiştim. CIA Suriye'ye bir paket sunmuştur. Suriye de bana karşı 'durma git' politikası gütmüştür. Plan önceden hazırlanmış. Bunu 1996 komplosuna kadar götürebiliriz. 6 Mayıs 1996'da tasfiye amacı var. Aslında bu '90'lara dayanan, İngiltere'nin başını çektiği, içinde Kürt işbirlikçileri, Talabani gibilerinin yer aldığı bir süreçtir. Daha sonra daha fazla derli toplu '96'da başlamıştır. Yine daha sonra Yunan halkası da oluşturuldu. Yunanlı bir istihbaratçı bana "Clinton ve Simitis '96'da senin hakkında tasfiye kararı almışlar" dedi. O zaman ben buna fazla ihtimal vermemiştim, komplodan sonra anladım. Tasfiye sürecim 97'deki planlanmayla tamamlandı. O zaman onu anlasaydım daha farklı tedbirler alırdım. Tüm Avrupa kontrol altına alınmıştır. İtalya etkisizleştirilmiştir.

Avrupa Konseyi, Rusya, ABD, Yunanistan, tabi İsrail, İran ve Suriye daha sonra ikili görüşmelerle bağlandı-

lar, Güney'deki federe yapı bir bütün olarak bu işin içindeydi. Yunanistan'ın Türkiye ile Kıbrıs ve Ege meseleleri çözülecekti, bu süreç devam ediyor.

Bu kompoda, öncelikle Yunanlıların tavrı iyi araştırılmalıdır. Öncelikle netleşmesi gereken komplonun Yunan ayağıdır. Yunanistan'ın rolü komploda kilit noktadadır.

Bu komplo Yunan derin devletinden Simitis'ten kaynaklanmıştır

9 Ekim'de Rusya'ya gitmeden önce Atina'ya Suriye uçağıyla geldim. İnişim izinliydi. Daha önce Yunanistan parlamentosundan davet almıştım. Havaalanına indiğimde Yunan istihbaratı şefi Stavrakakis ve Kalanderidis geldi. Ondan sonra Atina'da tek bir saat kaldım. Ben oradayken bu kişilerle tartıştık. Bu arada bakanlar kendi aralarında ne yapalım diye tartışıyorlardı. Onlar beni davet etti. PASOK'lu bir milletvekili olan Baduvas beni davet etti. Beni çağıran Baduvas, oraya gittiğimde onunla görüşemedim. Baduvas'ın üzerinde önemle durulmalı. Komploda onun sorumluluğu var. En çok aydınlatılması gereken kişilik. Şam'dan Atina'ya geçmemde sorumluluğu büyük. Ayfer Kaya benim yanımdan Baduvas'ı on kez aradı; bir sorun olur mu, gelsin mi diye sordu. Onlar da on kez 'evet, gelsin' dedi. Yunanistan'da bana tehditler savrulunca oradan ayrılmak durumunda kaldım. Tehditleri Stavrakakis yapıyordu. Orada kalmamı istemiyorlardı. Aslında hiçbir gerekçeleri de yoktu. Ben onlara 'iki üç gün burada kalayım, daha sonra gideceğim yeri belirlerim' dedim. Yunanistan'a ilk geldiğim dönemde aslında NATO'ya teslim edildiğim açıktır. Oradaki dostlar vs hepsi oyundur. Kimsenin de bundan sonra yapacağı bir şey yoktu.

Yunanistan konusu bir-iki kelimeyle geçiştirilecek olay değil. Bir dünya savaşı kadar ciddi boyutları var. Yunanistan'ın yaptığı tehlikeliydi. Çıkmazı derinleştirme, infaza giden yolu açmaydı. Yaş bir odun bile sobaya atılamaz. Beni bir odun gibi sobaya attılar. Bunların Türkiye'ye ilişkin bir savaş planı var. Kürt-Türk nasıl birbirine girecek. Adalara yedi bin tane füze yerleştirmişler. Çok iyi hatırlıyorum; '93'teki ilk ateşkes kararımızdan sonra Yunanistan, şok oldu. Adeta üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi oldu. Ateşkes yapmamızı istemiyorlardı. Sürekli savaşmamızdan yanaydılar. Biz onlara "sorunlarımızı barışçıl yollardan halledebileceksek neden olmasın?" diyorduk. Bundan sonra bize soğuk davranmaya, bize karşı tavır takınmaya başladılar. Bu komplo sayesinde bizimle Türkiye arasında bir kör çatışma yaratacaktı. Yunanlılar beni imha sürecine yatırmak suretiyle vetoyu kullanmak istediler. Ancak uygun ortam bulamayınca bundan vazgeçtiler. Cesaret de edemediler. Bu konu inceleme ve araştırmadan ziyade roman tarzında işlenebilir Bir roman konusu olacak kadar çok şey var. Yunanlılar beni imhacı tarzda teslim etmek istiyorlardı. Fakat benim üzerinde durmak istediğim şudur: Bu yöntemi kim biliyordu, kim denedi? İyi araştırılsın.

Bu komplo Yunan derin devletinden, Simitis'ten kaynaklanmıştır. Kilit adam Simitis'tir. Yunan komplosunun bütün işaretleri bunun çok derinlerde olduğunu gösteriyor. Simitis, Papandreu dönemine dayanan, sadece Yunanistan'la sınırlı olmayan, derin ve güçlü dış bağlantıları olan biridir. Simitis karanlıktır, göründüğü gibi değildir. Uluslararası misyonu da olan bir kontra başı olarak değerlendiriyorum. Pangalos'u da kullanmıştır. Stavrakis kukladır. Kostulas, Simitis'in işbirlikçisidir. Yunan halkı henüz bu komplonun içyüzünü anlamamıştır. Simitis bu kadar insanı niye kullandı? Simitis'in kafasındaki tilkiler nelerdir, hala ortaya çıkmadı. Bana uygulanan politikanın dahisi Simitis'tir. Yunan kamuoyu da bunu ortaya çıkarmalıdır. Türkiye de bu oyunu henüz çözememiştir.

> **"Beni politik araç yapacaklardı. Pangalos'un izlediği çizgi Yunan derin devletinin baştan beri planlanmış olduğu bilinçli çizgisiydi. Britanya ve ABD istihbaratına dayanarak beni Ortadoğu'dan çektiler. Büyük ihtimalle Yunan istihbaratı, İngiliz istihbaratı, üstte İsrail istihbaratı ile büyük bir oyun oynandı. Bunu planlayan İngilizlerdi, bu kavgadan kârlı çıkan İngilizler olmuştur"**

PASOK, Yunan aydınları kendilerini temizlemek istiyorlarsa bunu aydınlatmalılar. Yoksa zincir gibi boyunlarında kalacaktır. Yunanistan'da oyun var. Onlara verdiğim dilekçem var. Onlar, Yunan Büyükelçisi benim yanımda sığınmayı kabul etti. Sonra ne yaptılar peki? Büyük oyun var. Hükümet Başkanı Simitis ve İstihbarat Başkanı Stavrakakis ile yanımdaki Savas kod adlı kişi -kuşkulu bir tipti, ama derinliğini bilmiyoruz- komplodan sorumludur. Yunanistan'da rolünü oynadı, yetmedi Kenya'da da rolünü oynadı. Yunanistan'ın tarihte eşi benzeri görülmemiş ihaneti var. Yunan ihanetinden bu beklenir. Yahuda dedim ya, o Pangalos'tur. Bunları doğru çözümleyecek-siniz ki binlerce ölüm olmasın. Ama dost geçinenlerden de mutlaka bunun bilincinde olanlar vardır. Yunan Hükümeti ve istihbaratı da alçakça ve sinsice tarihi düşmanlık temeline oynamıştır. Yunanistan'ın ihaneti var. Ayrıca dost ihanet etmemeli diyorum. Yunanlılar dost göründüler, ben de inandım. Biri dost olmalı, hepsinin içinde mutlaka biri dosttur dedim. Dostsuz toplum olmaz dedim ve güvendim.

ABD ile Yunanistan bizi sattı

Yunanistan neden komploda yer aldı? Sadece ABD baskısına dayalı bir panik mi? Paniğe kapılıp mı verdi? Yunanistan ile ABD şöyle oyun yapıyor: "Biz Apo'yu kullanarak Türkiye ile olan Kıbrıs ve Ege sorununu hallederiz." Beni politik araç yapacaklardı. ABD ise "Ölse de, kalsa da iyi olur" demiştir. Pangalos'un izlediği çizgi Yunan derin devletinin baştan beri planlanmış olduğu bilinçli çizgisiydi. Britanya ve ABD istihbaratına dayanarak beni Ortadoğu'dan çektiler. Büyük ihtimalle Yunan istihbaratı,

İngiliz istihbaratı, üstte İsrail istihbaratı ile büyük bir oyun oynandı. Sonra ne oldu? Yunanistan, Kıbrıs, Ege adaları görüşmeleri biliniyor, bu günlerde çok tartışılıyor. Türkiye çok taviz veriyor deniyor. Bütün bunların altında yatan nedir? Kostulas büyükelçi; bunlar İngiltere'de yetişmiş bir tür İngiliz yetiştirmeleridir. Yeni Şafak gazetesi zaten bütün bunları yazdı. Oyun böyle başlatıldı. Daha sonra Türk istihbaratına haber verildi. Bunu planlayan İngilizlerdi, bu kavgadan karlı çıkan İngilizler olmuştur. Yunan halkını batıran onlardır. Ben bunun farkındayım. ABD ile Yunanistan bizi sattı, bir koyunu bile alıp satsak ticari bir değeri olur. Kürtler adına siyaset yapanlar, diplomasi yapanlar ABD'ye şunu sorsun: Siz Barzani'ye, Talabani'ye federasyon verdiniz. Peki, Türkiye'deki Kürtlere ne verdiniz? Ben mütevazı bir adamım, buraya sadece kendi emeğimle değil, hepinizin emeğiyle geldim. Ben Kürt halkının emeği, vicdanı ve kanı üzerinde buraya geldim. Kürt halkının değeriyim, ama o değer satıldı, bunun hesabını sorun. Soramazsanız elli bin kişi ölür, kim vurduya gidersiniz, kimse de hesabını soramaz.

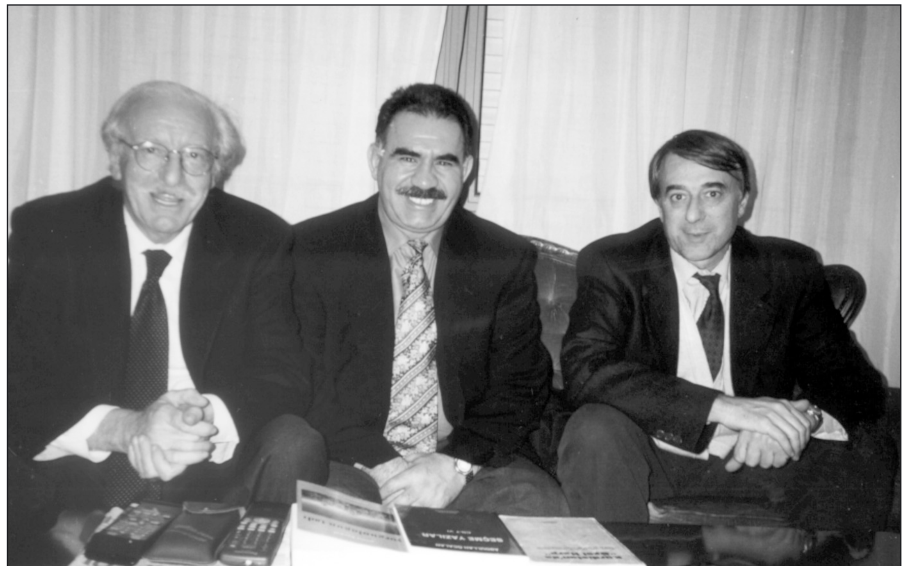
Atina'dan sonra Rusya'ya gittim

Rusya'ya Dışişleri Bakanlığı uçak ayarlamıştı. Yunanistan'ın resmi uçağıyla, sekiz kişilik özel uçağıyla gittim. Rusya parlamentosu üçte iki çoğunlukla beni önceden davet etmişti. Rusya'da Jirinovsk'ye misafir olduk. Oradaki temsilciliğimizin bilgisi dahilindeydi. Onlarda kaldım, ondan sonra da dağ evine gittim. Rusya'da iltica başvurusu yaptım. Ama orada kabul edilmedim. Orada bir toplantı yaptık. Toplantıya katılan İçişleri Bakanlığı temsilcisi olabilir. İsmi İvan'dı. Ama kod isim de olabilir. Resmen sığınma talebim oldu Parlamento da kabul etti. Ama temsilci 'Primakov hükümeti oldukça olmaz' dedi. 'Bizi aşıyor' dedi. Madleine Allbright devreye girdi Rusya'yı uyardı. Türkiye hükümetiyle anlaşma yaptılar. Mavi Akım Projesi bunun ürünüdür. O projenin şartları halen ortaya çıkmadı. Çok ciddi bir yoğunlaşma yapıldı. Türkiye'de yolsuzluğun ve rüşvetin kaynağı da bu projedir. Rusya zaten benim çıkmamı istiyordu.

Rusya'dan İtalya'ya gidişimden İtalyan hükümetinin bilgisi vardı. Montoviani 'hükümetle irtibatlarım vardı' dedi bana. D'Alema'nın bilgisi vardı. Doğrudan değil, ama dolaylı bir hükümet daveti sayılabilir. Havaalanı geçişlerini kendileri ayarladı. İtalya'ya gittiğimizde Montoviani bana hasta olduğumu belirtmemi söyledi. İndiğimde Abdullah Öcalan'ım dedim, iltica talebinde bulundum. Sağlık sorunlarımın olduğunu belirttim. Bunun üzerine Palestrina hastanesine götürdüler. İtalya'dayken benimle hükümet adına yetkili biri görüştü, ismini tam hatırlamıyorum. Kısa boylu biriydi. İsmi Roberto Kulo olabilir. İtalya'ya geldiğimde anladım ki ciddiyet yok. Oraya gelir gelmez anormallikle karşılaştım. Hemen parmak izlerini almaya başladılar. Fotoğrafımı çektiler. Bir suçluya yapılan uygulamayı yaptılar. Sonuçta şunu söyleyebilirim: Üç ülkenin istihbaratı dürüst davranmadılar. İtalya'dan çıkarmaya çalışıyorlardı. Üç kez geldiler ve üçünde de bunu dayattılar bana. Hırvatistan'a, Afrika ülkelerine, Yeni Gine'ye gitme teklifini yaptılar. Tabii, nereye gideceğiz diyorum. Bir şey söyleme ihtiyacını da duymuyorlar. Havada belli olur diyorlardı. Bunu söyleyen Başbakan adına yetkili geçinen kişiydi. Hırvatistan lafı İtalya'da ortaya atıldı. Hırvatistan'la ilgili ordu lafı geçti tabii. Petersburg'dan çıkarken Moldova ismiyle geçti. Avrupa'nın Kenya'sıdır orası. Daha sonra orada bir arkadaşımız Cevat Soysal oradan teslim edildi. Birçok ülkenin adı geçti: Tunus, Libya, Arnavutluk, yine Yeni Gine lafları geçti. Biliyorsunuz, bu ülkelerin Türkiye'yle ilişkileri var. İtalya'dayken Kenya'dan bahsetmediler. Önce Tunus, sonra Libya'ya gidebilirsiniz dediler. Ama bence baştan beri Kenya vardı kafalarında. Üst düzeyde böyle bir eğilim vardı. İtalya'dayken Filistin Kurtuluş Örgütü temsilcisi yanıma geldi. "Sizi uygun bir ülkeye götürelim" dedi. Ancak ben ona güvenmedim. Hırvatistan sanırım onun önerisiydi. Güvence yoktu, ama bu temsilcinin Türkiye'yle irtibatı olma ihtimali olabilir. İtalya'dan Rusya'ya giderken uçak, İtalyan Başbakanlığı tarafından tahsis edilmişti.

İtalya'nın tutumunu fazla onurlu olmadığı için önemsemiyorum

İtalya'daki çekirdek de hükümet dışındaydı. Muazzam bir psikolojik baskıydı. Baştan sona ilgilenen bu ekipti. NATO ile içişleri ve savunma bakanları ile ilişkili bir ekipti. Hukuk orada engellendi. Tutarlı davranmadılar. İnsani görevlerini yerine getirmediler. Ağır bir psikolojik baskıydı. Roma'da nefes aldırmamaya ve kaçırtmaya yönelik girişimleri vardı, zırh gibi. Avrupa'yı da çok kapalı buldum. İtalya'da kalmakta ısrar

etseydim kalabilirdim. İnsanın onuru üzerinde oynama tehlikesini görünce oradan ayrıldım. İtalya'daki birim de hukuki değil, özel bir kuvvettir. Savunma bakanlığına, NATO'ya bağlıydı. Avrupa'dan çıkarılmam için Avrupa ülkesine de tehditler yapıldı. İlk defa şimdi söyleyeceğim bir şey var. Londra hükümeti beni Persona non Grata, yani istenmeyen adam ilan etti. İtalya'dayken İsviçre adına İtalyan polisi bu kararı getirdi, bana söyledi. Yani benim İsviçre'ye girmem İngiltere adına engelleniyor. Birçok ülkeden Persona non Grata kararı peş peşe geldi. D'Alema kabinesinin gücü ve haberi yoktur. Hükümetler üstü çalışıyorlar. Gizliydiler, takmıyorlardı kimseyi. D'Alema şaşkınlığa uğradı, baskılar olağanüstüydü. İtalya Başbakanı ısrarla imzalı mektup almadan seni göndermem diyordu. D'Alema'nın da içyüzü ortaya çıktı. Kaçırılmışız İtalya'dan. Şimdi telaş içinde. Size burada ilginç bir şey söyleyeyim: D'Alema ben İtalya'da iken benim oradan çıkarılabilmem için kendi isteğimle ayrıldığıma dair yazılı bir belge istiyordu. D'Alema çok akıllı birisiydi. Bana, "senin kendi iradenle buradan ayrıldığını gösteren yazılı bir belge olmadığı sürece hiçbir güç seni İtalya'dan çıkaramaz, yoksa suç olur", demişti. İtalya'nın Dışişleri Bakanı Alberto Dini korkudan konuşmuyor. Bana neden hukuk uygulanmadı? Doğal hakkım olan iltica esirgenmiştir. İtalya da iyi davranmadı. İtalya'nın tutumunu fazla onurlu davranmadıkları için önemsemiyorum. İtalya da psikolojik baskı yapmıştı. Ayrıca İtalya'da yaptığım iltica başvurusunun kabul edilmesi gerekir, bunu bekliyorum. Uluslararası hukuk rolünü oynamalıdır. Kendi hukukları neyi gerektiriyorsa onu yapmak zorundalar. Aksi halde tarih kendilerini affetmez.

İkinci kez Rusya'ya gidişimde orada ev tuttuk, orada kaldık. Daha sonra Tacikistan'a gittik. Ermenistan, Azerbaycan üzerinden ülkenize gidebilirsiniz dediler. Tacikistan'da büyük bir havaalanına indik. Başkentleriydi. Orada bir hafta kaldım. Yanımda Mahir Welat vardı. Tekrar Moskova üzeri Petersburg'a geldim, orada bir hafta kaldım. Oradan Atina'ya Beyaz Rusya'ya, oradan Korfu adasına ve en son Kenya'ya gittim. Moskova'ya ikinci gidişimde Rus yetkilileriyle tekrar temasımız oldu, aynı adam yine geldi. "Ermenistan üzeri ülkenize gidebilirsiniz" dedi. İç istihbaratın ikinci adamıydı. Putin'in yardımcısıydı belki de. Çünkü o zaman Putin istihbaratı kapsıyordu. Tacikistan'a gitmemiz Primakov'un bir taktiğiydi. Sözde benim Rus topraklarında bulunmadığımı kanıtlamak içindi. Beyaz Rusya korkunç dondurucu bir yerdi. Bizi uçaktan atmak için çok uğraştılar. Ama inmedik. İnseydik orada donarak ölürdük. Beyaz Rusya'dayken Hollanda yolu açıldı dediler. Hemen sonra da uçak yok gidemezsiniz dediler.

Petersburg üzeri Atina'ya geldim

Rusya'da Duma karar almıştı; hükümet komplocu bir tarzla beni zorla ülke dışı etmişti. Bunların tarihi değeri var. Rusya yetkilileri mahkeme başladığı gün, Öcalan üzerinde çok büyük pazarlıklar yapılıyor diyordu. Rusya'ya da 10 milyar dolar para verdiler. Ayrıca Mavi Akım projesinde de anlaşmaya varıldı. Rusya'nın müthiş paraya ihtiyacı vardı. IMF aracılığıyla ben Moskova'dayken pazarlıklar yapıldı. Moskova ve Atina, Türkiye ve ABD ile pazarlık yapmışlardır. ABD'den alacağı İMF kredilerinden dolayı menfi tutum takındı. Rusya 7-8 milyar Dolar İMF kredileriyle devreden çıkarıldı. Türkiye'ye Şaron geldi. Albright geldi. Pazarlık olmadı, anlaşma olmadı. Bir hediye gibi. Bir halkın liderinin böyle verilmesi aşağılık bir şey. Rusya kendi yakın tarihine ters düştü. Rusların politikası krediye dayalıdır. Hem Yunanistan hem de Moskova şiddetle engelliyorlardı. Rusya'da oyun var, IMF'den kredi almak için en aşağılık bir satma konumundaydı. Rahatlıkla beni Ermenistan'a götürüp oradan ülkeye gönderebilirdi. Pirimakov karanlık bir adam. Ben gittikten sonra, İsrail ve ABD bakanları geldi, anlaştılar.

Minks'ten Yunanistan'a gelirken hiçbir havaalanına iniş yapamadık. Çünkü tüm hava alanları Apo'ya kapalıydı. Bu kadar geniş bir alanda hava alanlarını kontrol etmek ancak NATO gücü ile olabilir. Yunanistan da NATO üyesidir. Komplo'nun arkasında NATO kararı olduğu açıktır. Daha sonra Petersburg üzeri Atina'ya geldim. Tekrar çıktım Beyaz Rusya'ya gittim. Oradan da Korfu adasına geldik. Bana birkaç yer önerdiler: Kenya, Tanzanya, Güney Afrika. Bunları da CIA öneriyordu. İhanet kol geziyor. Kürdistan'a dönmem, hem Moskova hem Atina tarafından engellendi. İhanet olduğu için ne istiyorlar, ne de bırakıyorlar. Basiret bağlandığı gibi, gölün ortasında ne yapabilirsin? Ancak boğulmamak için çırpınma taktiği olabilir. İhanet, manipülasyon, sahtekarlık, güç, her şey vardı. Bir halk benim şahsımda yok edilmek isteniyordu. Batı neden böyle vahşi davrandı? Kader ağlarını çoktan örmüştü derken bunu anlatıyorum.

Yunanistan'dan Kenya'ya gidişim tümden karanlıktır

Yunanistan'a girişimiz yasaldı ama biz Yunanistan'dan yasa dışı bir şekilde çıkarıldık. Benim Yunanistan'dan kendi irademle çıktığıma dair herhangi bir delil yoktur. Zorlama yoluyla, hileyle Yunanistan'dan çıkarıldım. Bunlar uluslararası yasaları ve AB hukukunu da çiğneyerek beni Yunanistan'dan çıkardılar. İtalya için geçerli olan hukuk durumu, Yunanistan için de geçerlidir. Burada olmamın nedeni Yunanistan'dan çıkarılmamdır Yunanlıların bir oyunu vardı. Yunanistan'dan Kenya'ya ABD'nin bir kliği götürmüştür. Beni Kenya'ya götüren uçak karanlıktır. Yunanistan'dan Kenya'ya gidişim tümden karanlıktır. Bana, "Güney Afrika" falan diyorlardı, "seni Hollanda'ya götüreceğiz" diyorlardı. Ben yalan söylediklerini kesin biliyordum. Çünkü beni oraya götüren uçak, NATO uçağıydı. Yunanistan'ın komplodaki rolü çok önemlidir. Yunanistan bir AB üyesidir, kendi hukukunu dolayısıyla AB hukukunu çiğnemiştir. Komplonun anlaşılmayan en kritik yönü odur. Yunanistan "Kenya'ya biz kaçırdık" diyor. Türkiye'nin bunu derinliğine anladığını sanmıyorum. Avrupa Konseyi, CIA uçaklarının Avru-

pa'da hukuk dışı şekilde insan kaçırdığına ilişkin karar aldı. Bizim bindirildiğimiz uçağın hangi ülkeye ait olduğu belli değil, üzerinde bayrak yoktu, numarası nedir, belli değil. Hangi hava alanından bindiğimiz belli değildi. Bunların tespit edilmesi lazım. Bu uçağın CIA uçağı olması kuvvetle muhtemeldir. Uçağa bindirilmeden önce çok iyi hatırlıyorum şoför, uçağa varmadan önce yedi ayrı yerde durdu. Dakikalarca bekledi. Tabii ben olaydan hemen sonra daha iyi anladım. Şoför, aslında kaçmamıza fırsat veriyordu, belki de bu oyuna alet olmak istemiyordu. Adeta '-seni götürmek istemiyorum, bir yolunu bul kaç' demek istiyordu. Tabii ben dağın başında tek başıma nereye kaçacaktım! Tekrar söylüyorum; biz Yunanistan'dan çıkarılmadık, kaçırıldık. Bizim bu kaçırılışımız hem Yunan yasalarına hem de Avrupa Birliği hukukuna aykırıdır. Yunanistan'da uçağa binmeden önce kaza yapan şoför, bu şekilde uyarı yapmıştı. Bu da değerlendirilebilir. Beni Yunanistan'dan götüren uçağın kaydı yoktur. CİA uçağıydı. Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi, ABD'nin yasa dışı CİA uçaklarının uçuşundan Yunanistan'ın da rolü olduğunu söylüyor. Benim durumum da bu kapsamdadır. Beni Atina'dan Nairobi'ye götüren uçak NATO'nun uçağıydı.

Kenya'ya götürüleceğimi Korfu'da öğrendim

Beni Kenya'ya götüren Savas Kalenderis -kendisine Agit diyordu- Yunanistan-Almanya kanadının adamıdır. Azılı bir Türk düşmanıydı. Almanların adamıdır. O'nun komplodaki rolü çok belirgindi. Ondan şüpheleniyordum. Komploda en büyük rolü kendisi oynadı. Belki o olmasaydı, komplo süreci farklı şekilde gelişirdi, bize ihanet etti. Ben bu nedenle ona 13. Havari demiştim. Kendisi askerdi, albaydı. Aslında kendisi ikircikliydi. Bize karşı olmak istemiyordu. Fakat ona öyle emretmişlerdi. Üstten müthiş baskı geliyordu ona. Asker olduğu için gelen emri yerine getirmek zorundaydı. Aksi halde ya kendini imha edecekti ya da bizi tasfiye etmeye çalışacaktı. Benim imhamı hedefleyen bir yaklaşımdı, alçakça bir komploydu. Kenya'yı Korfu'da öğrendim. Korfu'da Kalenderidis hükümet adına geldi. Diplomatik pasaportun hazır dedi. "Hiçbir sorun yok. Kenya'ya gidersiniz. Hükümetin şeref sözünü veriyorum" dedi. Çok güveniyordum ona. Onun için İsa-Yahuda benzetmesi yaptım. Kalenderidis bana çok bağlı biriydi. Adeta fanatiğimdi. O yüzden onun eliyle yaptılar. Yüzde yüz başardılar. Kenya'da Elçi Kostulas beni karşılamaya geldi ve aldı. Kimlik geçişimi tamamen elçinin kendisi yaptı. Daha sonra arabasına bindik ve gittik. Elçi kim olduğumu biliyordu. Belki de hükümet ona bir misafir geliyor, karşılayabiliriz demiş olabilir. Elçilikteyken çıkamıyordum. Burada soruşturmada bana anlattılar. Avrupa'dan çıkışımdan ta Kenya'ya kadar tüm süreci biliyorlardı. Kenya'ya indiğim ikinci gün gazeteciler yazdı zaten. Çoğunu biliyorlardı. Bana soruşturmada 'ellerini kaldırsaydın seni vururduk' dediler. Kenya'ya gitmek hesapta yoktu. Bir nevi kandırmaca söz konusu. Yunan istihbaratı 2 Şubat'ta Kenya'ya gönderildiğimi Türkiye'ye söylüyor. Kenya'da entegre olayını CIA biliyor.

Nairobi'de tehlike daha büyüktü. Ben Kenya Büyükelçisi ile tartıştım, onu biraz çözdüm. Onasis'in oğlu Londra'da eğitim görmüş, Londra imalatı bir adam. Gladio ve NATO bünyesinde önde gelen bir isim. Uluslararası ajan gibi bir durum var sanırım. Şimdi Küba'da büyükelçi. Kenya Yunanistan Büyükelçisinin ne olduğu bilinmez. ABD ve İngiltere'nin adamı olabilir. Kenya'da Yunan Elçiliğindeyken önce yoğun bir diplomasi trafiğiyle yaklaşık on iki saat boyunca beni dışarıya çıkarmaya çalıştılar. Ben oyunu fark edince bunu kabul etmedim, çıkmadım. Izbandut gibi dört Polis zoruyla beni dışarı çıkarmak istediler. Ben de ısrarla çıkmadım. Kenya'daki büyükelçilikte elçi, Smith Wesson silah verdi, o intihar silahıdır. Dilan ordaydı, koştu, şaşırmıştı, tabancayı almadım diye şaşırdı. Sağduyulu davrandım ve silahı almadım. İyi ki silah almadım. Sezgisel olarak almadım. O tabancayı alsam ölürdüm. Benim tek becerdiğim, nereye gidersem gideyim kendimi sağ tutmamdı. O timin önüne atıp beni imha edeceklerdi. Hatta benim yanımdaki elçilik görevlileri arkadaşlarımıza "eğer dışarı çıkarsa yanına silah alsın" diyorlardı. Eğer tabancayla dışarı çıksaydım dahi bizi vuracaklardı ve daha sonra da "çatışmada vuruldu" diye yansıtacaklardı. Ben bu oyunu da fark ettim. Silahı kabul etmedim ve ısrarla, inatla dışarı çıkmayı reddettim. Normalde bir lider, benim yerimde olsa bu tür durumlarda kendini korumak için çatışmaya girer, silahını çeker ve kendini silahla korumaya çalışırdı. Sadece amaçları bir Kürt-Türk çatışmasını geliştirmek, bu olmazsa beni pazarlamaktı. Bununla Türkiye'yi de komplo içine çekmek istiyorlar. Bu komployu bozmak için çalıştım.

Talabani PKK'yi teslim alıp Türkiye'ye karşı kullanacaktı

Soruşturmadayken, "senin tarihe en büyük faydan bu oyunu bozmandır, eğer elini kıpırdatsaydın seni vuracaktık Seni Yunan elçiliğinden atsalardı öldüreceklerdi" dediler. Yani Yunan polisleri beni çıkarsalardı, biz de hazırlık yapmıştık, seni götüreceklerdi dediler. Bu Nagazaki'deki atom bombası gibi olurdu. Binlerce kişi ölürdü. İki yılda 20-30 bin kişi ölecekti. Şimdi anadilde eğitimde bile kıyameti koparıyorlar. Daha keskin sloganlarla ne olurdu, nereye giderdi? Çözüm alabildiğine uzaklaşırdı; hak getire, ortalık toz duman olurdu. Ardından Talabani PKK'yi teslim alıp Türkiye'ye karşı kullanacaktı. Bütün bu oyunlar benim, dolayısıyla Kürtlerin üzerine oynanmış. İngiltere, Yunanistan "Apo yağlı tavuktur, çevirip çevirip yiyelim" dediler. ABD ve Yunanistan sanki beni hediye ediyorlar; bir karşılık olarak anlaşma temelinde değil de, bir jest gibi. Siz de Kıbrıs ve Ege sorununu çözün diyorlar. Bir anlaşma, pazarlık bile değil, hediyelik paket gibi. Bu çok aşağılık bir şey. Hediyelik paket teorisi bana doğru geliyor. Yunanistan'ın tavrı ise doğrudan ölümüm üzerineydi.

Elçilikten çıkarıldığımızda Yunanlılar Hollanda'ya gidiyorsunuz dediler. Pangolas adına konuşuyorlardı. Pangolas'un özel emriydi. İtalyan avukatım Kenya'ya geldi. İtalya'ya sığınma talebim vardı. Elçiliğe gidelim dedi, ama onu yapamadı. Yunan avukatım da yanımdaydı, dilekçeyi elçiliğe verdi. Elçi de bizzat kendisi söyledi. Bu dilekçeniz kabul edildi dedi. Yunan avukatım Kenya havaalanına indiğimizde, Kenyalılar'ın benim çekilmiş fotoğrafımı avukata göstererek, Abdullah Öcalan sizin elçiliğinizde dediklerini, söylemedi. Eğer böyle bir şey varsa, demek ki Yunan avukatım birlikteymiş. Kenya'dayken Güney Afrika'ya gitme önerisi geldi. Evet. Arkadaşlarım bana pasaport ayarlamak için Avrupa temsilciliğimiz üzerinden Yunanlı bir tüccara bir milyon Dolar vermişler. Bu soygunculuktur. Verilen kişinin ismini bilmiyorum, ama temsilciliğimiz vermiş ona. Pasaport vereceklerini söylemişlerdi. Bana karşı yapılan komplo tam bir imha operasyonuydu.

Uçağa binerken üzerime çullandılar ve yere yatırdılar

Elçilikten çıktığımızda Kenyalıların arabasına bindik. Havaalanına gidene kadar beyaz insan görmedik. Daha sonra İsrail ve ABD'nin adamları da uçaktaydılar. Sivildiler. Gözlük takmışlardı. Dört beş kişi de uçağın etrafında vardı. Arabaya bindiğimde ilaç verip vermediklerini tam bilmiyorum. Normal direncimde değildim. Karar yeteneğim giderek zayıflıyordu. Arabaya bindiğimde Türkçe konuşan yoktu. Türkçe konuşanlarla uçakta karşılaştım. Bizi dolambaçlı yollardan havaalanına götürdüler. Elçilik ve arkadaşlarımız arkadaydı. Onlarla da bağımızı kopardılar. Uçağa giderken herhangi bir polis noktası yoktu. Havaalanında direkt indik ve direk uçağa gittik. Belli ki her şey önceden ayarlanmıştı. Uçağa binerken bana bir şey söylemediler. Üzerime çullandılar ve yere yatırdılar. İki saat sonra uyandım sonrası bilinen şeyler. Benim teslim edilmemde Türkiye'nin hiçbir rolü yoktur. Kenya'dan uçağa bindirildiğimde yanımdakilerin tümü zenci değildi, Türk de değildi. İngilizce konuşuyorlardı, mavi gözlü, sarışın, uzun boylu adamlardı. Bunlar Amerikalılardı. Uçak Mısır'a, İsrail'e veya Kıbrıs'a indi. Üç yere indiğimizi, daha sonra helikopterle Anadolu topraklarına geldiğimizi sanıyorum. Daha önce uçakla Türkiye'ye getirilirken ve Kenya'daki süreçte hatta Kenya'dan önceki süreçte bana uyuşturucu etkisini doğuran maddeler verilmiş olabilir. Ben bu durumu daha sonra deyim yerindeyse ferasetim bağlandı şeklinde değerlendirmiştim. Bir tür uyuşukluk hali vardı. Bu gizlice madde verme işi Yunanistan'dan başlamış olabilir.

Yunanistan ile ABD birlikte karar verdiler. "Sana Güney Afrika pasaportu vereceğiz" dediler. Kenya'ya yollamalarında Mandela söz verdi deniliyor. ABD Mandela'yı ve bizi kullandı deniliyor. İlk defa duyuyorum. Bu sözü Pangalos demişti. Acaba gerçekten ABD tarafından Mandela ve Yunanistan kandırıldı mı, bilinçli işbirliği mi yaptılar? Asrın sorusudur. Elçi diyordu ki, Kenyalılar Apo'yu kaçırttı. Yalan. O İzmir'de kalan Yunanlı ajanla, Kalenderis bunları biliyor. Orada bana tabanca vererek öldürtmek istediler. Yapılan anlaşmada Güney Afrika'yı ABD halletti. Güney Afrika'nın da rolü araştırılmalıdır. Ayrıca Mısır ve Fas'ın da komploda rol aldığı belirtiliyor. Burada ABD'nin çok büyük oyunu ve planı var. Ya anlaştılar ya da ABD onları da aldattı. Pangalos ve Mandela'ya sormak lazım. Aldatıldılar mı, bu işin içindeler mi? ABD bizi aldattı diyor. Bilerek mi oynadın yoksa aldatıldın mı? Niçin yaptın? Pangalos Öcalan'ı Kenya'ya yollarken bunu niçin yaptı? Bunu Türkiye'nin başına ateş topu yapalım dedi. Türkiye bunu çözemedi, Türkiye şaşkın. Türkiye'ye önceden bir plan gereği mi yoksa birden gel şunu al diye mi davranıldı? Önceden imha mı planlanmıştı? Ne zaman dönüştü, niçin gelişti? Benim tavrım önemli burada. Benim ortaya koyduğum savunma anlayışından sonra hala imhayı düşünmeleri söz konusu olamazdı. Bu gayet açık. Bu oyunda başrol bende.

> "Kaçırılmadan bir gün öncesinde Kenyalı yetkili, 'çıkmazsanız bulunduğunuz yeri basarız' şeklinde beyanlarda bulunmuştu. Yine o gün uçakla başka bir ülkeye götürüleceğim söylenmişti. Bu konuda Kenya'da bir dava açılabilir aslında. Bu davada istediğimiz gibi bir karar çıkmama ihtimali olsa da, bütün bu başvurular ve girişimler AİHM sürecinde dosyaya delil olarak sunulabilir"

Kenya Hollanda'ya gönderiyoruz diye beni zorla elçilikten çıkardı

Kenya'ya ilişkin de Kenya Hükümeti, bu olaydan bir sorumluluğunun olmadığını söylüyor, ama Kenya'dan zorla çıkarılacağımızı ifade eden dolaylı yoldan tehdit ve hile söz konusuydu. Kaçırılmadan bir gün öncesinde Kenyalı yetkili, "Çıkmazsanız bulunduğunuz yeri basarız" şeklinde beyanlarda bulunmuştu. Yine o gün uçakla başka bir ülkeye götürüleceğim söylenmişti. Bu konuda Kenya'da bir dava açılabilir aslında. Bu davada istediğimiz gibi bir karar çıkmama ihtimali olsa da, bütün bu başvurular ve girişimler AİHM sürecinde dosyaya delil olarak sunulabilir. AİHM de kararında Kenya Hükümeti'nin bu konuda bir açıklaması olmadığı için hukuka aykırılığın tespit edilemediğini belirtiyor. O dönem bizi zor, tehdit ve hile ile "Hollanda'ya götürüyoruz" diye elçilikten çıkarıp uçağa bindiren Kenya Dışişleri Bakanlığı yetkilisinin beş milyon dolar rüşvet karşılığı bunu yaptığı söyleniyor. Bunların ortaya çıkarılması ge-

rekiyor. Kenya birinci elden sorumludur. Bu, komplo ve ihanettir.

Kaba bir direnişçi olacağımı düşündüler

Teslimimden sonra bu defa Yunanlılar, benden birebir ölümüne direnme tavrını beklediler. Öldürülmemin gerçekleşmemesi Atina'yı hayal kırıklığına uğrattı. Yunanistan'dan gelen gazeteci değil ajandı. Kaba direnme tarzını bana söylüyordu. Çok önemsemedim. Kaba bir direnişçi olacağım, Apo bunu yapar diye düşündüler. Bu çok aşağılık bir şey. Çok alçakça bir oyun. Yunanistan, Simitis; "Apo öldü" dediler. Simitis bizi bilinçli kaçırttı. Ya teslim olacak ya da imha olacak. Teori buydu. Başka bir yol düşünülmüyordu. Türkiye'de yaşamayacağımı düşündüler. Ben de inanmıyordum. O sırada Selahattin Çelik Atina'ya getirildi. O günlerde Simitis'in bir açıklaması vardı. "Apo'nun dışında da Kürt liderler vardır. Yalnız Apo Kürt lideri değildir" demişti. Yine o günlerde Yunan Dışişleri çevrelerinde benim özel yaşamıma ilişkin bazı spekülasyonlar başlatıldı. Bunların hepsi bir bütündür. Bu oyunda ABD, Yunanistan ve kısmen Londra var, Kemal Burkay var. Selahattin Çelik buradan çıktı. Ben teslim edildiğim günlerde Kemal Burkay Atina'daydı. Benim infazımdan sonra da Avrupa'ya dayalı bir Kürtçülük geliştirilmek istenecekti. Kılıf da hazırdı zaten. Kana bulaşmamış bir Kürt lider bulunacaktı. Bu, Kemal Burkay olabilirdi. Pusuda bekleyen Selahattin Çelik gibi başkaları da vardı. Şuna dikkat etmenizi istiyorum: Bu, kan üzerinden politika yapmaktır. Hem beni imha edeceklerdi, hem de şiddet yanlısı olmayan bir Kürt ile iş yapacaklardı. İhanetin püf noktası burasıdır. Bunu iyi anlayın. Türkiye'nin de bunu iyi anlaması için elimden geleni yaptım. Fakat yeterince anlaşılmadı.

Benim yakalanmam NATO'nun çekirdek kanadının işidir. Yunanistan'ın NATO'daki subayları Amerika emriyle Türkiye'ye hizmet olsun diye mi, yoksa birlikte Türkiye'nin başını belaya sokmak için mi yaptılar? Bu oyunun en büyüğü Türkiye'ye karşı oynanmıştır. Araştıralım diyorum. NATO nezdinde, istihbarat nezdinde subaylarının örgütlenmesi var. Kostulas'ın yirmi yıl boyunca NATO'da çalışması var.

Simitis düştü yazısı önemli. Koskoca bir Başbakan, Apo'nun Kenya'da olduğunu duyar duymaz yere düşmüş. Çok ilginç bir olay. İyi yorumlamak lazım. Tarihi bir olay. Pangalos bir konuşmasında Öcalan Ruh-ul Kudus oldu diyor. Biliyorsunuz, Ruh-ul Kudüs ölmek demek. Hatta o günlerde Yunan gazetelerinde "Apo öldü" diye yazdılar. Pangalos'un derdi "Neden Apo kahramanca direnmedi, neden ölüme gitmedi?" oldu. Her şeyi benim ölümüme göre yapıyorlardı. Bu beni aptal sanıyor, yüzde yüz öleceğimi düşünüyordu. Milyonlarca halk var, ateşe atılacak. Sonra Türkiye savaşa girecek. Yunanistan, İngiltere sözde dost ayaklarına girdiler, sözde uzlaştılar. Kostulas tümüyle İngiltere ile ilişkilidir, IM-6'nın adamıdır. Yunanistan'daki beşli grubun hepsi Türkiye göçmenidir. İzmir'den gidenlerdir. Bunların Türkiye ile dostluk yapmaları mümkün değildir. Şimdi de Yunanlılar bu tarihi ihanetten en az zararla çıkmak için Türkiye ile yakınlaşıyorlar. Papandreu'nun şov tarzındaki açıklamaları bunun belirtisidir. Papandreu Türkiye ile şimdi sahte dostluk kurmak istiyor. Yunanistan düpedüz yalan söylüyor. Doğru değil, İngiltere zorladı, İngiltere Güney Afrika üzerinde rol oynamıştır.

Simitis "Türkiye'den korktuk onun için Apo'yu verdik" diyor. Ben korkma temelinde değil, komplo temelinde teslim edildim. Çatışmanın derinleşmesi amaçlanıyordu. Uçakta hemen söylediklerim, barışın gelişmesiydi. Peki, ben ne yaptım, uçakta ne söyledim? Uçaktaki tavrım, taktiğim, stratejim ortada. Kardeşlik dedim, Türk-Kürt kardeşliği dedim. Bu sözlerim zaten tarihe geçti, herkesçe biliniyor zaten.

Büyük bir ihtimalle Yunan hükümeti tarihi bir oyun içindeydi. Bana göre Türkiye'nin de tam derinliğini görmediği nokta buradadır. Yunanistan korktuğu veya çare bulmadığı için beni Kenya'ya kaçırmadı. Ya imha ya tam bir bela durumu yaratmak için bunu göze aldı. Her iki yaklaşım çok acımasız ve ahlaksızcadır. Komplo önemli, bunlar sıradan değil. Elliyüzbin insanın hayatına mal olacak bir komplo. Yanlış anlaşılmasın, benim Yunan halkına düşmanlığım yoktur. Yunan halkıyla dostluk geliştirmek isterim. Dostlarım da vardır. Halklara düşmanlık temelinde söylemiyorum. Fakat siyasi eliti fazla iç açıcı değil, tehlikelerle doludur. Birlikte hareket ederken üstünsen, hakim olmak ve daha fazlasını almak isterler. Zorda kalırsan ihanet ederler ya da kaçarlar.

İşin arkasında İngiltere ve esas itibariyle de ABD vardır

Komploda yer alan aslında Yunan hükümeti ve burjuvazisidir, Yunan halkı değildir. Yunan devletinin basit bir eliti var. Ege'de küçük bir çıkar, basit bir jest olsun diye halkın değerlerini satabildiler. Bu aşağılık bir tavırdır. Binlerce Kürt'ü ölüme götüreceklerdi. Yunan burjuvazisi ve bir kısım elit kesim, hiçbir zaman Yunan halkının menfaatini düşünmemiştir, hatta Pontusların Ege'deki İyonyalıların ve daha birçoklarının katledilmesinde Yunan burjuvazisi direkt rol oynamıştır. Biraz menfaat uğruna bize de karşı komploda rol almıştır. Tabi işin gerisinde İngiltere ve esas itibariyle de ABD vardır. Yunan halkından bu aşağılık yöneticilerden hesap sormasını istiyorum. Bin yıl geçse de biz bunları affetmeyeceğiz. Hesabı görülecek. Türklerle birleşseler de biz direneceğiz. Yunan halkı içinde komplo tamamen hukuk dışı ve Yunan halkının tarihine, şerefine bir darbedir. Bu, Yunan halkının da çıkarlarına aykırıdır. Aksi halde ABD de dahil hiç kimse Yunan halkını kurtaramaz. Bin yıl geçse de Kürtler bunu unutmaz. Kaba intikamcılık mantığıyla söylemiyorum, ama hiç kimse bunu affetmez. Yunan halkından ricam, bu komplo-

nun açığa çıkarılmasıdır. Komployu yapan küçük bir ekiptir, bu komplo ekibinin açığa çıkarılması gerekir. Yunan halkının onuru ve tarihsel şerefi bunu gerektirir. Onlar böyle bir davranışa layık değildirler. Bu komplocuların işbirliği yaptığı çevreler Yunan halkını kurtaramaz. Kaba intikamcılık olarak söylemiyorum; komplonun açığa çıkarılıp kamuoyuna mal edilmesi, teşhir edilmesi gerekir. Yunan halkı davamı takip etsin, bu onların dostluk görevidir. Bu onlara da layık değildir. Bunu yapanlar Kürt halkı tarafından lanetlenecekler. Komplonun açığa çıkarılarak sorumlularından hesap sorulması gerekir. Her tarihi sürecin sahipleri vardır. Buna sahip çıkmayanın aşılacağına inanıyorum.

15 Şubat komplosunda Avrupa etkisizleştirildi

Avrupa bana karşı doğru davranmadı. Kişi olarak, bana karşı kurulan komplonun kaynağı büyük oranda Avrupa'dır. Bunun iki yüzyıllık temeli vardır. İngiltere ve Fransa iki yüz yıldır bununla ilgilidir. Benim şahsımda Talabanicilik, Barzanicilik, ağalık yoktur. Bağımsızlıkçı bir çizgi vardır. O nedenle Avrupa ve İngiltere beni kabul etmedi. Bende ajanlık göremediler. Kaldıramadılar. Avrupa ve özellikle Almanya, çizgisine ters düşmem nedeniyle, beni dışlamayı çıkarlarına daha uygun buluyordu. Eğer kalınacaksa, İtalya üzerinde ve her şeylerini kabul etmeye dayalı, biraz da onurunu yitirmiş, zamana yayılmış bir kabul biçiminde olunacaktı. Bir ara Fransız savcı geldi. Uyduruk bir davadan söz etti. Siz Fransa'ya gelirseniz on beş yıl ceza alırsınız. Fransa bizi kaçırtmıştır. İsviçre ve İngiltere'den küçük kağıtlar geldi; polisler aracılığıyla gelirseniz tutuklanırsınız. Bir mekanizma işletildi. Almanya bana karşı kendine özgü bir politika geliştirdi. Almanya Avrupa'ya sokmuyordu. Almanya'yı tümden suçlayamıyorum. Ne dost ne düşman, adeta bize bulaşmasın da ne olursa olsun yaklaşımı vardı. Almanya'yı İngiltere ve Rusya gibi suçlama durumum yoktur. Yunanistan kadar alçakça bir tutuma girmemiştir. Ama gereken desteği de sunmadılar.

O süreçte başta İngiltere olmak üzere bütün Avrupa'da Persona non grata (istenmeyen kişi) ilan edildim. Almanya'dan Fransa'dan peş peşe mahkeme kararları önüme getiriliyordu. Siyasi nedenlerle gelen herkesi kabul ettikleri halde beni istemiyorlardı. Neden Avrupa'ya giremedim, neden İsveç'e giremedim? Bunun Olef Palme cinayeti ile ilişkisi vardır, PKK içindeki olaylarla ilişkisi vardır, Avukat ve Kesire olayı ile de ilişkisi vardır. İngiltere ve ABD arasında ilişki var. Avrupa için kirli bir sayfadır, açamazlar. İsveç hükümetinin de bunu aydınlatmak istediğini sanmıyorum.

Benim kaçırılmam Avrupa'yı şundan dolayı da ilgilendirir: Bu kaçırılma meselesini açıklayacağım. Eğer sağduyulu olunmasaydı ölüm gerçekleşecekti. Kenya sürecinde ölümün gerçekleşmesi gerekiyordu. Kaçırılma biçimine yönelik Carlos örneği de var. Bunların tümünü aydınlatmamız gerekecek. Ha Hiroşima'ya bomba atma, ha benim Kenya'ya gönderilmem, bunlar aynı şeylerdir. Beş bin kişi kendisini bomba yapıp patlatacaktı. Bunlar sadece Türkiye'de değil, Avrupa'da da kendini patlatacaktı. Bu boyutuyla da Avrupa'yı ilgilendirir.

Ben Roma'dayken bir kadın gazeteci gelip, benim onlara (Avrupa'ya) mecbur kaldığımı söyledi. Yani benim onların ayağına gittiğimi ima etti! Onu ibretle izledim. Ben de tam hatırlamıyorum ama ona hitaben, "fakat ben de böylece Avrupalı bir dost kazandım" gibi bir cevap vermiştim. Roma'dayken Fransa, hakkımda uyduruk bir mahkeme kurmuştu. Amaçları güya beni Avrupalı yapacaklardı. Yani "biz her şeyi düşünürüz, yapılması gerekenleri size söyleriz, siz sadece yaparsınız" diyorlardı. Ben kabul etseydim her şey görünürde mükemmel olacaktı ve beni bu şekilde de Avrupa'da kabul ederlerdi. Fakat ben kabul etmedim. Her zaman özgür kişiliği yaşamak istedim. Benim için özgürce düşünmek ve hareket etmek her şeyden önemlidir. Bu hücrede de olsam önemli olan özgür düşünebilmemdir. Ve sorunun da bu şekilde çözülemeyeceğini biliyordum. Kabul etmediğim için de beni gözden çıkardılar ve sonra olanları biliyorsunuz. Fakat Avrupa devletleri ile işbirliği yapanları, kimin kimle ilişkisi olduğunu çok iyi biliyorum. İbrahim Güçlü ve onun gibilerin İsveç ile olan ilişkilerini tahmin edebiliyorum. Yine Elçi ve diğerlerinin de durumlarını az çok biliyorum. Sonraları biraz bunları devreye sokmaya çalıştılar.

Avrupa'dan onuruma uygun davranmadığı için ayrıldım

Ben halkımın ve Ortadoğu'nun onurunu çiğnetmedim. Beni ellerinde çok onursuz, kişiliksiz tutmak istediler. Benimki onur savaşıydı. Onur her şeyden daha önemliydi. Bu temelde Avrupa'dan ayrıldım. Avrupa bana hukuku değil, komployu dayattı. Ben şu anda Türkiye'nin değil, komplonun mahkumuyum. Bu komployu yapan politikacı ve istihbaratçıların hepsini mahkemede ifade vermeye zorlamamız gerekir. O zaman da davanın düşmesi gerekir. Avrupa'ya "sen hukuku değil, iki yüz yılın katliamını ve komplosunu dayattın. Apo terörist mi, değil mi? Bunu tartışamazsın. Çünkü komployu sen yapmışsın" diyeceğiz. Şahitlerimiz var. Uçağı getirip götürenler, Vip salonunda geçirenler gizleniyor. İtalya'dan nasıl çıkarıldığım, Almanya'nın beni almamak için neler yaptığı gizleniyor. Türkiye'yi mahkum etmeye çalışıyorlar. Hayır, mahkum edilecek olan en büyük güç Avrupa'dır. Avrupa'nın yaklaşımının ciddi olduğuna inanmıyorum. Avrupa ABD'nin yardımı ile beni buraya tıktı, çürümeye bıraktı.

Avrupa Konseyi benim buradaki koşullarımı çok iyi biliyor. Buraya getirildiğim ilk günde CPT'den bir kişi de buradaydı. Koşullarımı onlarla görüşüp öyle belirlemişler. Evet, o gün buradaydı. Hatta o zaman bana "Şimdi koşullarınız bu, ama biz izlemeye devam edeceğiz" diyordu. O gün orada olduklarına göre onlar da biliyordu. Bu nedenle onların da sorumluluğu var.

Devam edecek

KÜRT SORUNUNU DEMOKRASİNİN VE BARIŞIN TETİKLEYİCİ GÜCÜ HALİNE GETİRELİM

"Demokrasi ve özgürlük ancak mücadeleyle gerçekleşir. Bu açıdan suç ve suçluların açığa çıkarılması da bir mücadele gerektirir. İşte bu hakikatleri araştırma komisyonu etrafında böyle bir mücadele için halk desteğinin ortaya çıkarılması gerekiyor. Tabii inkarcı politika devam ediyor. Kürt halkı 15 Şubat'ta ortaya koyduğu eylemliliği Newroz'da da, seçimde de ortaya koymalıdır. Madem uluslararası alanda ve Türkiye'de Kürdistan özgürlük hareketi ve demokrasi güçlerini bastırma politikası var, Kürdistan özgürlük hareketi ve Türkiye demokrasi güçleri de bu politikası karşısında ortak hareket etmelidirler"

Türkiye'de bütün iç ve dış politikalar Kürt özgürlük hareketini bastırmaya yöneliktir. Türk devletinin iç ve dış politikaları Kürt özgürlük hareketini bastırmaya yönelik olduğu gibi, dış güçlerin Türkiye politikaları da sürekli Türkiye'nin bu zaafından yararlanarak şekillenmektedir. Çünkü Türkiye Kürt sorununda çözüm politikası değil de Kürt halkının iradesini kıran, bastıran inkarcılığı sürdüren bir politika izliyor. Türk devletinin politikası kesinlikle Kürt sorununun demokratik çözümü temelinde ya da herhangi bir Kürt demokratik siyasi gücünü muhatap alarak bu sorunu demokratik temelde çözme biçiminde değildir. Kürt sorununu çözemeyen bir Türkiye sürekli Kürt sorunuyla karşı karşıya kaldığı için sürekli bir sıkıntı ve gerilim yaşamaktadır. Bu nedenle iç ve dış politikasını Kürt özgürlük hareketini bastırma üzerine kurmak durumuna kalmaktadır. Kürdistan özgürlük hareketini ezemediği müddetçe de kendi sorunlarını çözemeyen Türkiye'ye karşı bu sorunu bütün dış güçler şu veya bu biçimde kullanacaktır. Bu çıkmazı yaratan, Kürt sorununu çözmek istemeyen inkarcı sömürgeci güçler olduğu gibi, dış güçler de Kürt sorununun çözümsüzlüğünden yararlanarak Türkiye'yi kendine muhtaç hale getirmektedirler. Kürt sorunu bölgedeki diğer güçleri yıpratmada kullanılan bir politik enstrüman olduğu için dış güçler de bu sorunun çözümünü istememektedirler.

Burada birbirini kandırma da vardır. Türkiye sürekli dış güçlerden destek alarak sorunu çözeceğini sanmaktadır. Daha doğrusu dış güçler Türkiye'ye böyle bir destek vererek Kürt sorununu bastırma ümidini canlı tutmaktadırlar. Bu durum da Türkiye'nin demokratik bir çözüm içine girmesine engel olmaktadır. Daha doğrusu uluslararası güçler bir nevi Önderliğin dediği gibi tavşana kaç, tazıya tut misali bu sorunu çözümsüz bırakmaktadırlar.

Türk devleti gelinen aşamada Kürt sorununu bastırarak çözemez

Emperyalist güçler de bölgede egemenlik kurmak isteyen güçler de biliyor ki Kürt sorunu çözülmeden Türkiye istikrara kavuşamaz. Türk devleti de artık gelinen aşamada Kürt sorununu bastıramaz, ezemez. Dış güçler bu gerçeği de bilmektedirler. Böyle bir anlayışla yaklaştıkları için gerçekten de Ortadoğu'da Kürt sorunu çözümsüz kalmaktadır. Kürt sorununun çözümsüzlüğü de bölgede bütün ülkelerin istikrarsız hale gelmesidir. PKK 7. Kongresinde *"Kürt sorununun çözümsüzlüğü kötülük tanrılarının Ortadoğu ülkelerine vermiş olduğu bir ceza gibidir"* değerlendirmesi yapılmıştır. Gerçekten de Kürt sorununun çözümsüzlüğü Ortadoğu halklarına verilmiş bir cezadır. Ne var ki bölge devletleri, bölge halkları bu gerçekliğin derinliğine, bilincine vararak bu konuda bir demokratik çözüm üretebilme basiretine kavuşmaktan uzaktırlar.

Kürt sorunu üzerinde şimdi de şöyle bir oyun oynanmaktadır; uluslararası güçler, Türkiye'ye ve İran'a "siz Güney Kürdistan'ı kabul edin, bizim bölge politikalarına destek verin, biz de sizin içinizdeki Kürt sorununa karışmayacağız" biçiminde mesaj vermektedirler. Yani bir küçük Kürdistan karşılığında diğer parçalarda Kürdistan halkının özgürlük özlemlerini bastırma temelinde bölge ülkelerini kendi kontrolünde tutma politikası izlemektedirler. Bu, İngiliz, ABD ve İsrail politikasıdır. Bu, Güney Kürdistanlı güçlere de kabul ettirilmeye çalışılıyor. Siz Kürdistan'ın diğer parçalarından vazgeçin, daha doğrusu Kürdistan'ın diğer parçalarındaki özgürlük mücadelesini bastırmada rol oynayın, sizin mevcut statünüz kabul edilecektir denilmektedir. Şu anda ABD, İngiltere ve İsrail böyle bir politika gütmektedir. Böyle bir yaklaşımın bölgede Kürt sorununu çözemeyeceği açıktır. Türkiye de aktif biçimde bu politikanın içindedir. Tabii bu politika İran'ın ve Suriye'nin de işine geliyor. Nitekim İran da Suriye de Güneyli güçlere "siz bizim ülkelerimizdeki Kürt özgürlük hareketinin bastırılmasında bize yardımcı olun, biz de sizin küçük Kürdistan'ınızı kabul ederiz" diyorlar. Bu çerçevede çok ilginç ittifaklar ortaya çıkıyor. Böylelikle ABD ile İran, İsrail ile İran aynı cephede yer alıyorlar. Küçük bir Kürdistan karşılığında diğer parçalardaki Kürdistan özgürlük hareketinin bas-

tırılması karşılığında İran, Suriye ve Türkiye de bölgede egemenlik kurmak isteyen güçlerin politikasına çekilmeye çalışılıyor.

Güneyli güçlerle ilişkiler PKK'yi tasfiye pazarlığı üzerinden geliştiriliyor

Şu anda bu çerçevede Kuzey Kürdistan özgürlük mücadelesine öncülük eden PKK'nin tasfiye edilmesi konsepti yürütülüyor. Bunun için Türkiye Güneylilerle ilişkiye geçiyor. Bu ilişkilerin önünde de PKK engel görülüyor. Eğer PKK engeli kalkarsa Türkiye ile Güney Kürdistan arasında her türlü iyi ilişki kurulur deniliyor. Şu anda bunun ideolojik, siyasal zemini hazırlanıyor. Türkiye içinde de bu politika en geniş kesimlere kabul ettirilmeye çalışılıyor. Yani biz Güney Kürdistanlılara PKK'nin üzerine gitmeyi kabul ettirirsek PKK sorununu çözeriz, PKK'yi bastırırız, bu açıdan Güney Kürdistan'la ilişkileri geliştirelim diyorlar ve bunu bir milli politika haline getirmeye çalışıyorlar. Diğer taraftan Güney Kürdistan'a da "sen PKK'ye baskı yaparsan biz sizinle yani Güney Kürdistan'la ilişki geliştiririz" diyorlar. Güneyliler üzerinde böyle ideolojik ve siyasi bir çalışma yapıyorlar. Son günlerde Hewler'de ortaya çıkan Abant toplantısını bu temelde değerlendirmek gerekiyor. PKK'nin tasfiyesi çerçevesinde Güney Kürdistan'la Türkiye ilişkilerinin geliştirilmesinin altyapısı oluşturuluyor.

Bunun ABD'nin bölge politikalarını yeniden dizayn etmesiyle de bağlantısı vardır. ABD bölgedeki siyasi aktörlerle politikalarını ikili ilişkiler çerçevesinde değil, onların ABD'nin bölgesel politikası içindeki yerlerine göre belirliyor. Yani Kürtlerle ilişkisi de Türkiye ile ilişkisi de ABD'nin bölgedeki politikası ekseninde şekilleniyor. Özcesi ABD'nin bölgedeki hiçbir ülkeyle ve siyasi aktörle ilişkisi ikili ilişkiler çerçevesinde ele alınmamalıdır. ABD, Irak'tan askerlerini çekip daha çok Afganistan ve Pakistan üzerine yüklenmek isterken, bu politikayla hem Türkiye'nin desteğini almak istiyor hem de Irak-Pakistan hattında İran desteğini almak istiyor. Bu politika eğer gerçekleşirse İran Irak'ta az sorun çıkarmış olacak, Türkiye hem Güney Kürdistan'ı tanıyacak hem de Afganistan'da kullanılacaktır. ABD PKK'nin ve Kürtlerin sırtından, yani Kürtlerin özgürlük ve demokrasi özlemlerini feda ederek Türkiye'yi de kendi politikalarında kullanmak istiyor. Yine Kürt halkının özgürlük mücadelesinin sırtından İran'ı da kendi politikalarında kullanmaya çalışıyor. Bu açıdan kısa ve orta vadede küçük Kürdistan karşılığında bütün Kürdistan parçalarını feda eden bir politika izliyor. Bunu Güneylilere de kabul ettirmeye çalışıyorlar.

Güney Kürdistan Türkiye'nin vesayeti altına alınmak isteniyor

İran, Türkiye ve Suriye de küçük Kürdistan karşılığında kendi Kürt sorunlarından kurtulacağını sanıyorlar. Bu aslında Kürtlerin bitirileceğine inanmaktır. ABD böylelikle kısa ve orta vadede hem Türkiye'yi hem de Güneyli güçleri memnun ederek kendi politikalarının parçası haline getirmeyi düşünüyor. Aslında Fethullahçılar Güneyli güçlere "siz Kürdistan'ın diğer parçalarıyla ilgilenmeyin, PKK'ye karşı tavır alın, Türkiye sizi kabul etsin, Türkiye ile daha iyi ilişkiler kurun, böylelikle Türkiye ile sizin aranızda sorun çıkaran PKK engeli kalksın; bunun sonucu da ekonomik, sosyal refahınız gelişsin" demek için Abant toplantısını Hewler'de gerçekleştirmişlerdir. ABD'nin Türkiye'ye verdiği rol çerçevesinde Güney Kürdistan'ın Türkiye ile ilişkilerinin sıkılaştırılması ve Güney Kürdistan'ın Türkiye'nin vesayetinin altına alınmasının altyapısı oluşturuluyor. Türkiye ile Güneyliler arasında geliştirilmek istenen bu ilişkinin Önder Apo'nun belirttiği "Türkiye'nin kendi Kürt sorununu çözmesi temelinde Güney Kürdistan'la ilişkilenerek Misak-ı Milli'yi güncelleştirmesi gerekir" biçimindeki yaklaşımla alakası yoktur. Önderliğimizin Misakı Millinin güncelleşmesi dediği politika, Türkiye'nin kendi Kürt sorununu çözerek, ama gerçek anlamda çözerek Türkiye'nin Güney'le ilişkilenmesini ifade etmektedir. Yoksa çözmüş gibi göstererek ya da aldatarak değil. Önder Apo *"Türkiye'de Kürt sorunu gerçek anlamda çözüldüğü taktirde bunun aslında Kürtlerin Lozan'ının gerçekleşmesi anlamına geleceğini"* ifade etmiştir. Lozan'da Kürtlerin hakları ve hukuklarının verilmediğini, Lozan'ın sadece Türkleri gözeten bir anlaşma olarak kaldığını, eğer böyle yapılırsa Lozan'ın tamamlanacağını, bu temelde demokratikleşmiş Türkiye'nin Güneyli güçlerle ilişkilerinin sıkılaşarak Misak-ı Milli'nin güncelleşeceğini belirtmektedir. Abant toplantısını ise Türkiye ile Güney Kürdistan arasında ilişki kurulması biçiminde değerlendirilmemesi gerekiyor. Burada kesinlikle bütün Kürdistan parçalarındaki halkın özgürlük mücadelesinin saf dışı edilerek küçük Kürdistan'ın kabul ettirilmesi temelinde bir politika vardır. Aslında Türkiye, Suriye, İran; eğer şimdi böyle bir politik durum yaratırsak ilerde Güney Kürdistan'ı da bastırabili-

riz, düşüncesindedirler. Zaman bizim lehimize çalışır. Eğer parçalardaki Özgürlük hareketi bastırılırsa Güneyli Kürdistanlı güçler zayıf kalır, onları daha da sınırlandırırız, tümden kontrolümüze alırız, diyorlar.

Öte yandan da Irak'taki Arap milliyetçiliğiyle Kürtler arasındaki sorunları da kışkırtarak, tahrik ederek Kürtleri bölgede kendilerine daha fazla muhtaç hale getirmeye çalışacaklardır. Nitekim Türkiye Kerkük sorununda Kerkük'ü Kürdistan'dan koparak Kürtlerle Araplar arasında bir çekişme noktası haline getirip aslında Kürtlerle Araplar arasındaki kavgayı arttırarak Güneyli güçleri kendine bağlama politikası izliyor. Yani Güney Kürdistan'la ilişkilenme demokratik temelde yapılmıyor. Burada hem Güney Kürdistanlı güçler açısından hem başta Kuzey Kürdistan olmak üzere bütün Kürdistan parçaları açısından olumsuz siyasal sonuçlar ortaya çıkaracak bir politikanın devreye sokulmuştur.

Kürt halkı artık kolay boyun eğmeyecek bir ulusal bilince ulaşmıştır

Emperyalist güçler bölge ülkelerine Kürtlerin mücadelesini bastırma konusunda destek vermektedirler. Ama bunun Kürt sorununda bir gerçek çözüm olmadığını, bir çözümsüzlük olduğunu da çok iyi bilmektedirler. Kürt halkının artık kolay kolay boyun eğmeyecek bir ulusal bilince ulaştığını da görmektedirler. Dolayısıyla her an bu sorun temelinde Kürtlerle bölge ülkelerini çatıştırmayı, bölgede siyasal istikrarsızlık yaratarak bu temelde kendi ağırlığını ve etkinliğini korumayı düşünmektedirler. Yani burada aslında haince bir politika vardır. Amiyane deyimle hinlik vardır. Kürt sorununun çözümsüzlüğü üzerinden, Kürtlerin zulüm ve baskı görmesi üzerinden yürütülen bir çıkarcı politika vardır. Ne var ki Türk, Fars, Arap milliyetçilikleri de şovenist Kürt düşmanlıkları nedeniyle böyle bir politikayı kendilerine uygun görüyorlar ya da böyle bir politikanın aleti oluyorlar, parçası oluyorlar. Böylelikle bölge çözümsüzlüğünün kıskacında yaşamaya devam ediyor. Şu anda bölgede izlenen politika Güney ya da bütün parçalardaki Kürtlere dayatılan böyle bir çözümsüzlük politikasıdır.

Mevcut politik konseptin çerçevesini böyle değerlendirmek gerekir. Bunun için de belirli çalışmalar yürütülmektedir. Zaten uzun süredir Türkiye-Irak ilişkileri geliştirilmeye çalışılıyor. Türkiye ile Güney hükümeti arasındaki ilişkiler sıkılaştırılmaya çalışılıyor. ABD; Irak, Türkiye, Güneyli güçler ekseninde kuracağı politik kombinezonla bölgede etkili olmayı düşünüyor. İran ve Suriye ise dolaylı olarak ilişkilerin içine çekilmektedir. İran'la Güneyli güçlerin ilişkileri de sıkılaşmış bulunmaktadır. Onlar da Güneyli güçler üzerinde baskı yaparak PKK'nin üzerine sürmeye çalışıyorlar. ABD de Türkiye de benzer şeyi yapıyor. Zaten Irak hükümeti de uzun süredir Türkiye ve İran'la benzer politikalar içindedir. Güney Kürdistanlı güçler üzerinde böyle bir baskı yapılmaktadır.

Yakın zamanda ABD'de Clinton'a danışmanlık yapmış Barkey diye birisinin Obama'ya sunduğu PKK'yi tasfiye planı açıklandı. Aslında bunu da bu konseptin bir parçası olarak görmek lazım. Bu plan ve proje yeni değildir. Barkey'in Obama'ya verdiği rapor da yeni değildir. Bunlar politikadan çok az anlayan herkesin bildiği ve aşina olduğu planlardır. Amiyane deyimle ayağa düşmüştür. Her gün bir Türk gazetesinde ya da Irak, İran ya da herhangi bir dış basında bu çerçevede planlar yayınlanmaktadır. Bu tür planların özü şudur: ABD, Türkiye ve Güneyliler üzerinde baskı yapacak, Türkiye ile Güneyliler arasındaki ilişkiler gelişecek; bunun sonucunda PKK ve gerilla üzerinde baskı kurulacaktır. Böylelikle gerilladan insan kaçırtmalar arttırılacak, elden gelirse Özgürlük hareketi parçalanacak, teslim olanların belirli kısmı eve dönüş yasasıyla evine dönecek, bir kısmı Güney'de kalacak, liderlerini de eğer teslim olurlarsa Güney'de ya da Avrupa'da kontrol altına alacaklar. Eğer teslim olmazlarsa çevresinde kalan güçlerle birlikte ABD uçaklarıyla imha edilecekler. Herhalde ABD uçakları devreye girdiği zaman Türk uçakları da, Türk operasyon birlikleri de harekete geçecektir. Kaldı ki Türk uçakları istihbaratını da tekniğini de ABD ve İsrail'den alıyor. ABD uçaklarının ekstradan yapacağı çok şey olduğunu da sanmıyoruz. Böyle bir plandan, rapordan söz ediliyor. Yani hemen hemen herkesin bildiği şeyler de denilebilir. 2003'te ABD'nin bölgeye gelmesiyle birlikte bunlar konuşuluyor, tartışılıyordu. Planın genel esasları böyle, ama her konuşan buna biraz rötuş yaptırıyor, kendine göre bazı şeyler ekliyor, çıkarıyor yeniden devreye sokuyor. Obama'ya verilen planı da bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor.

Bu plan zaten yürürlüktedir. Yani daha önce de sık sık belirttik, şu anda gerilladan insan kaçırtılmaya çalışılıyor. KDP ve YNK hem ideolojik, siyasi saldırılarla hem de başka yollardan kaçışları teşvik ederek bu planın içinde olan bir maddeyi uyguluyor. Daha önce de belirttik tabii bu ulusal açıdan çirkin ve ahlaksız bir yaklaşımdır. Herhangi bir Kürt örgütünün, Kürt grubunun, Kürt partisinin başka bir parçada Özgürlük mücadelesini verenlerden insan kaçırtma, bu örgütleri parçalama gibi bir görevi olamaz. Bu, ulusal olarak da ahlaki olarak da siyasi olarak da çirkin bir roldür. Dış güçler adına, sömürgeci güçler adına herhangi bir parçada Kürdistan özgürlük politikası üzerinde bu tür yaklaşımlar izlemenin gafletten öte bir şey olduğunu, utanç verici bir şey olduğunu da tekrarlamakta fayda vardır.

PKK tüm yönelimler baskılar karşısında direnme azmi kazanıyor

PKK ve Kürdistan özgürlük hareketi üzerinde bu baskı süreklidir. Uluslararası baskı yok mu? ABD'nin ve Avrupa'nın, KDP ve YNK'nin sürekli bir baskısı yok mu? Baskı kurarak, siyasi ve askeri saldırılar yaparak, moral saldırılar yaparak örgüt içindeki zayıflıkları kışkırtmak istiyorlar, gerilladan insan kaçırtmak istiyorlar. Geri, kendini yetiştirmemiş, sistemden aldığı yaşam ve düşünce alışkanlıkları olan insanları böylelikle örgüte karşı kışkırtarak sorun haline getirmeye ya da kaçırtmaya çalışıyorlar. Bunun on yıllardır PKK üzerinde uygulandığını biliyoruz. PKK'-

nin böyle yoğun dış baskı, hem de ideolojik, siyasi, askeri baskı altında mücadele vererek ayakta durduğunun bilinmesi gerekiyor. PKK'yi biraz da güçlü kılan budur. Bu baskıların yoğunluğu PKK'nin kendisini güçlü kılmasına yol açıyor. Böylelikle baskılar karşısında direnme azmi kazanıyor. Bu baskılar karşısında direnç kapasitesi artıyor. Bu baskıların böyle bir pozitif sonucu olduğunu belirtebiliriz. Ya da bir güç ve halk mücadele etmek istiyorsa tabii ki o mücadelenin zorluklarına göre kendini eğitirse, konumlandırırsa, yapılandırırsa, bu temelde mücadele ederse ayakta kalabilir. PKK de ayakta kalabildiğine göre demek ki bu konularda kendini güçlendirerek mücadelesini sürdürüyor.

Ocak ayında Zebari'nin Türkiye'de yaptığı görüşmelerde Hewler'de üçlü toplantı yapılması kararı alındı. Irak, Türkiye ve Güneyli güçler Hewler'de böyle bir merkez içinde çalışacaklar. Tehlikeli bir ilişki biçimi olduğu açıktır. Bu merkezin görevi nedir? Barkey planındakileri gerçekleştirmektir. Bunu sıradan bir çocuk bile bilmektedir. Eskiden bu toplantılar Irak'ta, Bağdat'ta yapılıyordu. Özellikle Irak'la Türkiye ve İran arasında yapılan görüşmelerden sonra böyle bir merkezin Hewler'de kurulması gerektiği sonucuna varmışlardır. PKK sorunu Güneyliler üzerinde baskı olursa çözülür, onlara sorumluluk verilirse çözülür, bu nedenle onları muhatap alalım, bu toplantıyı onların ev sahipliğinde yapalım, demişlerdir. Böylelikle onlara sorumluluk yükleyerek PKK'nin üzerine sürelim demişlerdir. Böyle bir merkezin Hewler'de oluşturulmasının anlamı budur. Bu toplantıyı böyle yorumlamak gerekiyor. Zaten ABD'nin de böyle bir baskı yapılmasına karşı olmadığını, hatta destek verdiğini bilmektedirler.

ABD'nin PKK'yi tasfiye etme konusunda çeşitli yaklaşımlar içinde olduğu biliniyor. Ancak en son olarak PJAK'ı da terörist örgütler kategorisine koyma gibi bir yaklaşım göstermiştir. Terör örgütlerinin maddi gelirlerine el koyma gibi bir yasa var. Bu yasa PJAK'a da uygulandı. Tabii bu İran'a mesaj olduğu gibi, Türkiye'ye de mesajdır. Bakın ben PKK'ye karşı hem Türkiye'de hem de İran'da gereken tutumu gösteriyorum, o zaman siz de benim politikalarıma kendinizi uyumlu hale getirin yaklaşımı gösterilmiştir. Ortadoğu söz konusu olduğunda bütün ülkelerin ekonomik, siyasi çıkarları dışında başka bir politika izleyemeyeceği bir daha görülmüştür. ABD daha düne kadar İran'ı en büyük terörist ilan ederken, İran'a terörist derken, İran'ı baskıcı bir rejim olarak değerlendirirlerken, İran'la mücadele eden bir örgütü terörist ilan etmesinin hiçbir mantıklı temeli yoktur. ABD'ye göre batı standartlarında bir demokrasi varsa orada silahlı mücadelenin bir meşruiyeti yoktur. Güya demokratik ülkeler olduğu zaman silahlı mücadele meşru değildir gibi bir yaklaşımları vardır. Bu yönüyle aslında İran'a karşı yaptıkları değerlendirmelerin yalan olduğu ortaya çıkıyor. Tamamen politik olduğu ortaya çıkıyor. PJAK'a yönelik karardan sonra İran'a bir daha demokratik olmadığını, demokratik ülke olmadığını söyleyemezler. Çünkü ona karşı mücadele eden bir örgüt terörist ilan edilmiştir. PJAK'ın sivillere yönelik de herhangi bir eyleminin olmadığı bilinmektedir. HRK tamamen askeri hedeflere yönelmektedir. PJAK da zaten siyasi örgütlenme yapmaktadır. Buna rağmen böyle bir yaklaşımın gösterilmesi ABD ile İran'ın zımni anlaşma yapmış olduğu anlamına gelmektedir. Herhalde ABD mesajını en iyi PJAK üzerinden verilebilirdi ve verilmiştir.

ABD ile İran PKK ve PJAK üzerinden anlaşmış bulunuyorlar

Bölgede egemenlik peşinde koşan ABD ve Avrupa'nın sadece Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesini değil, İran'daki özgürlük mücadelesini de kendi çıkarlarına kurban ettiği görülmektedir. Bu da onların politikada hiçbir ahlaklarının olmadığını, her türlü insanlık dışı ve ahlak dışı politikayı izleyeceklerini bir daha göstermiştir. ABD'nin bu durumunu böyle ortaya koyduğu gibi, İran'ın da aslında anti-Amerikancı, anti-emperyalist, Ortadoğu'nun değerlerini savunan bir ülke olmadığını, Kürtleri baskı altında tutmak, Kürtlerin haklarını gasp etmek için emperyalist güçlerle de her türlü gerici, baskıcı, zalim bir işbirliği yapacağını bu gerçekler açıkça ortaya koymaktadır.

İran ve Türkiye geçen yıldan bu yana eşzamanlı operasyonları arttırmışlardır. Türk uçakları yalnız HPG gerillalarını değil, HRK gerillalarını, PJAK karargahlarını da vuruyor. İran da PKK'ye ve HPG alanlarına saldırıyor. Bu operasyonlar ABD'nin onayıyla yapılıyor. İran'a "ben sana göz yumuyorum, o bakımdan sen de beni dikkate almalısın" mesajı veriyor. Bu yönüyle ABD ile İran PKK ve PJAK üzerinden anlaşmış bulunuyorlar. İran'ın da en temel sorunu Kürt sorundur. Bu konuda zorlanıyor. Türkiye nasıl kendisini Kürt sorunu nedeniyle her tarafa pazarladıysa ve kendini bağlı kıldıysa, şimdi İran da Kürt sorununu çözme yerine kendini bütün dünyaya pazarlayarak, mevcut politikalarından da vazgeçerek PJAK'ı ve HRK'yi ezmeye çalışıyor. Kürt inkarcılığının Ortadoğu güçlerini getirdiği nokta burasıdır. İran'ın anti-emperyalistliği kalmamıştır, anti-Amerikancılığı da yoktur. Artık İslam devriminin ilk dönemlerindeki Müslümanlığı da kalmamıştır. Müslümanlık hak, hukuk, adalet demektir. Bu kadar baskı, zulüm, haksızlık yapan bir ülkenin Müslüman olması düşünülemez. Müslümanlığı sadece kendi çıkarları için kullanıyorlar. Bunu İran da Irak da Türkiye de kullanıyor. Bölgede gerçek Müslümanlığı uygulayan sadece Kürtlerdir. Mazlumdur, kimseye herhangi bir zararları yoktur; sadece kendi haklarını istiyorlar; hakları için mücadele ediyorlar. Bu yönüyle İran'ın, Irak'ın, Arapların, Türkiye'nin Müslümanlığı çıkar Müslümanlığıdır; siyasi ve ticari Müslümanlıktır. Müslümanlığı siyasi ve ekonomik rant için kullanıyorlar. Halkları sömürmek için kullanıyorlar. Yoksa İslam'da var olan adalet, özgürlük, hak değerlerinin toplumda yaşaması, yaşatılması, toplumun bu değerlere bağlı kalarak kendisini örgütlemesi çerçevesinde hak, hukuk, adalet ve eşitlik içinde bir yaşam öngörmüyorlar. Bunun için Müslümanlık yapmıyorlar. İslam'dan söz etmeleri bunun için değildir. İslam'ı ekonomik rant elde etmenin, ekonomik ve siyasi tekelin ideolojik aracı ha-

line getirmişlerdir. Yani İslam'ın özüne uygun olmayan, İslamiyet'in özüne ters bir biçimde İslamiyet kullanılmaktadır. Bu yönüyle bütün bu güçlere Önderlik anti-İslam dedi. Gerçekten de bu güçlerin yaptığı anti-İslamcılıktır.

İran'ın anti-Amerikancılığı kalmamıştır

Bu güçler anti-İslamcılıklarını Avrupa'ya, ABD'ye, dünyaya da pazarlıyorlar. Bu sahte İslam'la Ortadoğu'yu terbiye ederiz diyorlar. Yani İslam'ın özelliklerini bile pazarlayarak, satarak, bölgedeki halkları kontrol etmeye çalışıyorlar. "Fethulmünafık"a verilen rol budur. İslam'ı ABD'ye pazarlamıştır, Avrupa'ya pazarlamıştır. Bu dış güçlere dayanarak sahte İslam, ılımlı siyasal İslam'la hakka, adalete ve hukuka dayanmayan sistemlerini sürdürmek istiyorlar. Hem dış güçler bu ilişkiyle bölgede varlığını sürdürmek istiyor hem de bölge gericiliği İslam'ı pazarlayıp dış güçlerle işbirliği içinde halklar üzerindeki egemenliğini yeni bir biçimde sürdürmeye çalışıyorlar. Bu açıdan öyle İran'ın İslamiyet'i, anti-Amerikancılığı kalmamıştır. Bu konuda Ortadoğu halklarını da kendi halklarını da aldatıyor. Hak, adalet ve eşitlikten yana olan ve dış güçlerin bölgedeki zulmüne karşı olan samimi insanlar da bu güçler tarafından kandırılmaktadır.

Abant toplantısı aslında böyle bir işbirlikçi, sahte siyasi İslam'ın Güney Kürdistan'a taşırılmasıdır. Zaten Fethullahçılar tarafından organize edilmektedir. Bu toplantının tabii birçok boyutu var. Bir boyut; gerçekten de bu sahte İslam'ı yalnız Türkiye'de değil, Güney'de de Arap ülkelerinde de İran'da da etkili kılmaya çalışıyorlar. Fethullahçılar Türk-İslam sentezinin bu dönemdeki versiyonunu oluşturmaktadırlar. Aslında Araplar da Arap-İslam senteziyle Ortadoğu'ya hakim olmak istiyorlar. İranlıların da kendi yorumlarıyla Ortadoğu'ya hakim olmak istediklerini biliyoruz. Türkler de Fethullahçılar eliyle Türk-İslam sentezi çerçevesinde Ortadoğu'da yeni Osmanlıcılık yapıp etkili olmak istiyorlar. Osmanlıcılığın Türk milliyetçiliği yanını arttıran bir ideolojik yaklaşımları olduğu tartışmasızdır. Yani Arap, Fars ve Türk milliyetçiliği İslam'ı kendi çıkarı doğrultusunda kullanıyor. Abant toplantısının böyle bir yönünün olduğu açıktır.

Abant toplantısının üç amacından söz edilebilir:

Birinci amacı*;* Güneyli güçlerle ilişki geliştirerek orayı Türkiye ile ilişkilendirmek, küçük Kürdistan karşılığında Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesinin bastırılmasını sağlatmak. Yani küçük Kürdistan karşılığında bütün parçalarda Kürdistan halkının özgürlük mücadelesinin feda edilmesinin ideolojik ve siyasi temelini hazırlamaktır. Güney Kürdistan'a giderek bunun ilişkilerini geliştirmeyi hedeflemişlerdir. Bu, daha çok uzun vadeli bir amaçtır.

Orta vadeli amacı ise; bugün Türkiye'de AKP hükümeti PKK'yi tasfiye etme doğrultusunda bir politika izliyor. Devlet kendisine bu politikayı izleme rolü vermiştir. AKP de hem ABD'yi hem işbirlikçi güçleri kullanarak PKK'yi ezmek istiyor. Türkiye ile Güneylilerin kuracağı ilişkiler her ikisi için de yararlıdır. Bu Güneyli güçler PKK'nin üzerine gitmelidir. Fethullahçılar Hewler'e çeşitli sivil toplum örgütlerine, gazetecilere, aydınlara, yazarlara, üniversite öğretim görevlilerine, yani birçok toplumsal kesime aslında bu politikayı kabul ettirmeye, bu politika için destek aramaya gelmiştirler. AKP'ye destek verin, PKK'nin yanında değil de hükümetimizin yanında yer alın diyorlar. Hükümetimiz Kürt sorununda olumludur, TRT 6 gibi adımlar atıyor, Kürdoloji enstitüleri açacak, bunlar olumlu gelişmelerdir diyerek Güneylileri ikna etmeye ve kandırmaya çalışıyorlar. Bunları Kürt sorununun çözümü için değil de ezmek için gündeme getirdikleri halde sanki Kürt sorununun çözümü şeklinde gündeme getiriyorlarmış gibi Güneylileri aldatarak Türkiye'nin PKK'yi ezme konseptine Güney'den destek almaya çalışıyorlar. Bu toplantının en önemli amacı budur.

Bu toplantının kısa vadedeki amacı ise; seçimlerde AKP'nin oyunun düşmesini engellemektir. Bilindiği gibi 22 Temmuz seçimlerinde AKP'nin oylarının Kürdistan'da yüksek olmasının nedeni, Güneyli Kürtlerin AKP'yi desteklemesiydi. Yine Güneyli Kürtlere bağlı kesimler Türkiye'de AKP'yi desteklemişlerdi. Bu durum DTP içinde bazı kesimleri de çeşitli çevreleri de etkilemişti. Şimdi de Güney'de bu toplantıyı yaparak Güneyliler üzerinden Kuzey Kürdistan'da çeşitli çevrelerin AKP'ye oy vermesini sağlamak amaçlanmıştır. Nitekim AKP de TRT 6'yı propaganda aracı olarak kullanıyor. Güneyliler de bu sahte girişimlere olumlu bakarak Kürtlerin kafasını karıştırıyorlar. Bunu böyle belirtmek gerekir. Zaten hala da Kuzey Kürdistan'da Güney Kürdistan'la ilişkili olan çevreler AKP'yi desteklerken kesinlikle PKK'ye karşıdırlar. Aslında Kuzey Kürdistan'da PKK karşısında tutunamayan, PKK'nin yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesi karşısında marjinalleşen, Kürdistan siyasetinde tümden saf dışı kalan bu kesimler varlığını sürdürmek için Güneylilere dayanıyorlar. İşbirlikçi, ihanetçi politikalarını, Özgürlük hareketi ve PKK düşmanlığını Güneylilere dayandırarak sürdürmeye çalışıyorlar. Bu kesimleri böyle değerlendirmek mümkündür.

Abant toplantısı öz itibariyle Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketini bastırmak, bu bastırma temelinde inkarcı

"Abant toplantısı öz itibariyle Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketini bastırmak, bu bastırma temelinde inkarcı sömürgeciliği yeni koşullarda sürdürme politikasına Güney'den destek almak için Güneylilere bu politikayı kabul ettirmek amacıyla gerçekleşmiştir. Bu inkarcı imhacı politikayı Güney'e ihale etme çabasıdır"

sömürgeciliği yeni koşullarda sürdürme politikasına Güney'den destek almak için Güneylilere bu politikayı kabul ettirmek amacıyla gerçekleşmiştir. Ya da bu inkarcı imhacı politikayı Güneye ihale etme çabasıdır.

Bu toplantıların amacının Güneyliler üzerinde baskı yapmak, onları PKK'nin üzerine sürmek olduğunu sık sık tekrarlıyoruz. Bir yönüyle de bu baskılar yapılacağı söylenen Kürt ulusal konferansını etkilemeye yöneliktir. Bu toplantılarla, Barkey denilen raporla, ABD-Türkiye ilişkileriyle, İran'ın Güneyliler üzerindeki baskısıyla aslında yapılacak bir Kürt konferansında PKK aleyhinde kararlar aldırtmayı düşünmektedirler. Nitekim Abant toplantısının açılış konuşmasını yapan Mümtazer Türköne yakında yapılacak Kürt konferansında PKK'ye silah bırakma dayatması yapılacağını ve bunun PKK'nin tasfiyesi için önemli bir adım olacağını söylemektedir. Tabii konferans böyle olur mu olmaz mı bu ayrı bir konudur, ama Türk devletinin, dolayısıyla Kürt karşıtı güçlerin yapılacak Kürt konferansından beklentileri budur.

Kürtler bir olduğu takdirde özgürlük ve demokrasiyi de rahatlıkla kazanabilirler

Bu güçleri böyle bir beklentiye sokan da aslında Güneyli güçlerin konferansa yaklaşımlarıdır. Bu konferansı uzun yıllardır Kürdistan özgürlük hareketi istemektedir. Böyle bir konferansın toplanması gerektiğini sık sık vurgulamaktadır. Çünkü eski dengelerin yıkıldığı, yeni statükoların kurulmaya çalışıldığı bir süreçte Kürtler ancak birlik olurlarsa kurulacak yeni dengeler içinde etkin yer alabilirler. Ancak böyle statükolar kurulmadan önce kendi konumlarını, yerlerini sağlamlaştırabilirler. Türkiye, İran, Suriye Kürtlere karşı ortak politika izliyor. Çünkü Kürtlerin bir güç olduğunu görüyorlar. Kürtlerin bu gücü karşısında bütün parçalardaki özgürlük ve demokrasi mücadelesini bastırmak için, zayıflatmak için birleşiyorlar. Böylelikle Kürtlerin özgürlük ve demokrasi mücadelesinde kazanımlar elde etmesinin önünü kesmeye çalışıyorlar. Bunlar açıkken, Kürt demokratik güçlerine de Kürdistan özgürlük hareketi yürüten güçlere de düşen görev; kendi ulusal demokratik birliklerini kurarak ulusal kongrelerini gerçekleştirerek bunların karşısına Kürtlerin birliğiyle çıkmalarıdır. Tabii Fars, Arap, Türk milliyetçiliğinin ortaklaşması şoven anlayışla Kürdistan özgürlük hareketini ezme temelindedir. Tabii ki Kürtlerin birliği ne Arap ne Fars ne de Türk düşmanlığıdır. Bölge halklarıyla kardeşlik temelinde yaşamak istiyorlar. Demokratik ve özgür bir yaşam içinde olmak istiyorlar. Bunun için birlik olup konumlarını güçlendirmeyi düşünüyorlar. Eğer böyle bir ulusal politika izlerlerse o zaman sömürgeci devletlerin Kürtleri parçalaması, Kürt örgütlerinin birbirine düşmesi de gerçekleşemez. Böylelikle tarihte Kürtlere karşı oynanan bu oyunlar da boşa çıkarılmış olur. Zaten bu oyunlar boşa çıkarılırsa Kürtler bir olduğu takdirde özgürlük ve demokrasiyi de rahatlıkla kazanabilirler. Bu nedenle böyle bir konferansın olması gerektiğini söyledik; bu şimdi olmayacak da ne zaman olacak dedik. Tam da şu anda böyle bir konferansa ihtiyaç var ve gereklidir dedik. Bu konuda da gerçekten belirli bir ulusal konferans olması gerektiği bilincini, düşüncesini geliştirdik.

Güneyli güçler ise bizim ortaya çıkardığımız ulusal birlik, ulusal kongre düşüncesini kendilerine göre değerlendirmek istiyorlar. Yanlış yaklaşıyorlar. Bir kere ulusal konferans hazırlığına da gündemlerinin oluşturulmasına da kimlerin katılacağının belirlenmesine de bütün parçalardaki Kürt örgütlerin katılması gerekir. En azından Kürdistan'da belli başlı örgütlerin bu hazırlık komitesinde, çalışmalarında yer alması gerekiyor. Böyle yapılmayan bir komite gerçekten de bir ulusal konferans olamaz; herhangi bir örgütün kendi toplantısı olur. O bakımdan biz bunu eleştiriyoruz. Konferansın güçlü geçmesi, güçlü hazırlıkla mümkün olacağını söylüyoruz. Konferansın güçlü geçmesi için de hazırlıklarında da bütün örgütlerin, önemli Kürt şahsiyetlerinin bulunması ve gündemini de katılımcıların ortak belirlenmesi gerekiyor.

Böyle bir konferans örgütlerin, grupların, birilerine bir şey dayatması anlamına gelmiyor. Bu konferansta ulusal politikanın ilkeleri belirlenecektir. İlkeler esas olarak Kürdistan özgürlük hareketinin geliştirilmesini esas alacaktır. Yoksa herhangi bir örgüte sen şu mücadeleyi vereceksin, şu mücadeleyi vermeyeceksin, silah bırakacaksın, ateşkes yapacaksın biçiminde dayatmalar yapılmaz, yapılamaz. Ulusal konferans temel ilkeleri belirler. Kürtler hangi hakları için mücadele edebilirler, Meşru savunma mücadelesinin yapılma gerekçeleri nedir, savaş gerekçesi nedir, barış nasıl ortaya çıkar? Bunları ortaya koyarlar. Ama bunları subjektif olarak ve kendi konumlarına göre ortaya koymazlar. Bunları herkes için geçerli ilkeler olarak ortaya koyarlar. Hakları gasp edilmiş uluslar ve toplumların hak kazanma mücadelesindeki evrensel ilkeler bu konferansın esas alacağı çerçeve olacaktır.

Ulusal konferansın beş temel ilkesi

Bu konferans Kürtler arası ilişkiler nasıl olur, bölge ülkeleri ilişkiler nasıl olacak bunları da belirler. Kürtlerin hakları için Kürtler üzerinde o güne kadar hakim olan ülkeler neler yapmalıdır? Bunları belirler. Önder Apo buna beş ilke dedi. Savaş ve barış ilkesi dedi, birlik ilkesi dedi, demokratik ilke dedi, kültürel haklar ilkesi dedi ve demokratik siyaset ilkesi dedi.

Savaş ve barış ilkesi; savaş ve barış koşullarını, ilkelerini belirler.

Birlik ilkesi; Kürtler arasında birlik nasıl olur onu belirler. Önderlik bunu sınırlara dokunmadan, kendi demokratik konfederal ilişkilerinin kurulması olarak tanımladı. Yani ulus-devlet ya da büyük Kürdistan gibi çözümlere gerek olmadığını, bunların olumsuz sonuçlar yaratacağını, ama bir parçadaki Kürt sorununun çözümü temelinde diğer parçaları da feda etme temelinde küçük bir Kürdistan yaklaşımının da kabul edilmemesi gerektiğini söyledi.

Demokratik ilke ise; Kürtlerin örgütlenmelerinin önündeki bütün engellerin kaldırılması, anayasal güvenceye kavuşturulması, yani Kürtlerin de temel haklarını elde etme temelinde demokratik bir irade olarak demokratik yaşamına kavuşmasıydı.

Kültürel haklar ilkesi; dil, kültür, kimlik haklarını nasıl kullanacak, bunlar nasıl olacak, bunların ne anlama geldiği ve sınırlarının ne olduğu ortaya konulacak.

Diğeri de demokratik siyaset ilkesi; yani siyasette demokrasi esas alınacak. Tabana dayanılacak, demokratik örgütlenme ve demokratik işleyiş kuralları hakim kılınacak. Ayrıca eğitim, ekonomi, kadın, gençlik, çevre, sağlık gibi sosyal yaşam şartının da olabileceğini belirtti.

Hiç kimse Güney'i koruyalım adı altında diğer parçaları feda edemez

Burada bir dayatma yoktur. İlkeler vardır ve bu ilkeler çerçevesinde bir mücadele vardır. Bu ilkeler çerçevesinde bir çözüm vardır. Yoksa herhangi bir yerde çözüm yok, çözümle alakalı bir gelişme yok, ama herhangi bir yerdeki mücadeleden vazgeçilsin denilemez. Böyle bir yaklaşım olamaz. Böyle bir yaklaşım zaten o konferansın baştan bitmesi anlamına gelir. İran'da da hala meşru savunma da dahil Kürtlerin mücadele sorunları var. Türkiye'de de Suriye'de de meşru savunma da dahil mücadele sorunları var. Bu açıktır, kimse inkar edemez. Hiç kimse Güney'i koruyalım adı altında diğer parçaları feda edemez. Güney'in böyle korunacağını düşünmek yanlıştır ve kendini kandırmadır. Kürt halkı ve Kürt demokratik güçleri böyle aldatılamaz. Güney de kendi varlığını böyle güvenceye alamaz.

Ulusal konferansı böyle ele almak isteyenlerin olduğu görülüyor. Bu yanlıştır. Böyle bir yaklaşım içinde olmak bir kere Kürt ulusal konferansının ne anlama geldiğini bilmemektir. Ulusal konferanslar bunlar için toplanmaz. Dünyada da böyle bir ulusal konferans olmamıştır. Özgürlük hareketimiz bir konferansın nasıl yapılması gerektiği konusunda düşüncelerini açıklamıştır.

Daha tam netleşmiş bir durum yok. Böyle bir konferansın Güney Kürdistan'da yapılacağı tartışılıyor. Hazırlık komitesinin kurulduğu söyleniyor. Ancak biz bir konferansın böyle hazırlanamayacağını, böyle toplanamayacağını belirtiyoruz. Bu konuda gereken uyarılar yapılmıştır. Resmi bir bilgi geldiğinde de örgüt olarak kendi tutumumuzu ortaya koyarız.

Türkiye politikasını mevcut durumda kendini pazarlama üzerine kurmuştur

Türkiye kendi iç ve dış politikasını PKK'ye göre yürütmektedir. Zaten ABD'ye PKK'yi bastırma konusunda bana gereken desteği verirsen Ortadoğu'da ve her yerde senin çıkarın doğrultusunda hareket ederim mesajını vermiştir. Zaten başka türlü politika izleme durumu da yoktur. Zaman zaman kendine göre kabadayılıklar yapsa da Türk devletinin İsrail, İngiltere eksenindeki güçler dışında farklı politika yapma şansı yoktur. Yani başbakan Erdoğan'ın dediği gibi eksen kayması olamaz. Çünkü Kürt sorununu çözemeyen Türkiye bu güçlerle politika yapmaya muhtaçtır. Ancak Kürt sorunu çözüldüğü takdirde gerçekten de bağımsız politika izleme şansı vardır. Öyle Ahmet Davutoğlu'nun dediği gibi Türkiye'nin derinlikli, çok boyutlu politika izleme şansı yoktur. Kürt sorununu çözerse bu şansı varıdır, hem de fazlasıyla vardır. Türkiye ise politikasını mevcut durumda kendini pazarlama üzerine kurmuştur. Pazarlama gücü belirli düzeyde vardır. Pazarlama gücü olmak da kendini pazarlamak da iradeli politika izlemek anlamına gelmemektedir. Bu yönüyle Irak'ta, Afganistan'da kendini pazarlayacaktır. Kendisini ABD'nin buralardaki politikasıyla uyumlu hale getirecektir. Nitekim Güneyli güçlerle ve Irak'la ABD'nin tam istediği doğrultuda olmasa da bir ilişki kurmuşlardır.

Türkiye'nin ABD'ye ihtiyacı vardır. Zaten Ergenekon davasında belirli generallerin tasfiye edilmesinin nedenlerinden biri de ABD'yi rahatsız eden bu güçleri etkisizleştirerek hem PKK konusunda hem de diğer konularda destek almaktır. ABD, askeri gücünü çekmesinin getireceği herhangi bir boşluğu, herhangi bir istikrarsızlığı Türk ordusuyla ve Türkiye'nin siyasi gücüyle doldurmayı düşünmektedir. Tabii ki ABD Irak'tan tümüyle çekilmeyecektir. Özellikle Güney Kürdistan'da belirli üsler kurarak ve Güneylileri belirli bir askeri güç yaparak çıkacağı açıktır. Ancak kendi politikalarını tümden Türkiye'nin, Irak'ın ve bölge ülkelerinin insafına bırakmayacağını söylemek mümkündür. Yani ABD'nin Irak'tan çekileceği, Ortadoğu'dan çekileceği gibi bir düşünce yanlıştır. Çekilebilir, ama halklar isterse, mücadele ederse çekilebilir. Şu anda ne Irak'ta ne de diğer ülkelerde öyle ABD'yi tümden çekecek bir mücadele ve politika vardır. Irak'ta bir direniş vardır. Aslında bu direnişi hem İran hem de Türkiye belirli düzeyde ABD'den bazı şeyler koparmak için kullandılar. Yoksa onla-

rın öyle o kadar bir etkili direniş yapma gücü yoktu. İran ve Türkiye ile ilişkiler kurulup ve Irak dengeleri belirli düzeyde oluşunca, direniş belirli düzeyde gerilemiştir. Ama direnişin tümden ortadan kaldırıldığı ya da kaldırılması söz konusu değildir. Bu bakımdan bölgede politika yaparken, politikaları değerlendirirken direnişin bitmesi üzerinden değil de bundan sonra da süreceği hesaplanarak yapılması gerekmektedir.

Erdoğan Davos'ta seçim şovu yapmıştır

Türkiye tabii bu arada müttefiki İsrail ile sorunlar yaşadı. Türkiye başbakanı Davos'ta kabadayılık yaptı ve bunu hem içerde hem de bölgede iyi pazarladı. Erdoğan'a bu kabadayılığı yaptıran, Türkiye-İsrail ilişkilerinin karakteridir. Erdoğan, iki devlet arasındaki ilişkiye dayanarak kendi partisi açısından avantaj getirecek çıkarcı bir tutum gösterdi. Erdoğan bunu yaparken Türkiye İsrail ilişkilerinin bozulamayacağını biliyordu. Çünkü Türkiye İsrail ilişkileri öyle kısa sürede bozulacak ilişki değildir. Ne Türkiye gerçekten ilişkisini İsrail'le kesebilir ne de İsrail Türkiye ile kesebilir. Öte yandan daha önce de belirttiğimiz gibi İsrail ile Türkiye arasında bir mutabakat vardır. Türkiye Müslüman bir ülke olduğu için İsrail'in yaptığı aşırılıklar karşısında Türkiye'nin tepki göstermesi her zaman anlayışla karşılanmıştır. Türkiye de "ben bir Müslüman ülkeyim, bu tür aşırılıklar olduğunda benim Müslüman toplumumum tepki gösterir, kabul etmez, bu yönüyle de ben bu tepkileri gidermek açısından böyle açıklamalar yapmak zorundayım, bu açıklamalarım da aslında İsrail'le ilişkileri sürdürmek ve geliştirmek için yapılması gereken açıklamalardır" demiştir. İsrail de her zaman bu tür açıklamaları anlayışla karşılamıştır. Türkiye'nin İsrail'e yönelik eleştirileri ilk defa olmuyor; eskiden de olmuştur. Bu eleştiriler sonrasında İsrail'le Türkiye arasında herhangi bir sorun çıkmamıştır. Nitekim Gazze saldırısından sonra Erdoğan'ın verdiği sert tepkiler karşısında İsrail Dışişleri Bakanı Livni "politikacılar kendi kamuoyunu tatmin etmek için bu tür açıklamalar yaparlar, bunu anlayışla karşılıyoruz" diyerek aslında İsrail-Türkiye ilişkilerinin karakterinin ne olduğunu en iyi biçimde ortaya koymuştur. Yani Türkiye-İsrail ilişkilerini bu tür açıklamaların bozamayacağını vurgulamak istemiştir. Erdoğan, tepki versek de anlayışla karşılarlar yaklaşımıyla Gazze saldırısına tepki göstermiştir.

Davos'ta biraz aşırıya gittiği açıktır. Davos'ta seçim şovu yapmıştır. Ayrıca bölge halklarını da etkilemek istemiştir. Burada tabii ki bir çıkarcılık vardır. Türk devleti ile İsrail devleti arasındaki ilişkiyi kendi partisi için kullanmak istemiştir. Çünkü devletler arası ilişki kolay kolay bozulmaz. O zaman ben böyle bir kabadayılık yaparım oy toplarım, kurnazlığıyla hareket etmiştir. Yoksa Türkiye'nin İsrail'e kafa tutacak, İsrail'le ilişkileri bozacak, İsrail'e baskı yaparak İsrail'in Filistinliler üzerindeki politikasını değiştirecek bir gücü yoktur. Türkiye'nin sert söylemlerinin siyasal bir sonuç ortaya çıkarması düşünülemez. Dolayısıyla Erdoğan'ın Davos şovu, siyasal değeri olmayan bir söylemden ibarettir. Ancak bu defa tepki ağır olunca İsrail'in incindiği anlaşılıyor. Bu yönüyle AKP hükümeti belki kazandı, ama Türkiye ile İsrail ilişkileri uzun vadede bazı sıkıntılar yaşayabilir. İsrail Türkiye ile ilişkilerini bozmaz, ama buna bir karşılık vererek Türkiye'nin bir daha bu tür şeyler yapmasının önüne de geçer. Yani haddini bildirir. Ama iki taraf da ilişkileri bozmayı göze alamazlar. Bu yönüyle Davos'taki çıkışın sahte olduğunu ortaya koymak gerekiyor.

Hala anlaşmalar sürüyor, hala İsrail uçakları Konya'da uçuş yapma ayrıcalığına sahiptir. Türkiye hala en büyük teknikleri oradan alıyor. Medya Savunma Alanlarını bombalayan uçaklardaki sofistike teknikler İsrail'den alınmaktadır. Bunu Türk ordusu da generali de hükümeti de biliyor. Hatta ASELSAN'da genel müdürlük de yapmış Oltan Evren adındaki emekli tuğgeneral televizyondaki bir programda "biz bu ilişkileri kesemeyiz, bu ilişkileri kesersek çok fazla asker kaybederiz, asker cenazeleri fazla gelir" diyerek aslında Türkiye ile İsrail ilişkilerinin gerçeğini açıkça ortaya koymuştur.

Aslında İsrail Başbakanı Olmert, Türkiye'ye önceden gelmiş, bir ziyaret yapmıştır. Hamas'ı şikayet etmiştir. Hamas'ın nasıl terörist eylemlerde bulunduğunu anlatmıştır. Belki açıkça biz saldıracağız, şu kadar öldüreceğiz dememiştir, ama bu saldırılar karşısında İsrail kamuoyunun ve ordunun rahatsız olduğunu, belirten görüşmeler yapmıştır. Erdoğan da sessiz kalarak İsrail'in kendisini savunma hakkı olduğunu onaylamıştır. Çünkü şimdiye kadar Türk devletinin PKK'ye karşı saldırısında İsrail ses çıkmadığı gibi, Türkiye de İsrail'in kendi güvenliği açısından alacağı tedbirlere ses çıkarmamıştır. Bu Türkiye ile İsrail arasındaki bir anlaşmadır, bir mutabakattır. Ama bu defa İsrail'in saldırısı Erdoğan-Olmert görüşmesinin hemen sonrasında sert biçimde gerçekleşince Türk devleti zora düşmüştür. Özellikle de Erdoğan ve Hüsnü Mübarek üzerinde kuşkular uyanmıştır. Davos'taki tepkinin bir nedeni de bu kuşkuyu gidermeye yöneliktir. Ama şov esas olarak seçim için yapılmıştır.

Erdoğan'ın Filistinlilerin kanı üzerinden şov yaptığı açıktır

Erdoğan ilk Gazze olayı çıktığında İsrail bunu seçim için yapıyor biçiminde bir değerlendirme yapmıştı. Bu tamamen yanlış bir değerlendirmedir. İsrail Filistinlileri ezme politikasını, irade kırma uygulamalarını öyle seçimler için yapmamaktadır. İsrail'de Filistinlilerin iradesini kırma konusunda milli mutabakat vardır. Türkiye'de Kürdistan özgürlük hareketine karşı nasıl bir milli mutabakat varsa tüm politikalar özgürlük mücadelesini ezme üzerine kurulmuşsa İsrail'de de Filistinlilere karşı benzer bir mutabakat söz konusudur. Böyle bir Siyonist anlayış vardır. Nasıl ki Kürt sorunu Türkiye'de sadece bir seçim malzemesi yapılmıyorsa İsrail'de de Filistinlilere saldırı seçim için değil Siyonist politikanın uygulanması biçiminde görülmelidir. Bu yönüyle Gazze saldırısını bir seçim hamlesi olarak görmek aslında İsrail'in Filistinlilerin iradesini kırma politikasını hafifletmektir. İsrail'in Filistinlilere karşı izlediği politikanın karakterini anlayamamaktır. Bu açıdan

İsrail bu saldırıları seçim için yapmıştır demek doğru değildir. Ama Erdoğan'ın kesinlikle Filistinlilerin kanı üzerinden böyle bir şov yaptığı, bunu da seçim için kullanmak istediği açıktır.

Erdoğan söylemleri ve tutumuyla tutarsız ve bukalemun olan bir kişidir. Hamas'ı muhatap alın derken DTP'yi muhatap almaması tutarsızlığının en somut kanıtıdır. Kaldı ki DTP demokratik siyasal bir örgüttür ve herhangi bir silahlı eylemle de ilişkisi yoktur. Hamas seçimle iş başına gelmiştir, ama DTP gibi değildir. Silahlı bir örgüttür, militan bir örgüttür, hala silahlı mücadeleyi de bırakmamıştır. DTP'nin böyle bir konumu olmamasına rağmen DTP ile görüşmemesi, ama "Hamas seçilmiştir niye görüşmüyorsunuz" biçimdeki yaklaşımları kesinlikle tutarsızdır. Daha doğrusu Kürt halkına yaklaşımının dışa vurumudur. Kendi Kürt sorununu çözemeyen, Kürt halkı üzerinde tek millet, tek vatan deyip baskı uygulayan Türk devletinin Filistinlileri savunması ciddiye alınamaz. O zaman kendine bak derler. Nitekim zaman zaman İsrail yetkilileri bunu hatırlatmaktadır. Kaldı ki Kürt sorunu Filistin sorunundan daha da ağırdır. Filistin'de öyle bir kimlik, kültür inkarı yoktur. Türkiye, İran ve Araplar ise Kürdistan'da bir halkın yok edilmesi politikası izliyorlar. Bunlar Kürtleri tümden ortadan kaldırmak, eritmek istiyorlar. İsrail'in böyle bir politikası yok. İşgal ettiği bazı yerler var oradan çıkmak istemiyor, yoksa Filistinlileri tümden yok etme, bir halk olarak inkar etme ve üzerlerinde asimilasyon politikası uygulama gibi bir durumları yok. Filistinlilerin okulları da var, üniversiteleri de var, kendi kimliğiyle de eğitim yapıyorlar. Kendi kimlikleriyle örgütleniyorlar. Bu tür sorunları yoktur.

Kürtler üzerinde ise bir yok etme savaşı uygulanıyor. Dolayısıyla Kürt halkı bir varlık yokluk savaşı veriyor. Türk Başbakanı Almanya'da asimilasyon bir insanlık suçudur diyecek ama bunun dünyada görülmemiş biçimde en ağrını Kürtlere uygulayacak, sonradan da bu kendi yaptığını görmeyerek Gazze'ye sahiplenecek. Münafıklık da budur, oportünistlik de budur. Ne var ki Türk egemenleri başkaları yapınca suç saydıklarını kendileri yaptığında hak gören bir anlayış içinde olduklarından bu tür münafıklığı her zaman yapmaktadırlar.

Türkiye devleti aslında bütün politikalarını PKK'yi tasfiye etme üzerine kurmuştur. Aslında Davos şovu sonrası yaptığı propagandayla kendisini bölgesel olarak da güçlendirip PKK'yi ezmeyi düşünmektedir. Davos'ta mazlumları savunma şovu yapmasına bakmayın bu şovunu seçimde oya dönüştürerek AKP'nin oylarını çoğaltarak DTP'nin oylarını azaltıp Kürt sorununu tasfiye etme hamlesi yapmayı düşünmektedir. Yerel seçimleri bu çerçevede gördüğü açıktır. Nitekim bir referanduma dönüştürmüştür. Tek millet, tek vatan demiştir. Eğer seçimi kazanırsa bunu tek millet, tek vatan söyleminin onaylandığı biçimde gösterecek, Kürt sorununun da çözüldüğünü, aslında Kürt sorunu diye bir sorunun olmadığını, ekonomik-sosyal sorun olduğunu ilan edecektir. Nitekim daha şimdiden AKP yardakçıları TRT 6'yı örnek göstererek Kürt sorunu çözülmüştür, Kürt sorunu kalmamıştır gibi iddialar bile ileri sürmektedirler. Bu çerçevede PKK'nin anlamsız savaş yapan bir terörist örgüt olduğunu söylemektedirler.

TRT 6'da Kürt'ün kimlik sorunu yoktur

TRT Cahş (6'nın) Kürtçe diliyle yayın yapması dışında Kürtlükle alakası yoktur. Kürtçe yayın yapmaktadır, ama bu kanalda Kürt'ün gündemi yoktur. Kürt'ün dil, kültür sorunları yoktur, Kürt'ün kimlik sorunu yoktur, Kürt'ün acısı ve sevinci yoktur. Sadece bazı müzik programları, sosyal ve kültürel programlarla yayın saatlerini doldurmaktadırlar. Ama asimilasyonu ortadan kaldıracak, Kürtlerde kimlik bilincini geliştirecek, Kürt kültürünü geliştirecek bir yaklaşım olmadığı gibi böyle bir tartışma da yoktur. Bu kanal Türk devletinin baskıcı, inkarcı, imhacı politikalarını eleştiren ve Kürtlerin temel haklarının neler olması gerektiğini ortaya koyan konularda hiçbir şey söylememektedir. Bunu söylemediği gibi AKP'nin inkarcı sömürgeci politikalarının yeni koşullarda sürdürülmesinin bir kılıfı haline getirilmiştir.

Daha önce de değerlendirdik. Türk devleti Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında zorlanmaktadır. İnkar ve imha siyasetini eski argümanlarla sürdürememektedir. O bakımdan inkar ve imha siyasetini, Kürtler üzerindeki yürüttüğü egemenliği sürdürme politikasını yeni meşruiyet araçlarıyla tazeleme ihtiyacı duymuştur. Bu açıdan TRT 6 ve iki yıl sonra açılacağı söylenen -o da açılır mı açılmaz mı belli değil- Kürdoloji enstitülerini böyle bir meşruiyet aracı olarak kullanmak istiyorlar. Böyle şeyler yaptık artık Kürt sorunu diye bir sorun kalmamıştır demek istiyorlar. Bunlara dayanarak PKK'nin mücadelesi terörizmdir diyerek Kürt özgürlük hareketini ezmeyi hedefliyorlar. TRT 6'ya verilen rol budur. Yoksa asimilasyonu durduran bir rol verilmemiştir, Kürt kimliğini kabul eden bir rol verilmemiştir, Kürt kimliğini tanıyan ve geliştiren bir rol verilmemiştir.

Kürtler Kürtçe ile asimile edilmeye çalışılıyor

TRT 6'da şu anda ağırlıklı olarak yapılan iki paragöz ve şöhret düşkünü kadının yaptığı müzik programları ve Türk dizilerinin çevirilerinin yayınlanmasıdır. Türkan Şoray'ın dizisinin çevirisi, yabancı dizilerin çevirisi yapılıyor. Halbuki Kürtler hala demokratik iradesi olmayan, hala temel eğitim okulları olmayan, kültürel gelişmesini özgürce yapamayan, kimliğinin hala açıkça kabul edilmediği bir toplumdur. Diğer halklarla karşılaştırıldığı zaman Kuzey Kürdistan'da Kürtlerin sorunu muazzamdır. Böyle bir toplumun sorunları bu televizyonda işleniyor mu yoksa bunların üstü kapatılmaya mı çalışılıyor. Açıkça buna kimlik sorunu, kültür sorunu, dil sorunu, demokratik irade sorunu, özgürlük sorunu kapatılmaya çalışılıyor cevabını vermeliyiz.

Aslında bu kanalla Kürtler Kürtçe ile Türkiye toplumuna entegre edilmeye çalışılıyor. Kürtler Kürtçe ile asimile edilmeye çalışılıyor. Yayınlar Kürtçe olsa da ruhsal olarak, duygusal olarak, kimlik olarak, kültürel olarak yok edil-

meye çalışılıyor. Bunu böyle görmek gerekiyor. Bu kadar ağır sorunları olan Kürtleri apolitikleştirmeye, politikadan uzaklaştırmaya, Kürt sosyal ve kültürel yaşamından uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Bu açıdan gündemi Kürt'ün gündemi olmayan, gündemi Kürt'ün sorunlarını işlemeyen, Kürt'ün acısı, sevinci üzerinde durmayan sadece bilinen müzik programları ve bir iki sosyal programla toplumu aldatmaya çalışıyorlar. Önderliğin dediği gibi sahte bir Kürt kanaldır. Seçimde bunun da propagandasını yapacaklar. Eğer DTP geriletilirse Kürtlerin kimlik sorunu yoktur diyecektirler. Kimlik siyaseti yapanlar, kimlik sorununu gündeme getirenler azınlıktadır diyeceklerdir. Dolayısıyla da halkın istemini yansıtmayan bu çevreleri bastırma hakkımız ve meşruiyetimiz vardır diyeceklerdir.

İşbirlikçi beyaz Kürtler AKP'nin inkar ve imha politikalarını destekliyorlar

Bu yönüyle seçimler kritik bir dönemeçtir. Eğer Kürdistan demokratik güçleri gelişme gösterir, seçimlerde kazanırsa o zaman Türk devleti bu sorunu çözmek için adım da atmak zorunda kalacaktır. Ama AKP güçlü çıkarsa, devlet biraz daha yüklenirsem psikolojik savaşı biraz daha geliştirirsem, diplomatik olarak biraz daha kuşatırsam, içerde toplumsal kuşatmayı yaparsam bazı Kürtleri de kullanırsam bu sorunu çözerim diyecektir. Zaten bazı Kürtler kullanılmaktadır. Yeni tasfiye konsepti içinde böyle bir tasfiye enstrümanı da vardır. Eskiden işbirlikçi Kürtleri de kullanmayı politikalarına uygun görmüyorlardı. Şimdi bu Kürtler kullanılıyor. 1998 yılında geliştirilen uluslararası komploda KDP YNK'nin komploya meşruiyet zemini sağlamada önemli rolleri olmuştu. Şimdi bunu Kuzey'de bazı işbirlikçi-hain Kürtler yapıyorlar. Bunlar tutumlarıyla, politikalarıyla Kürt özgürlük hareketinin, PKK'nin tasfiyesine çanak tutuyorlar. Buna meşruiyet hazırlıyorlar. Hatta Kürdistan demokratik hareketi olan DTP'yi de tasfiye etmek için AKP'yi destekliyorlar. Tabii bunlar bitmiş, çürümüş insanlardır. Bu çevreler sık sık PKK devletten vazgeçti diye eleştiriler yapıyorlar. Aslında bunların Kürtlük adına yapacağı hiçbir eleştiri kalmamıştır. Çünkü tutumları ve politikalarıyla açıkça bir Kürt demokratik iradesinin açığa çıkmasına karşıdırlar. Bu nedenle AKP'nin hiçbir Kürt iradesini tanımayan politikasına destek veriyorlar. Bu tutumlarıyla bir Kürt demokratik iradesine gerek yok. AKP bu sorunu çözüyor diyerek hem Kürt halkını kandırıyor hem de yeni inkar konseptine destek veriyorlar. Bunlara AKP'nin beyaz Kürtleri diyebiliriz. Dertleri Kürtlük değildir. Beyaz Kürt olmaları için kendilerine imkan tanınmasıdır. Zaten şimdi bunlar devlet demekten de vazgeçmişlerdir, ayrı bir Kürt demokratik iradesi olsun demekten de vazgeçmişlerdir. Dolayısıyla bunların devletten söz etmeleri de Kürt lafı etmeleri de sadece yüzlerini örtmek için kullandıkları bir maskedir, demagojidir. Çünkü bunların Kürtlerin demokratik iradede olması konusuna bile tahammülleri yoktur. Kürtlerin demokratik iradesinin devlet ve hükümet tarafından bastırılmasına, böyle bir demokratik iradenin muhatap alınmamasına bile itirazları yoktur. Hatta Kürt demokratik iradesinin bastırılıp, sınırlandırılmasını istemektedirler.

> "Erdoğan Amed'e bir işgalci devletin sömürge valisi gibi gelmiştir. Bu kadar güvenlik altında gelmek, Amed'i tam bir kapalı hapishane haline getirerek Amed'e girmenin Amed halkıyla bütünleşmeyle ne alakası olabilir. Amed ile bütünleşen bir siyasi güç, bir siyasi parti böyle mi Amed'e girer. Başbakan Rize'ye ya da herhangi bir şehre böyle mi giriyor"

Bu seçimler DTP ile devlet arasında geçecektir

Türkiye'de esas sorun şudur. Biz Kürtleri muhatap alamayız, Kürtler bir irade olarak karşımıza çıkamaz bir şeyler yapılacaksa biz yaparız anlayışındadırlar. Bunun demokrasi ile alakası olmadığı açıktır. Nerede kaldı Kürt toplumunun demokratik iradesi, kimliği, özgürlüğü. Demokrasi farklı kimliklerin demokratik iradesini tanımaktır. Ama Türk devleti; bırakalım demokratik irade tanıması, demokratik harekete yaşam imkanı vermesi, aksine kimlik siyaseti yapıyorsun diyerek muhatap almamaya ve bastırmaya çalışmaktadır.

Bu seçimler DTP ile devlet arasında geçecektir. Bu anlaşılmıştır, bu kesindir. En son Erdoğan'ın Amed'e gelmesinde basının gösterdiği tutum açıktır. Diğer konularda AKP'yi eleştirenler, AKP ile kavga eden basın -buna Doğan grubu da dahil- Amed mitinginde tamamen Erdoğan'ı desteklemişlerdir. Halkın Erdoğan'ı sıcak karşıladığı biçiminde yalanlar atmışlardır. Halbuki 3-4 bin kişi alana gelmiştir. Zaten on binler olsaydı on binlerce derlerdi. Binlerce diyorlar. Bunlar bile zorla ve toplanarak gelmiştir. Zaten Erdoğan'ın kendisi bir işgalci devletin sömürge valisi gibi gelmiştir. Bu kadar güvenlik altında gelmek, Amed'i tam bir kapalı hapishane haline getirerek Amed'e girmenin Amed halkıyla bütünleşmeyle ne alakası olabilir. Amed ile bütünleşen bir siyasi güç, bir siyasi parti böyle mi Amed'e girer. Başbakan Rize'ye ya da herhangi bir şehre böyle mi giriyor. Bu kadar polisle özel harekat timleriyle Amed'i işgal etmek tamamen halkın tepkisini bastırmak, halkın tepkisizliğini sağlamak içindir. Halkın tepki göstermediği bir ortamda kalabalık bir miting yapmayı hedeflemiştir. Ama başarıya ulaşmamıştır. Doğru sessizlik vardır ama kepenkler kapatılmış, protesto edilmiştir. Mitinge gelenlerin çok azı Amed'lidir. Çoğunluğu çevre illerden getirilmiştir. Meydanlardakilerin yüzde 70-80'i her halde dışarıdan getirilmiştir.

Aslında seçimden önce terör estirdiler. Kendileri terör uyguluyor ama sanki halk saldırıyormuş gibi bir imaj vermeye çalışıyorlar. En vahşi saldırıları yapıyorlar, insanlara kadın, çocuk demeden eziyet yapıyorlar ama çocukla-

rın taş atmasını, kendilerini savunmasını, tepki göstermesini bir saldırı olarak gösteriyorlar. Filistin ya da başka bir yerde olsa buna her halde Filistinlilerin direnişi derlerdi. Sıra Kürdistan'a geldiği zaman bir taş atan bile ağır suç işlemiş oluyor. Nitekim bir çok çocuk taş attığı için ve yahut da bu tür eylemlere katıldığı için onlarca yıl ceza almıştır. Gerçekten dünyada görülmemiş düzeyde çocuklara ağır cezalar verip tehdit ederek susturmaya çalışıyorlar. Kadın ve çocukların mitinglere gelmesini engellemeye çalışıyorlar. Bir toplumsal hareket yediden yetmişe böyle bir güce ulaştığı taktirde onun bastırılması zordur. Çünkü böyle bir düzeye ulaşmış bir hareketin kendini yenileme kaynakları güçleri çok fazladır. Ne var ki Türk devleti bunu dikkate almayarak inkarcı politika izliyor. Kürt halkının iradesini tanımamaya ve kırmaya çalışıyor. Dünyanın başka bir yerinde olsaydı bu kadar mücadeleden sonra bu irade tanınırdı. Bu irade tanınacağına bir iki tane içi kof Kürt ortaya çıkarıp onları Kürtler adına konuşturuyorlar. Hem iradeyi tanımıyorsun, hem kırıyorsun, ben Kürtler adına irade tanımam diyorsun, ezerim diyorsun, kimlik siyaseti kimse yapamaz diyorsun, hem de bir iki Kürt'ü ortaya çıkararak onlarla PKK'ye saldırıyorsun. Bu açıdan Türk devletinin Türk hükümetinin Kürt sorununda bir çözüm politikası yoktur. Ezme dışında her hangi bir yaklaşımları bulunmamaktadır. Aslında seçime de sorunu çözmek değil, seçimden kazançlı çıkıp ezmek için gidiyorlar. 22 Temmuz'da Kürdistan'da oylarını arttırmıştı. Bu oy artışı ile birlikte Kürtler beni destekledi, DTP'yi desteklemedi diyerek Kürt özgürlük hareketini ezmek için hemen savaş tezkeresi çıkardılar. Her halde bu seçimlerden kazançlı çıkarlarsa daha da saldırganlaşacaklardır. Ancak bu kadar saldırıdan ve tek millet edebiyatından sonra Kürt halkının bu seçimlerde gereken dersi vereceğini düşünüyoruz.

15 Şubat eylemlilikleri de gösterdi ki Kürt halkı Önderliğinden de PKK'den de koparılamaz. Önderlikle PKK'nin öncülüğünde demokratik irade savaşını vermede, demokratik iradesini kabul ettirmede ısrarlıdır. Zaten Türk devletinin bu kadar saldırısı da, halkın Önderliğe sahiplenerek onu demokratik siyasi irade olarak tanıma kararlılığı nedeniyledir. Bu eylemler Kürtlerin güçlü bir demokratik irade haline geldiğini ortaya koymaktır. Türk devletinin öfkesi demokratik iradenin ve demokratik bir toplum olma gerçeğinin en yüksek düzeyde gösterilmesidir. Buna karşı biz irade tanımıyoruz. "Halka saldırarak siz Apo'yu irade olarak bize dayatamazsınız, bir teröristi bize irade olarak dayatamazsınız, bir tutukluyu bize irade olarak dayatırsanız suç işlemiş olursunuz" demişlerdir. Yani Önderliğe sahiplenmek de suçtur. Uluslararası komployu protesto etmek suçtur. Halbuki demokratik ülkelerde toplumların her hangi bir olayı, olguyu protesto etme hakkı vardır. Türk devleti bu protestoları uluslararası komploya yönelikse, Önderliği ve PKK'yi sahiplenmeyse suç olarak değerlendirmiş o bakımdan da cezalandırılması gerekir yaklaşımıyla hareket etmiştir.

En zor koşullarda mücadeleyi yürütecek bir halk gerçeği ortaya çıkmıştır

15 Şubat'ta ne kadar saldırılırsa saldırılsın, esas olan halkın Önderliğe ve partiye sahiplenmesidir. Bu sahiplenme uluslararası komplonun tümden başarılı olmadığının kanıtıdır. Uluslararası komplo esas olarak da halkı, Önderliğinden partisinden koparmayı hedefliyordu. Önderliği ve partisi hakkında kuşku uyandırmak, soğukluk yaratmak istiyordu. Bütün bunlar 15 Şubat eylemliliklerinde yerle bir olmuştur. Halk bizim irademiz Önder Apo'dur, bizim irademiz PKK'dir, bizim irademiz DTP'dir demiştir. Nitekim Önder Apo da *"bizi ve PKK'yi muhatap almıyorsan DTP'yi muhatap al"* diyerek, DTP'nin de Kürt demokratik iradesini temsil edeceğini, onunla görüşme yapılabileceğini ortaya koymuştur.

15 Şubat eylemlilikleri aslında Kürt halkının mücadele düzeyinin, direniş düzeyinin geldiği noktayı göstermektedir. Bu eylemler Kürdistan'da Önder Apo ve PKK'nin nasıl kök saldığını kanıtıdır. Bütün baskılara rağmen, Kürt halkının mücadeleyi sürdürebileceğini ortaya koymaktadır. Bu yanıyla en zor koşullarda bile bu mücadeleyi yürütecek bir halk gerçekliği ortaya çıkmıştır. Kürt halkı bu mücadeleyi sonuna kadar götürecektir. Bu konuda rüştünü ispatlamıştır. 15 Şubat'taki bu direniş aslında Newroz'un da 8 Mart'ın da nasıl geçeceğini, seçimlerin de nasıl geçeceğini ortaya koymaktadır. Artık Kürdistan'da özel savaş, psikolojik savaş ne kadar uğraşsa da bu mücadeleyi bastıramayacağı anlaşılmıştır. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar biçiminde bir deyim vardır. Türk devletinin tüm yalanları, bütün propagandaları Kürdistan halkının özgürlük mücadelesi karşısında bir süre sonra erimeye, yok olmaya mahkumdur. Sonuçta Türk devleti gerçeği ne kadar saklarsa saklasın Türkiye toplumunun da, dünyanın da Kürdistan özgürlük mücadelesi gerçeği ile karşı karşıya kalmasını engellemesi mümkün olmayacaktır. Nitekim 30 yıldır, bugün bitti yarın bitecek, bugün marjinalleştirdik, yarın tasfiye ederiz demişlerdir ama bu yalanları sürekli boşa çıkmıştır.

Bu kadar ağır saldırı yürütmeleri Kürtlerin güçlü bir demokratik irade haline gelmesiyle ilgilidir. Buna tahammül edememişlerdir. Yoksa seçim öncesi belki de bu kadar ağır saldırı yürütmeyebilirlerdi. Daha yumuşak bir yaklaşım göstererek Kürt halkını etkilemeye çalışabilirlerdi ama ne var ki Türkiye'de Kürt halkının Önderliğine sahiplenmesine, PKK'ye sahiplenmesine, kararlı özgürlük duruşuna tahammül edemeyen bir zihniyet vardır. Zaman zaman demokrasi gösterileri yapsalar da bu görüntüdür. Mücadele biraz gelişince, halk biraz demokratik iradesini koyunca devlet de, hükümet de gerçek yüzünü hemen açıkça ortaya koymaktadır.

Newroz ulusal iradenin en yüksek düzeyde ortaya çıktığı gün olmalıdır

Bu dönemde 8 Mart, Newroz, 29 Mart yerel seçimler iç içe geçmiştir. Aslında artık 8 Mart da, Newroz da bir yönüyle seçim çalışmaları haline gelecektir. Çünkü bu seçim ulusal iradenin ortaya koyulmasıyla, bu ulusal iradeyi

kırmak isteyenler arasında geçeceğine göre, Newroz da ulusal iradenin en yüksek düzeyde ortaya çıktığı bir gün olmalıdır. Bir nevi Newroz ulusal tutumları ortaya koyar, ulusal duruşu ortaya koyar. Bu açıdan Newroz güçlü geçerse seçimlerin de güçlü geçeceği açıktır. 8 Mart'ın güçlü geçmesi de seçimlerin de güçlü geçmesine yol açacaktır.

Bu açıdan doğru bir 8 Mart çalışması, topluma gitme,ulaşma çalışmasıdır. Doğru bir Newroz çalışması topluma gitme çalışmasıdır. Toplumu örgütleme, toplumu devletin ve AKP'nin tasfiye politikaları konusunda duyarlı hale getirme çalışmasıdır. Yani dönemin taktiği bütün çalışmaların seçimde AKP'yi geriletme üzerine kurulmasını gerektirmektedir. Bunun dışındaki çalışmalar bir sapmayı ifade eder. Bütün çalışmaların kesinlikle seçime odaklanması gerekir. Özcesi her türlü çalışmanın seçimi olumlu etkileyecek, seçimde DTP'nin etkili sonuç alacağı bir çalışmaya dönüştürülmelidir. Böyle bir yaklaşım doğru siyasal yaklaşım olur. Doğru taktik yaklaşım olur. Devrimci demokratik hareketler gündemlerini kendilerine göre belirleyemezler. Gündemlerini o sürecin taktiğine uygun hale getirilmeleri gerekir. Bu açıdan nasıl ki 15 Şubat halkın Önderliğe sahiplenmesiyle kendi demokratik iradesini ortaya koyması biçiminde bir direniş olduysa ve bu temelde AKP'ye karşı bir tutum ortaya çıktıysa 8 Mart'ı da, Newroz'u da AKP'ye karşı bir tutum günü haline getirmek gerekiyor. Çünkü AKP siyasal sömürgeciliği Kürdistan'da yeniden inşa etmek isteyen bir partidir.

Bir çatı hareketi neden ihtiyaçtır sorusu doğru anlaşılmamıştır

Türkiye'de en önemli sorun aslında bir alternatif siyasi harekettir. Bu boşluk nedeniyle Türkiye'de halklar AKP ile CHP arasında sıkışıp kalmışlardır. Bu durum demokratik güçlere büyük sorumluluk yüklemektedir. Alternatif bir demokratik hareket ortaya çıkarılması gerekirdi. Seçimlerden önce Çatı Partisinin kurulması bu ihtiyacı karşılamada önemli bir adım olurdu. Çatı Partisi tabii ki seçime endeksli, planlanan, kurulmak istenen bir parti değildir. Çatı Partisini bir seçim partisi olarak görmek, seçim dayanışması partisi olarak görmek yanlıştır. Böyle ele almamak gerekir. Uzun vadeli, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorunun çözümünü esas alan, halkların demokratik güçlerinin birliğini oluşturan bir hareket olarak görülmelidir. Tüm sosyal, kültürel örgütlenmeleri, siyasal örgütlenmeleri, demokratik kurumları içine alan, onların iradesinin de yansıdığı bir hareket olarak düşünülmelidir. Ancak gelinen aşamada Çatı Partisinin ve hareketinin gerçekten istenen sonucu almadığı görülüyor. Bu, Türkiye demokratikleşmesi açısından da Kürt sorununun demokratik çözümü açısından da halkların demokratik iradesinin baskıcı, sömürücü güçler karşısında alternatif haline getirilmesi açısından da olumsuz bir durumdur. Biz bunu kesinlikle yanlış buluyoruz.

Kürdistan demokratik güçlerinin de böyle bir çatı hareketine fazlasıyla ihtiyacı vardır. Çünkü dış güçlere dayanmayan ve milliyetçiliği esas almayan, bir strateji, bir çözüm politikası ancak halkların demokratik birliğini ve bunun bir çatıda toplanmasını sağlayabilirse alternatif bir stratejik politika ve taktik ortaya çıkarabilir. Bu yönüyle özellikle Kürdistan demokratik güçlerinin kendi politikalarının pratikleşmesi açısından, eğer Türkiye sınırları içinde halkların kardeşliği temelinde çözüm aranıyorsa bu politikaların pratikleşmesi açısından bir çatı hareketini ciddiye almak geliştirmek gerekiyordu. Anlaşılıyor ki bu konuda eksiklikler vardır. Bir çatı hareketi neden ihtiyaçtır sorusu doğru anlaşılmamıştır. Bunun için de Kürt demokratik güçleri böyle bir çatı hareketinin kuruluşu konusunda ciddi yaklaşımlar gösterememiştir.

Bunun yanında Türkiye'deki sol ve demokratik güçlerin de çatı hareketine yaklaşımları yanlıştır. Dar ideolojik yaklaşımlar sonucu bir çatı hareketinin ön görülen teorik-siyasi projelerin pratikleşmesinde çok önemli rol oynayacağı anlaşılamamaktadır. Bu konuda gerçekten büyük hareket olamama, geniş kitlelere seslenememe, kendi örgütlenmeleri içinde kapalı devre çalışma nerdeyse bir alışkanlık ve bir tarz haline gelmiştir. Bunları kabul etmek mümkün değildir. Türkiye halkına karşı sorumluluğun ve Türkiye'nin demokratikleşmesinin bir gereği olarak demokratik güçlerin birliği çok çok önemlidir. Birlik sorunu öyle küçümsenecek bir sorun değildir. Şu gerekçeyle bu gerekçeyle ertelenecek bir sorun da değildir. Bu açıdan biz Çatı Partisinin kurulmamasına ortaya konulan gerekçelerden çok anlayışların engel olduğunu düşünüyoruz.

Çatı hareketi oluşturulmadıkça halk AKP gibi demagoglarının insafına kalacaktır

Kürdistan'daki demokratik güçlerin de Türkiye'deki demokrasi güçlerinin de bu konuda anlayış düzeltmeye ihtiyacı vardır. Bir çatı hareketinin neden gerekli olduğu, neden ihtiyaç olduğu, özgürlük ve demokrasi mücadelesinde, mücadelenin geliştirilmesi açısından neden olmazsa olmaz olduğunun anlaşılması gerekiyor. Bu konuda yoğunlaşmalar zayıftır, yüzeyseldir. Seçim ittifakı biçiminde ele alınmaktadır. Seçimden seçime bir şeyler yapalım anlayışıyla hareket edilmektedir. Böyle bir çatı hareketinden sonuç çıkmaz gibi inançsız yaklaşımlar da vardır. Aslında inançsız yaklaşımlar mücadeleye yeterince inanmama, halklara inanmama yaklaşımıdır. Bu da toplum adına politika adına bir ciddiyetsizliktir. Olmaz, yürümez, demek aslında mücadeledeki kararsızlığın mücadelede ısrar etmeme anlayışının, tutumunun dışa vurumudur. Bunun kesinlikle böyle görülmesi gerekiyor. Bu açıdan biz, Türkiye'deki demokrasi güçlerini, sol güçlerini ve Kürdistan demokratik güçlerini bu konuda rolünü oynayamamaları, böyle bir çatı hareketi oluşturamamaları konusunda eleştiriyoruz, bunu kabul etmiyoruz.

Seçimden sonra bu sorunun daha kapsamlı tartışılması, eksiklikleri, yetersizlikleri neyse ortaya konulması, aşılarak çözülmesi ve böyle bir hareketin mutlaka gerçekleşmesi gerekmektedir. Böyle bir hareket gerçekleşmeden Türkiye'deki sol ve demokrasi güçlerinin Türkiye'de her hangi bir biçimde alternatif olma, siyaset üretme, siyase-

te ağırlığını koyma, siyasete müdahale etme şansları yoktur. Kürdistan özgürlük hareketi açısından ise Türkiye'deki demokrasi güçleri, halk güçleriyle ilişkilenmeden onlarla Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorunun birbirine bağlı olduğunu güçlü bir şekilde ortaya koymadan, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorunun çözümünün kolay olmayacağı görülmelidir. Demokrasi hareketinin Türkiye ayağının etkili aktörleri ortaya çıkarılmadan, Kürt sorunun demokratik çözümünün sıkıntılı olacağı, AKP gibi demokrasi demagoglarının insafına kalacağı, bunun da hem Türkiye halkları açısından, hem de Kürt halkı açısından sıkıntılar yaratacağının görülmesi ve böyle bir çatı hareketinin Kürt sorunun demokratik çözümü açısından da önemi görülerek üzerinde ciddi durulup pratikleşmesi için gereken çabanın gösterilmesi gerektiği anlaşılmaktadır.

Türkiye'nin köklü bir anayasa değişikliğine ihtiyacı vardır

Önder Apo, Türkiye'deki çözümsüzlüğün tıkanıklığın aşılması için sürekli öneriler sunmaktadır. Tüm gücüyle Türkiye'nin demokratik zihniyete gelmesi ve Kürt sorunun demokratik çözümü için adım attırmaya çabalamaktadır. En son olarak ateşkes olabileceğini belirtti. Yine sivil demokratik anayasa üzerinde tartışılması gerektiğini söyledi, tabii ki demokratik bir anayasa olmadan anayasa ve yasalar çerçevesinde Kürt sorunu çözülmeden Türkiye'deki mevcut siyasal sorunların üstesinden gelmek mümkün değildir. Türkiye'nin gerçekten köklü bir anayasa değişikliğine ihtiyacı vardır. Köklü bir anayasa değişikliği tabii doğrudan köklü zihniyet değişikliği ve zihniyet değişikliğinin anayasaya yansıtılması anlamına gelmektedir. Bu yönüyle Kürt sorunun veyahut da Kürt halkının temel demokratik haklarının, özgürlüklerinin güvenceye alınacağı anayasa ve yasaların nasıl olması gerektiği konusunda tabii yoğunlaşmak gerekmektedir. Önderliğin, ulusal konferansa da belirttiği beş ilkeden biri olan demokratik ilke aslında Kürt sorunun demokratik temelde nasıl çözüleceğinin ortaya konulmasını ifade ediyordu. Bu yönüyle böyle bir demokratik anayasa tartışmasını başlatmak gerekir. Demokratik anayasanın nasıl olması gerektiği konusunda Kürt kamuoyunun demokratik güçlerin bir tartışma yürütmesi gerekmektedir. Türkiye'de böyle bir tartışma vardır. Bu tartışma AKP'nin, AKP yandaşlarının insafına bırakılamaz. Çünkü Türkiye'de bir demokratik anayasaya ihtiyaç olduğunu en fazla sol ve demokratik güçler dile getirmiştir. Özellikle 12 Eylül anayasasına karşı, sosyalist güçler, sol güçler, sol demokrat güçler önemli bir mücadele vermişlerdir. Kürdistan demokratik hareketi de, Kürdistan özgürlük hareketi de bu anayasaya karşı büyük mücadele vermiştir. Aslında 15 Ağustos bir yönüyle de bu anayasaya karşı, bu anayasanın Kürdistan'da yaratmak istediği inkarcı-sömürgeciliğe karşı bir direnişti.

Ama şimdi sol güçlerin, demokrat güçlerin toplumda yarattığı bu yeni anayasa istemini, özlemini aslında AKP'liler kullanıyor, AKP yandaşları kullanıyor. Bir çok konuda olduğu gibi bu konuda da meydan AKP ve yandaşlarına bırakılıyor. Bu aslında sol güçlerin, demokratik güçlerin gündemi belirleyememe, gündeme müdahale etmeme, gündem konusunda kendi tutumlarını, tavırlarını ortaya koyup gündemi etkileyememe biçimindeki zayıflıklarını ortaya koymaktadır. Bu yönüyle bu anayasa tartışmaları konusuna da Kürtlerin katılması gerekiyor. Nelerin olacağı, nelerin olmayacağının ortaya koyulması gerekiyor. Alternatif anayasalar da ortaya çıkarılabilir. Bu konuda bütün Kürt demokratik kurum ve kuruluşlarıyla toplantılar gerçekleştirilebilir. Böylelikle Kürtler kendi düşündükleri anayasayı Türkiye toplumunun gündemine sokarlar, sokmalıdırlar. Yapılması gereken budur.

Ateşkes konusunda; Kürdistan özgürlük hareketinin bir ateşkese karar verebilecek yetkiye sahip kurullarında tartışarak bir sonuca varılabilir.

Önder Apo'nun önerilerinden en önemlisi hakikatleri araştırma komisyonudur. Bu aslında mevcut Türkiye gündeminde yer alan Ergenekon tartışmalarına da, soruşturmasına da verilecek en iyi cevaptır. Eğer Türkiye'de devlet temizlenecekse, devlet içindeki çeteler, halkın demokrasi ve özgürlük özlemini bastıran odaklar etkisizleştirilecekse bu AKP'yle-Ordunun anlaşması sonucu ortaya çıkan bir davada gerçekleşmez. Esas olarak da AKP hükümetine ve ılımlı siyasal İslamcı çevrelere karşı bir darbe planlayan kesimler etkisizleştirilmeye çalışılmaktadır. Ergenekon davası, devletin temizlenmesi ve bütün suçların açığa çıkarılmasını sağlayan bir dava değil bazı suçların ve suçluların ortaya çıkarılarak işte çetelerin üzerine gidildiği, demokrasinin geliştiği gibi bir hava yaratılarak toplumu kandırmayı hedefleyen bir dava olarak görülmelidir. Nitekim AKP, çete-

lerin üzerine gidiyoruz, işte demokratikleşme gelişiyor diye toplumu kandırmaktadır. Bunun açık göstergesi generallerin kısa bir süre sonra serbest bırakılmasıdır. Çünkü orduyla AKP'nin uzlaşmasında, orduyu yıpratacak, zarar verecek, devleti yıpratacak, zarar verecek her hangi bir adım olmaması, ama suç işleyen bazı kişilerin üzerine gidilmesi doğrultusunda bir uzlaşma vardır. Suç işleyenler derken devletin kararı dışına çıkanlar kastedilmektedir. Yani '92'de, '93'te, '94'te, '95'te olduğu gibi PKK'ye karşı yürütülen savaş sürecinde devletin Cumhurbaşkanı'nın, Başbakan'ın, Genelkurmay başkanın Milli güvenlik kurulunun kararıyla yapılan suçların üzerine gidilmeyecektir. Tabii böyle bir yargılama ve derin devlet anlayışı da ne Kürt sorunun demokratik çözümünü ifade eder, ne de Türkiye'nin demokratikleşmesini ifade eder. Daha çok AKP'ye darbe yapmayı isteyen, AKP ile ordu uzlaşmasını kabul etmeyen ve Türkiye'nin dışarıda ve içerde benimsediği yeni konseptle uyumlu olmayan kesimler saf dışı edilmektedir. Yani burada yeni konsepte uyumlu hale getirilmek istenen bir Ergenekon operasyonu ya da derin devlet ve kontrgerillanın yeniden yapılandırılması davası vardır.

Hakikatleri araştırma komisyonunun görevi gerçekleri açığa çıkarmak olmalı

Demokrasi güçlerinin ise özgürlük ve demokrasi mücadelesine karşı duran ve halka karşı suç işleyen devletin kirlerinden, çetelerinden odaklardan temizlenmesi için mücadele etmesi gerekir. Bu mücadelenin halka mal edilmesi ve halkın desteği ile yapılması gerekmektedir. Bu yönüyle bağımsız bir komisyonun, hakikatleri araştırma ve adalet komisyonun kurulması şarttır. Bu komisyonun insan hakları kuruluşlarından, hukuk kuruluşlarından, aydınlardan, yazarlardan kurulması gerekiyor. Devletin ya da her hangi bir siyasi gücün ağırlığının olmaması gerekiyor. Devlet de gözlemci gönderebilir, uluslararası güçler de gözlemci gönderebilir. Böyle bir komisyon içinde diyelim Türkiye meclisi insan hakları komisyonundan da yer alanlar olabilir ama esas ağırlığı tarafsız şahsiyetlerden oluşan bir komisyon olmalıdır. Uluslararası alanda bu konuda uzman, gerçekten bağımsız davranacağına, gerçekleri açıkça ortaya koyacağına inanılan, buna katkı sunan, bu konuda tecrübesi olan insanlar da katılabilir ve bunlar hiçbir engelle karşılaşmadan hakikatleri araştırırlar gerçekleri ortaya çıkarırlar. Hangi suçlar işlenmiştir, nasıl işlenmiştir hangi amaçla işlenmiştir bunları ortaya çıkarırlar. Çalışmanın büyük bölümünü bu amaçlara ulaşmak olarak görmek gerekiyor. Esas sorun bireyleri cezalandırmak değildir. esas amaç gerçekleri açığa çıkarma, yanlışları mahkum ederek doğru politikaların oluşmasını sağlamaktır. Amaç bütün suçların açığa çıkarılması sorunudur, belgeleriyle ortaya koyulması sorunudur. Yargılama bu işin sonuç bölümüdür, esası değildir. böyle bir komisyonun amacı da ceza vermek değildir. Asıl amaç gerçekleri açığa çıkarıp o zihniyetlerin terk edilmesi, suçluların açığa çıkarılması, bir daha bu tür suçların işlenmesinin zeminin ortadan kaldırılması ve doğruların ortaya koyulmasıdır. Şu anda Türkiye'nin ihtiyacı olan budur.

Böyle bir komisyon kurulur ve bu amaç doğrultusunda çalışılırsa AKP ve yandaşlarının çetelerin ve suçluların üzerine gidiliyormuş ve bir demokrasi mücadelesi veriliyormuş gibi aldatmalarına da son verilir. Mevcut davayı sınırlı tutmaları ve bütün gerçeklerin üzerine gitmemeleri ortaya konularak yüzleri açığa çıkarılmış olur. Yine AKP ve yandaşlarının televizyona çıktıklarında, yazı yazdıklarında hiçbir belgeye ve bulguya dayanmadan dil ucuyla PKK'nin de derin devletle ilişkisi varmış, PKK'nin de Ergenekon'la ilişkisi varmış gibi çamur at izi kalır misalinden ortaya bir şey atıp kuşku uyandırmaya çalışmalarının da böylece maksatlı ve boş olduğu ortaya çıkar. Hatta Erdoğan bile Amed'deki konuşmasında Ergenekon davasına gönderme yaparak, birbirine karşı olanlar perde arkasında nasıl ortak hareket ediyorlar diyerek PKK'yi yine bu davaya bulaştırmak istemiştir. PKK'ye karşı yürütülen psikolojik savaşın bizzat başbakan ve emrindeki kurumlar tarafından yapıldığı çok iyi görülmektedir. AKP ve yandaşları PKK'yi kirli işlere bulaştırarak aslında PKK'ye karşı kirli savaş yürüten devleti temize çıkarmaya çalışıyorlar. Zaten Ergenekon davası devlet içinde bir çete sorunu var diyerek devleti geçmiş suçlarından temize çıkarma gayreti içerisindedir. Ergenekon zaten kötüdür bunun yanına PKK'yi de yamalarsak devleti temize çıkarırız anlayışıyla PKK'ye karşı böyle bir iftira kampanyası başlatılmıştır. Bu kirli savaşı ortaya çıkarmak ve gerçeklerin ne olduğunu iç ve dış kamuoyuna göstermek açısından da böyle bir komisyonun kurulup tüm suçların üzerine gidilmesi önemli bir çalışma olarak görülmelidir.

Tasfiye edilen derin devlet elemanlarının yerini AKP'liler dolduruyor

Gerçeklerin açığa çıkması için demokrasi güçleri kesinlikle bağımsız bir araştırma komisyonu kurulmasını dayatmalıdır. Halk da bu komisyona destek vermeli, gerçeklerin ortaya çıkarılması için çalışmalıdır. O zaman her türlü psikolojik savaş yöntemleri de Kürt özgürlük hareketini bastırma yöntemleri de açığa çıkarılmış olur. Çünkü derin devlet ve Ergenekon denen ya da bugün psikolojik harekat yürüten güçlerin asıl amacı PKK'yi tasfiye etmek. PKK'den kurtulmaktı. Şimdi aynı yöntemi hükümet de, yandaşları da izliyorlar. Aslında bir zamanlar derin devletin PKK'yi tasfiye etmek için her yol mubahtır, her türlü cinayet mubahtır, her türlü propaganda mubahtır, her türlü yalan mubahtır biçimindeki toplumu ve dünyayı kandırma ve böylelikle PKK'nin yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesini saf dışı etme politikası bu gün AKP ve yandaşları tarafından yürütülüyor. Varlıkları esas olarak PKK'yi tasfiye etmek olan derin devlet ve yahut Ergenekon denilen güçlerin belirli kesimleri saf dışı edilirken bunların yerini kendileri almaktadır. Bu açıdan da tabii tehlikeli, çirkin bir yaklaşım içindeler. Bunun için de hakikatleri araştırma komisyonunun kurulmasını ve gerçeklerin açı-

ğa çıkmasını istemek lazım. Bu tür iddialarda bulunanlara buyurun demek lazım, böyle bir komisyon kuralım her şey açığa çıksın ve hem bu gerçekler açığa çıksın hem de geçmişten bu güne bu tür çetelere, bu tür cinayetlere karşı kim zamanında tutum almış, kim tavır almış, kim zamanında sessiz kalmış, bunlar kimi kullanmış tüm bunların açığa çıkarılması lazım. Çünkü AKP'yi ve bugünkü AKP yandaşı basını bile ortaya çıkaran, bunların palazlanmasını sağlayan devletin PKK'ye karşı mücadelede bunları kullanması ve bu çerçevede bunlara karşı gösterdiği müsamahadır. Bunlar PKK'ye karşı mücadele ortamında kullanılmışlardır.

Bu güçleri bu gün Ergenekon olarak tanımlananları devletin derinlikleri kullanmıştır. Bunlar açıktır. Hizbullah'ı da kullandıklarını da artık sağrı sultan bile bilmektedir. Kenan Evren'in dini kullandığı gibi derin devlet PKK'ye karşı savaşta bu sahte İslamcıları da kullanmıştır. Bunların hepsinin açığa çıkarılması hakikatleri araştırma komisyonuyla olabilir. Yoksa gerçekler açığa çıkarılamaz. Sadece Veli Küçük, İbrahim Şahin gibi artık çok yıpranmış, devletin de ordunun da işine yaramayan kesimleri cezalandırıp kaldırıp atarlar. Çünkü Türk devlet geleneğinde devletin bekası için bu tür kişilerin saf dışı edilmesi de vardır. Devletin bekası için kardeşlerini katledenler, çocuklarını boğduranlar, böyle bir geleneğin sahibi olan bir devlet bir Veli Küçük'ü ya da bir başkasını gözünü kırpmadan saf dışı edebilir.

Davayı yürütenler devletle demokrasi güçleri arasında kalmışlardır

Tabii şimdi demokrasi güçlerinin mücadelesiyle, Kürdistan özgürlük hareketinin tutumuyla, Kürt demokratik güçlerinin yaklaşımıyla aslında Ergenekon davasını yürütenler sıkışmışlardır. Davayı yürütenler devletle demokrasi güçleri arasında kalmışlardır. Bu davayı AKP Genelkurmayla anlaşıp sınırlı tutmak isterken, demokratik güçler ve Kürt özgürlük hareketi sürekli dava dar tutuluyor, AKP ile ordu anlaşmışlardır, bu sınırların dışına çıkmak istemiyorlar, sadece AKP'ye yönelik darbe girişimi ve devletin genel kararının dışına çıkmış kesimler saf dışı ediliyor biçimindeki değerlendirmeler karşısında sıkışan bu güçler sözde de olsa şimdi şu da açığa çıkarılsın bu da açığa çıkarılsın diyorlar. AKP yandaşı basının sonuna kadar gidilsin gibi söylem içine girmeleri aslında demokrasi güçleri ve Kürdistan özgürlük hareketinin sıkıştırması sonucu ortaya çıkmıştır. Yine Silopi'deki kuyuların açılması girişimi, Kürdistan'daki cinayetlerin araştırılması konusunda tartışmaların başlatılması hep Kürdistan özgürlük hareketinin bu Ergenekon davası Sivas'ın ve Gavurdağı'nın ötesine gitmiyor eleştirisini yoğunlaştırması sonucu ortaya çıkmıştır.

Erdoğan istediği kadar ben Gavurdağı'nın ve Sivas'ın ötesine gidiyorum desin, Gavurdağı ve Sivas'ın ötesine Kürt özgürlük hareketini bastırmak için gidiyor. Yoksa oraya demokrasi getirmek için gitmiyor. Ya da oradaki suçların açığa çıkarılması için gitmiyor. Bunu da böyle bilmek gerekiyor. Bu yönüyle hakikatleri araştırma ve adalet komisyonu gecikmiş bir çalışmadır. Aslında Önder Apo bunu daha bu Ergenekon davası sorunları çıkmadan, çok önceleri dile getirdi, ama Kürdistan özgürlük hareketi de, Kürt demokratik güçleri de zamanında gereken sorumluluğu göstererek böyle bir çalışmanın içine girmediler, bunun önemini anlayamadılar. Bu konuda gevşek yaklaşımlar gösterdiler. İşte Amed'te temsili bir dava yaptılar, bu konuyu dostlar bizi de pazarda görsün misali geçiştirdiler. Bu böyle olamaz. Ne Amed'de alternatif mahkeme böyle yapılmalıdır ne de hakikatleri araştırma komisyonu öyle yüzeysel yaklaşılacak bir konudur. Tabii ki cinayete kurban gidenlerin aileleri, yakınları savcılıklara başvurmalıdırlar, bu konuda açıklama yapmalıdırlar, kamuoyu oluşturmalıdırlar, örgütlenmelidirler, hükümet üzerinde baskı yapmalıdırlar. Bunların hepsinin yapılması gerekiyor. Kayıp ailelerinin hepsinin örgütlenmesi gerekiyor. Yakınlarını kaybedenlerle dayanışma derneği vardır, bunların bu dönemde daha da aktif hale gelmesi gerekiyor. Halk zorlamadan bütün suçların açığa çıkarılması mümkün değildir. Halk bu işin üzerine gidemezse kimse Ağar'ın üzerin gidemez, Çiller'in üzerine gidemez, Demirel'in üzerine gidemez, Ünal Erkan'ın ve Doğan Güreş'in üzerine gidemez. Onların üzerine gidilmeden de bu zihniyet aşılamaz. Sorun bir polisin, bir askerin, bir Hizbullahçının cezalandırılması değildir; sorun, Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmak için her yola başvuran, mubah gören devlet zihniyetinin mahkum edilmesidir. Bugün bu zihniyet de bunun suçları da hala devam ediyor. Bugün hala PKK'ye karşı, Kürdistan özgürlük hareketine karşı her türlü yol ve yöntem deneniyor. İftira kampanyaları açılıyor, psikolojik savaş yürütülüyor, asker polis istediği gibi saldırıyor. İsrail ve ABD'den destek alarak hava saldırıları yapıyor. Dün PKK'yi bastırmak için her türlü yol ve yöntemi deneyenlerle bu gün AKP-ordu

uzlaşması temelinde PKK'ye karşı yürütülen tasfiye hareketi ve iğrenç psikolojik savaş yöntemlerini uygulayanlar aynı anlayışın sahipleridir.

Kürdistan halkının özgürlük ve demokrasi sorunları çözülmediği müddetçe şöyle ya da böyle bu tür suçlar da işlenir, saldırılar da olur. Birçok insan hakları örgütü, Türkiye'deki insan hakları örgütüdür, Avrupa'daki insan hakları örgütleridir, insan hakları kuruluşlarıdır, Avrupa parlamentosudur, yani insan hakları sorunlarıyla ilgilenen bütün kişi ve kurumlar şunu söylemiştir: bu tür sonuçlara yol açan, Kürt sorununun çözümsüzlüğüdür. Kürdistan halkının özgürlük mücadelesinin bastırılması için yürütülen kirli savaştır. PKK'nin ve gerillanın verdiği özgürlük mücadelesine karşı her türlü bastırma yönetiminin kullanılmasıdır. Bastırmak için bu yollar denenmiştir. O zaman zihniyet değişmezse Kürt sorununu çözecek bir anlayış ortaya çıkmazsa ya da böyle bir hakikati araştırma komisyonu Kürtlere karşı her türlü kirli savaş yöntemini açığa çıkaracak, psikolojik savaş yöntemi de dahil gerçekleri ortaya koymazsa tabii ki ne Türkiye demokratikleşir ne de Kürt sorunu çözülür.

Bir daha belirtelim ki, sorun cezalandırma ve intikam sorunu değildir. Sorun devletin yanlışını kabul etmesidir, kişilerin yanlışını kabul etmesidir. Suç işlemişse suçlarını da kabul etmesidir. Önemli olan Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözülmesidir. Yoksa insanları cezalandırmak değildir. Amiyane deyimle önemli olan bağcıyı dövmek değil, üzüm yemektir. Bu yönüyle hakikatleri araştırma komisyonunun yaklaşımı böyle olur. JİTEM sorumlularından Abdulkerim Kırcı intihar etti. Niye intihar etti? Çünkü hala yaptıklarının doğruluğuna inanıyordu. Ama biz doğru yaptık, Kürtleri susturduk, PKK terörünü ortadan kaldırmak için bu kadar fedakarlık yaptık, kahramanlık yaptık, ama şimdi suçlanıyoruz, bize sahip çıkılmıyor, biz suçlu görülüyoruz diyerek buna öfkeleniyor ve intihar ediyor. Aslında doğrusu neydi? İntihar etmesi yerine, devlet yapılanların suç olduğunu kabul etse, o dönemde politika yanlıştı, bu nedenle de bazılarına görev verildi bu tür olaylar ortaya çıktı dese o zaman bu insanlar da görev verildi yaptık diyerek intihar yoluna başvurmazlardı. En azından bir vicdan muhasebesi yaparlardı, kendilerini bu duruma düşürmezlerdi. Bu yalnız onun için değil, kirli işlere bulaşmış olan herkes için geçerlidir. Kimsenin intihar etmesine gerek yok, kimsenin kafasının koparılmasına da gerek yoktur. Gerekli olan zihniyetin kafasının koparılmasıdır. Bu zihniyetin bu topraklardan sökülüp atılmasıdır. Kürtlere karşı uygulanan bu zihniyetin Türkiye topraklarında ortadan kaldırılmasıdır. Kürtlerin de Türkler gibi diliyle, kültürüyle eşit ve kardeş görecek ve demokratik iradesini tanıyacak bir zihniyet gelişir ve gereklerini yaparsa o zaman bu kirli savaşta ölenlerin de ruhu şad olmuş olur. Çünkü onların amacı Kürdistan'ın özgürlüğü ve demokratik yaşama kavuşmasıydı.

Suç ve suçluların açığa çıkarılması bir mücadele gerektirir

Türkiye mevcut durumda hala bu böyle bir zihniyete kavuşmamıştır. Al sana bir TRT 6 bu sizin neyinize yetmiyor denilmektedir. Türkiye'de on binlerce temel eğitim okulu varken tek bir Kürtçe okulun olmaması gerçeği ortadayken, Kürt kültürü üzerindeki engeller ortadayken, senin demokratik irade hakkın yok, senin Türkler gibi dil ve kültür haklarını kullanmaya hakkın yok, bunları istersen o zaman suçlu olursun anlayışı sürdürülmektedir. Dolayısıyla da bu zihniyet Kürtlere karşı suç işlemeye devam eder. Bu açıdan da biz hakikatleri araştırma ve adalet komisyonunu önemli görüyoruz. Çünkü bu hem suçları araştıracak, nasıl yapıldığını araştıracak, hangi zihniyetten kaynaklandığını araştıracak, hak nedir, haksızlık nedir ortaya koyacak, böylelikle her şey netleşecek, netleştiği zaman da sorunlar rahatlıkla çözülecektir. Bu yönüyle Önderliğimizin ateşkes, demokratik anayasa ve hakikatleri araştırma komisyonu kurma önerisi önemli bir adımdır.

Seçimler ne için yapılır? Seçimler sorunu çözmek için yapılıyor. Yerel seçimler de bu sorunu çözmeye vesile olmalıdır. Şimdi yerel seçimler sorunu çözmeye değil, sorunu bastırmaya vesile yapılmak isteniyor. Sorunun üstü örtülmeye vesile yapılmak isteniyor. Bu açıdan da tabii Önderliğimizin ortaya koyduğu bu üç maddelik yaklaşım, aslında inkarcı ve çözümsüz politikaları da açığa çıkarmaya katkıda bulunacaktır.

Demokrasi ve özgürlük ancak mücadeleyle gerçekleşir; mücadele verilmeden gerçekleşmez. Bu açıdan suç ve suçluların açığa çıkarılması da bir mücadele gerektirir. İşte bu hakikatleri araştırma komisyonu etrafında böyle bir mücadele için halk desteğinin ortaya çıkarılması gerekiyor. Tabii inkarcı politika devam ediyor. Kürt halkı 15 Şubat'ta ortaya koyduğu eylemliliği 8 Mart'ta da, 21 Mart'ta da yerel seçimde de ortaya koymalıdır.

Madem uluslararası alanda ve Türkiye'de Kürdistan özgürlük hareketi ve Türkiye demokrasi güçlerini bastırma politikası var, Kürdistan özgürlük hareketi ve Türkiye demokrasi güçleri de bu bastırma politikası karşısında ortak hareket etmelidirler. Eğer Türkiye'nin dış güçlerin isteği doğrultusunda politika izlemesi istenmiyorsa ya da Kürdistan özgürlük hareketinin dış güçlerin desteği tarafından Türkiye'deki gericilikle birlikte bastırma politikası kabul edilmiyorsa o zaman özgürlük ve demokrasi mücadelesinin, demokrasi güçlerinin birliği tarafından geliştirilmesi gerekiyor. Kürdistan halkının, kadınların, gençlerinin mücadelesiyle bir halk iradesi ortaya çıktıysa, değerler yaratıldıysa, Kürdistan halkının ayağa kalkması karşısında Türk devleti zorlandıysa, bu zorlanmasını gidermek için TRT 6 ya da başka araçlara başvurmak zorunda kaldıysa, mücadelemiz gelişirse o zaman gerçek anlamda halkımızın demokratik iradesi tanınacak ve kimlik, dil ve kültür özgürlüğü gerçekleşecektir. Her yerde Kürtçe okullar, kültür kurumları ve demokratik kuruluşlar açılarak gerçek anlamda özgürlükler gelişecektir. İşte o zaman sahte adımlar değil de gerçek adımların atıldığı, Kürt sorununun çözüldüğü ve Türkiye'nin demokratikleştiği bir gelişme ortaya çıkacaktır.

11. yıl komplonun kesin yenilgisinin başlangıç yılı olacaktır

"Komploya karşı 11. mücadele yılında çok daha güçlü olduğumuzu söylüyoruz. Komplonun yenileceğine inancımız pekişmiştir. Komploya karşı mücadele yöntemlerinde ustalaşmış durumdayız. Kendimizi yeniden stratejik olarak tanımladık, taktik zenginliğe kavuştuk. Hem meşru savunma cephesi, hem de serhıldan cephesi her türlü gericiliğe karşı aktif bir biçimde direnecek bir düzeyi ifade ediyor. İdeolojik mücadele yürütmede, propaganda savaşı geliştirmede her hangi bir sorunumuz yoktur. Bu temelde biz, 15 Şubat'ın 10. yıldönümü vesilesiyle ve 11. mücadele yılında uluslararası komploya karşı en büyük mücadeleyi yürüteceğimizi açıkça söylüyoruz"

15 Şubat gaflet içinde olmanın sonucunda gerçekleşti

Uluslararası 15 Şubat komplosunun 11. yılına giriyoruz. Bilindiği gibi halkımız bu günü **"kara gün"** olarak tanımladı. Yani bu gün, olumsuzluklarla, kötülüklerle ifade edilen, Kürt halk tarihinin, özgürlük mücadelesi tarihimizin olumsuzlukla anılan günü oluyor. Biz bu günü ulusal oruç günü olarak ele alıyoruz. Oruç tutarak kendimizi duyarlı ve tedbirli kılmaya, bu temelde kötülükleri, olumsuzlukları kovmaya çalışıyoruz. Gaflete düşmemeye, duyarsız, örgütsüz ve hazırlıksız olmamaya çaba harcıyoruz. Çünkü 15 Şubat biraz da gaflet içinde olmanın sonucunda gerçekleşti. Önder Apo, 15 Şubat komplosunun gerçekleşmesinden sahte dostlukla yetersiz yoldaşlığı sorumlu tuttu. Kuşkusuz uluslararası komployu, dünyayı egemenlik altında tutan, egemenliklerini yeni yöntemlerle geliştirmek ve Ortadoğu'ya yaymak isteyen, Kürdistan'ı ve Kürt toplumunu inkâr eden, yok sayan ve yok etmek isteyen güçler gerçekleştirdiler. Örgütlü ve planlı bir biçimde yürüttükleri saldırıyla bu sonucu ortaya çıkardılar. Suçlu onlardır, sorumlu onlardır; olumsuzlukların, kötülüklerin, zulmün sahibi onlardır. Fakat elbette bizim de bunu engelleme, buna karşı mücadele etme, zulmü durdurma, kötülüğü yok etme görev ve sorumluluğumuz vardı. Zalimler, kötülük sahipleri amaçlarına ulaşmak için her türlü saldırıyı yapabilirdi; ama iyilik sahibi olanların, özgür-eşit-demokratik yaşam isteyenlerin, sömürüsüz ve kardeşçe bir insanlık yaşamını arzu edenlerin de kendilerini bilinçlendirip örgütleyerek ve mücadele ederek bu saldırıları boşa çıkartma ve amaçladıkları yaşam düzenini yaratma görev ve sorumlulukları vardı. Dolayısıyla 15 Şubat komplo saldırısı karşısında bu görev tam üstlenilememiş ve başarıyla yerine getirilememiş, görevin gereği tam tespit edilememiş, görev güçlü bir biçimde sahiplenilmemiş, görevi başarmak için gereken tutum, tavır, aktivite gösterilememiştir. Sahte dostluk ve yetersiz yoldaşlık diye tanımlanan nokta burasıdır. Kötülük sahibinin, zalimin saldırısı karşısında, onu boşa çıkartacak bir tutum ve tavır gösterememek ve sorumlu olup da bunu yapamamak elbette ki bu sonucun ortaya çıkmasından sorumlu olmaktadır.

Neden bu görev tam anlaşılamamış, sahiplenilememiş ve gereği yerine tam getirilememiştir? Çünkü gaflet, duyarsızlık vardır; örgütsüzlük ve hazırlıksızlık, basit tutum, ucuz hesap, yüzeysel yaşam içerisinde olma arzusu vardır. Baskı ve sömürü düzeninin kendine kazandığı, fethettiği ve egemenlik altına aldığı kişilik yapısı vardır. Özgürlüğünü, iradesini görme, anlama ve kendini savunma gücünü kaybetmiş insanın ruh ve düşüncedeki kıtlığı söz konusudur. Bütün bunlar da 15 Şubat komplosunun gelişimini tam görememeye, ona karşı tedbirleri ve mücadeleyi yerinde ve zamanında yürütememeye yol açmıştır. Bu nedenle Önder Apo, 15 Şubat komplosunun sonuçlarından sahte dostluğu ve yetersiz yoldaşlığı sorumlu tuttu. Buna yol açan gafleti ihanetten daha tehlikeli olarak tanımladı ve değerlendirdi. Şimdi on yıllık yoğunlaşma, kendine gelme, örgütlenme ve komploya karşı mücadele içerisinde bu gafleti yenmeye çalışıyoruz. Duyarsız ve örgütsüz duruşu aşmaya çalışıyoruz. Her şeyden önce uluslararası komplo gerçeğini iliklerimize kadar hissetmeye, onun içerdiği büyük tehdidi ve tehlikeyi derinliğine görmeye, bize dayattığı soykırım gerçeğini tüm yönleriyle anlayıp bilince çıkarmaya ve bu temelde uluslararası komplo saldırısına karşı kendimizi eğitip örgütleyerek mücadele etmeye çalışıyoruz. 'Bir musibet bin nasihatten yeğdir' diye bir söz vardır. Önderlik bin de değil, on bin, yüz bin kez nasihatte bulundu; fakat bu nasihati biz zamanında anlamadık ya da tam anlamadık veya anlamazlıktan geldik. Bunun sonucunda 15 Şubat gibi, Kürt halk tarihinin ve özgürlük mücadelesi tarihimizin en büyük musibetiyle karşılaştık. Nasihatten anlamayanlar, uslanmayanlar olarak bu musibetten ders çıkartmaya çalışıyoruz. Nasihat, iyi sözler, uyarıda bulunmak anlamına geliyor; musibet ise, pratikte yaşanmış kötü durumu ifade ediyor. Zamanında doğruları anlamayan, Önderlik çizgisini derinliğine özümseyip bilince çıkarmayan ve bunun gereklerine göre bir

örgüt ve mücadele ortaya çıkartmayan kişilik duruşu 15 Şubat komplosu gibi ağır bir darbeyle karşılaşınca adeta en derin şoku yaşayan bir durum içinde oldu. Sözle, eğitimle kendini anlayamamak, böyle bir şok etkisiyle telafi edilmek durumunda kaldı. Yani Önder Apo'nun on yıllarca süren ve insanüstü bir çabayı ifade eden o yoğun, uyarıcı, eğitici çalışmalarından gerekli sonucu alamayanlar olarak, son on yıldır bu şok edici saldırının ağır etkisi altında ruh, duygu ve bilinç dünyamızı yeniden yaratarak, bu temelde kendimizi daha yeterli bir örgütlenme ve mücadele içine çekerek bu yetersiz yoldaşlığı aşmaya, hem uluslararası komployu boşa çıkartmaya, hem de özgürlük ve demokrasi mücadelemizi zafere ulaştırmaya çalışıyoruz.

Uluslararası komplo her şeye kadir değildir

Dikkat edilirse bu çabayı on yıl gibi bir süreye yayabilmiş olmak önemli bir sonuca işaret ediyor. On yıl gibi uzun bir süre her şeyden önce uluslararası komplonun nihaî başarısını önlemeyi, onun saldırılarını boşa çıkartmayı ifade ediyor. Elbette bu kendiliğinden olmuyor. Özgürlük hareketimizin ve halkımızı fedai çizgisinde geliştirdiği tarihi mücadeleyle gerçekleşiyor. Demek ki, uluslararası komployа karşı mücadele edilebilirmiş; demek ki, zamanında gaflet ve duyarsızlık içerisinde olunmasaymış uluslararası komplonun başarısı önlenebilirmiş; 15 Şubat bir kader değilmiş, mutlaka yaşamamız gereken bir durumu ifade etmiyormuş. Gaflet ve duyarsızlık içinde olunmasa ve komploya karşı mücadele edilseymiş, komplonun başarısı, 15 Şubat'ın gerçekleşmesi önlenebilirmiş. Şimdi bu on yılın pratiği bu gerçekleri açığa çıkarıyor, bunları doğruluyor ve netleştiriyor. Eğer on yıl önce Önder Apo'nun uluslararası bir plan temelinde Kenya'dan kaçırılması gerçekleşmişse, bunda hareket ve halk olarak bizim zayıflıklarımızın önemli bir rolü ve sorumluluğu vardır. Eğer yeterli bir duruş, anlama ve komploya karşı mücadele olsaydı bu olay önlenebilirdi. Nitekim biraz anlamaya, kendini örgütlemeye çalışmak, sonuçlar çıkartarak komploya karşı yönelim on yıldır uluslararası komplo saldırılarını boşa çıkartmayı bilmiş, uluslararası komplonun başarısını önleyebilmiştir. Daha da ötesi, uluslararası komploya ağır darbeler vurarak onun zayıflamasına, parçalanmasına, güçsüz bir duruma düşmesine yol açabilmiştir. Bütün bunlar gösteriyor ki, uluslararası komplo her şeye kadir değildir. Doğru anlayış ve yeterli mücadele yürütülürse uluslararası komplo tümden yenilgiye uğratılabilir. Sadece boşa çıkartma ve başarısız kılmayla kalınmaz, uluslararası komplo gerçeği paramparça edilerek yenilgiye uğratılabilir ve bu temelde Kürdistan'ın özgürlüğü, Kürt halkının özgür ve demokratik bir yaşama kavuşması sağlanabilir. Bu on yılın sonunda bu gerçeği böyle daha net bir biçimde görebiliyor, ifade edebiliyor, anlayabiliyoruz. Bu, bize daha derin bir bilinç kazandırıyor, irade ve iddiamızı güçlendiriyor; mücadele azmimizi, örgütlülüğümüzü ve eylem gücümüzü büyütüyor. Komplo gerçeğini anlama ve ona karşı direnme, mücadele etme azmimiz, bilincimiz daha yüksek. Uluslararası komplo darbelenerek zayıflatılmış bir durumda. Önderlik çizgisinde, özgürlük ve demokrasi mücadelemizin çok daha örgütlü ve güçlü olduğu bir temelde uluslararası komploya karşı 11. mücadele yılına giriyoruz. Bu 11. yılda sadece komployu boşa çıkartmak değil, ***"İmralı işkencesine son, Önder Apo'ya özgürlük"*** hedefleri doğrultusunda uluslararası komployu yenilgiye uğratacak bir mücadeleyi gerçekleştirme azim ve kararlılığına sahip bulunuyoruz. Hedeflerimiz böyle net, büyük ve tarihidir. Bu hedeflerin hem büyüklüğünün, hem de gerçekleşmesinin zorluklarının bilincindeyiz. Bu bilinçle hareket ediyor ve kesin başarma gücüne, kararlılığına da sahip bulunuyoruz. Böyle bir iddia ortaya koyarken, elbette uluslararası komplonun ne olduğuna kısaca bakmak yararlı olacaktır.

Uluslararası komplo inkâr ve imha sistemiyle bağlantılıdır

Her şeyden önce uluslararası komplo neydi, neden ortaya çıktı? Bu sorulara on yıldır en kapsamlı ve derinlikli yanıtlar vermeye, bu soruların cevaplarını bilince çıkartmaya çalışıyoruz. Çok iyi biliyoruz ki, uluslararası komplo, I. Dünya Savaşıyla Kürdistan üzerinde oluşturulan inkâr ve imha sistemini başarıya götürmeyi hedefleyen, uluslararası düzeyde örgütlenmiş ve planlı yürütülen bir saldırı durumudur. Bu temelde kesinlikle inkâr ve imha sistemiyle bağlantılıdır. İnkâr ve imha sisteminin 20. yüzyılın sonunda ortaya çıkan saldırı biçimidir. Amacı da inkâr ve imha sisteminin amacına bağlıdır. Yani amacı Kürdistan'ı ve Kürt toplumsal gerçeğini yok saymak ve yok etmek için her türlü yöntemle saldırı yürütmektir. 20. yüzyılın sonuna gelindiğin-

de inkâr ve imha sistemi önünde engel oluşturan, Kürt toplumunu yok sayıp yok etme amacını boşa çıkartarak Kürt Rönesans'ını geliştiren, Kürt halkını özgürlük ve demokrasi çizgisinde bilinçlendirip örgütleyerek eyleme çeken ve bu temelde inkâr ve imha sistemini parçalayarak yenilgiye uğratan bir gelişme söz konusudur. Bunun da başlangıcı 1970'li yıllarda gerçekleşen Önderliksel doğuştur. Önder Apo kişiliğinde Kürdistan'da özgürlük ve demokrasi önderliğinin doğmuş olmasıdır. Bu önderliğin kendisini PKK biçiminde örgütleyerek eyleme geçirmesidir. Türkiye yönetimi böyle bir önderliksel doğuş ve partisel gelişmeyi önlemek için '70'li ve '80'li yıllarda bütün gücünü seferber edip başarıya ulaşamazken, '90'lı yıllarda bu görevi uluslararası kapitalist devletçi sistemin bütünüyle yürütme durumu ortaya çıkmıştır.

Komplo Önderlik ve PKK şahsında Kürt toplumuna bir saldırıdır

İnkâr ve imha sistemi, Kürdistan'ı ve Kürt toplumunu yok edip tarihten silmeyi umut ettiği ve böyle bir hesap içerisinde olduğu bir dönemde, bunu boşa çıkartan, özgürlük ve demokrasi çizgisinde bir Kürt tarihinin gelişimiyle karşılaşınca, işte o zaman inkâr ve imha sisteminin yürümediğini, başarısız kaldığını, var olan yol ve yöntemlerle, saldırı biçimleriyle başarılı olamadığını görüp yeni saldırı biçimlerini planlı ve örgütlü bir biçimde devreye koyma ihtiyacı duymuştur. İşte klâsik inkâr ve imha yöntemlerinin ve saldırı biçimlerinin Türkiye içinde ve uluslararası alanda başarısız kaldığı bir ortamda, daha kapsamlı, yeni ve yeterli saldırı yöntemlerinin örgütlü ve planlı bir biçimde devreye konmasına uluslararası komplo diyoruz. Önderlik ve PKK gerçeği tarafından boşa çıkartılıp başarısız kılınan inkâr ve imha sistemini başarıya götürmek amacıyla planlanan ve pratikleştirilen bir saldırı oluyor. Dolayısıyla uluslararası komplo, Kürt toplumu ve Kürdistan üzerindeki inkâr ve imhayı sürdürmek için, öncelikle bu sistemi parçalayıp boşa çıkartan, Kürt toplumunu özgürlük ve demokrasi çizgisinde yeni bir yaşama çeken, topluma yeni bir tarih kazandıran Önderlik ve PKK gerçeğinin imhasını ve tasfiyesini gerekli görüyor. Toplumun inkâr ve imhası için öncelikle PKK'nin imhası ve tasfiyesinin gereği ortaya çıkıyor. PKK'nin imha ve tasfiyesi için de Önder Apo'nun imhası ve etkisizleştirilmesi görülüyor. Uluslararası komplocu güçler, uzun yıllar yürüttüğü mücadelenin sonuçlarını değerlendirerek ve gereği kadar araştırma yaparak şu sonuca varıyorlar: PKK imha ve tasfiye edilmeden Kürtler üzerindeki inkâr ve imha sistemi başarıya götürülemez. Yine bununla birlikte ikinci sonuç olarak şunu tespit ediyorlar: Önder Apo gerçeği imha ve tasfiye edilmeden PKK'nin imha ve tasfiyesi asla gerçekleştirilemez. Böylece planlı ve örgütlü olan uluslararası komplo saldırısının bütün okları bir hedefte, bir noktada; Önder Apo'ya saldırıda birleşiyor ve yoğunlaşıyor. Tek hedef olarak Önderlik gerçeği ortaya çıkıyor. Böylece uluslararası komplo, Önder Apo'ya dönük planlı ve örgütlü bir saldırı olarak gerçekleşiyor. Elbette bu saldırı Önder Apo şahsında PKK'ye dönük bir saldırıdır. Yine bu saldırı Önder Apo ve PKK şahsında Kürt toplumuna ve Kürdistan'a dönük bir saldırıdır. Uluslararası komplonun stratejisi bu biçimde ortaya çıkmıştır. Şöyle ifade edebiliriz: Önder Apo'nun imhasına dayanılarak PKK'nin tasfiyesi; PKK'nin tasfiyesine dayanılarak da Kürt toplumu üzerindeki inkâr ve imha siyasetinin başarıya götürülmesi hedeflenmiştir. Uluslararası komplonun stratejisi böyle oluşmuş ve bu temelde öncelikle tek hedef olarak Önder Apo gerçeği hedeflenmiştir.

> **"Sistemi yürüten güçler, nasıl ki Önder APO ve PKK var oldukça Kürdistan'da inkâr ve imha sisteminin başarıya ulaşamayacağını görüp tespit etmişlerse, benzer biçimde Ortadoğu'da küresel sermaye hâkimiyetinin tamamen hâkim olmasının da mümkün olmayacağını, başarıya gitmeyeceğini görüp tespit etmişlerdir"**

Önderlik gerçeği sadece Kürdistan değil tüm dünya açısından tehlikeli görülmüştür

Bunu bu biçimde kimler hedeflediler, neye ulaşmak istediler? Bu sorulara da kısaca şu yanıtları vermek mümkündür: Mademki uluslararası komplo inkâr ve imha sisteminin 20. yüzyılın sonunda aldığı saldırı biçimidir, o zaman komployu yürüten güçler inkâr ve imha sistemini yürüten güçler olmaktadır. Kürdistan'da inkâr ve imha sisteminin I. Dünya Savaşı sonunda ve savaşın galipleri tarafından ortaya çıkarıldığını biliyoruz. İnkâr ve imhanın sadece birkaç devletle sınırlı olmadığını; tam tersine, I. Dünya Savaşıyla gelişen kapitalist dünya sisteminin Kürdistan'daki biçimlenişi olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu bakımdan Kürdistan'daki inkâr ve imha sistemiyle I. Dünya Savaşı içinde gerçekleşen kapitalist dünya hegemonyası bir biriyle iç içe ve bütünlüklüdür. Dolayısıyla inkâr ve imha sistemini yaratan, örgütleyen ve sürdüren güçler dünya kapitalist sistemini yaratan ve yürüten güçlerle aynıdır. Şu çıkıyor ortaya: Kürdistan'daki inkâr ve imha sistemini parçalayan, yenilgiye uğratacak düzeyde gelişme gösteren Önder Apo ve PKK gerçeği Kürdistan'da sürdürülen inkâr ve imha sistemini zorlayıp parçaladığı gibi, o sistemin bölgesel ve uluslararası biçimi olan kapitalist devletçi dünya sistemini de zorlamış ve parçalanır hale getirmiş olmaktadır. Dolayısıyla kapitalist sistemi yürütenler, Önderlik ve PKK gerçeğini sadece Kürdistan açısından değil, tüm dünya açısından kendileri için tehlike görmüşlerdir. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmak üzere Önder Apo'ya ve PKK'ye dö-

nük komplocu saldırıyı planlamışlardır. Bir yandan, Önderlik ve PKK gerçeğinin kapitalist dünya sisteminde yarattığı zorlanma ve parçalanmayı önlemek için; diğer yandan, küresel sermaye sisteminin Ortadoğu'da daha bütünlüklü ve derin bir egemenliğini sağlamak içinde böyle bir saldırı öngörülmüştür. Çünkü sistemi yürüten güçler, nasıl ki Önder Apo ve PKK var oldukça Kürdistan'da inkâr ve imha sisteminin başarıya ulaşamayacağını görüp tespit etmişlerse, benzer biçimde Ortadoğu'da küresel sermaye hâkimiyetinin tamamen hâkim olmasının da mümkün olmayacağını, başarıya gitmeyeceğini görüp tespit etmişlerdir. Dolayısıyla PKK'ye ve Önder Apo'ya yöneltilen uluslararası komplo saldırısının Ortadoğu'yu küresel sermaye hâkimiyetine almakla birebir bağı vardır.

Uluslararası komployu yürütenler ABD-İngiltere-İsrail ittifakıdır

Peki, bunu yürüten güçler kimlerdir? Çok iyi biliyoruz ki, günümüzde küresel kapitalist sermaye sistemini ABD-İngiltere-İsrail üçlü ittifakı yürütüyor ve önderlik ediyor. Kapitalist dünya hegemonyası İngiltere önderliğinde gerçekleşti. Kapitalist sermeye sistemini Yahudi sermayesi kontrol ve organize etti. Bu hegemonya 20. yüzyılın ortasında, II. Dünya Savaşı ardından pratik ve askeri olarak ABD gibi en büyük güç tarafından koordine ve organize edilmek durumunda kalındı. Böylece küresel kapitalist devletçi sistemin üçlü bir önderliği ortaya çıktı. Günümüzde dünya çapında yürütülen saldırıyı, hegemonya mücadelesini bu üçlü ittifak yürütüyor. İngiltere daha çok bu hegemonyanın siyasetini belirliyor, stratejisini çiziyor; İsrail bu hegemonyanın sermaye alanını düzenliyor; ABD de, var olan ekonomik ve askeri gücüne dayanarak bu siyaseti pratikte yürütüyor, pratik yürütmeyi koordine ve organize ediyor. Bu güçler arasında böyle bir rol ve görev dağılımı vardır. Dolayısıyla uluslararası komployu yürüten güçler de bu güçler olmuşlardır. Küresel sermeye sisteminin Türkiye'deki egemenliğini koruyabilmek, yine bu sistemi Ortadoğu çapında tümüyle hâkim bir sistem haline getirebilmek için önlerinde Önder Apo ve PKK gerçeğini engel görmüşler ve bu engeli ortadan kaldırmak için uluslararası komplo dediğimiz planlı ve örgütlü bir saldırıyı gündeme koymuşlardır. 15 Şubat komplosunu düzenleyen, planlayan, organize eden ve yürüten güçler bunlardır. Bugün de Önder Apo üzerindeki komplocu saldırıyı en üstte devam ettiren güçler bunlar olmaktadır.

Komplonun yürütüldüğü saha Rusya Yunanistan ve Kenya'dır

Yine uluslararası komplonun başarısı için bütün devlet ve örgüt güçlerinin ihtiyaç duyulduğu ölçüde kullanıldığını biliyoruz. Örneğin, AB belirttiğimiz üçlü ittifakın istemi doğrultusunda komploda etkin olarak kullanılmıştır. Başta Almanya ve Fransa olmak üzere, Avrupa devletleri komploda aktif yer alan güçler olmuşlardır. Onlarla birlikte, Rusya'dan Yunanistan'a, Kenya'ya kadar ABD'nin, yani CIA'nın Önder Apo'yu imha etme ve kaçırma planının uygulayıcısı olan güçler olarak ortaya çıkmışlardır. 15 Şubat kaçırma eylemini planlayıp yürütenler CIA, MOSSAD gibi istihbarat güçleri olurken, bu saldırının planlanıp yürütüldüğü saha da Rusya, Yunanistan ve Kenya olmuştur. Bu devletler çeşitli çıkar anlaşmaları temelinde CIA ve MOSSAD'ın düzenlediği bu gizli operasyonun bir aracı, âleti ve uygulayıcısı durumuna düşmüşlerdir. Bunlarla birlikte Ortadoğulu mevcut devlet ve örgüt yapıları da uluslararası komploda aktif rol almışlardır. Ortadoğu'daki statüko I. Dünya Savaşı ardından İngiltere-Fransa ittifakı temelinde yaratıldı. Ortadoğu ve Kürdistan, savaşın galibi olan İngiltere ve Fransa tarafından bölünüp parçalandı ve bunu ifade eden mevcut siyasi statüko oluşturuldu. Dolayısıyla bu yapılanma kapitalist devletçi dünya hegemonyasına göbekten bağlı bir siyasi yapılanmadır. Esas görevi de, Ortadoğu'nun bölünüp parçalanmışlığını ve kapitalist sisteme bağımlılığını sürdürmektir. Bu temelde Kürdistan üzerindeki inkâr ve imha siyasetini başarıya götürmek için çalışmaktır. Dolayısıyla inkâr ve imhayı pratikte yürüten güçler bu güçler olmuşlardır. Türkiye, İran, Irak, Suriye gibi devletlerinin yine inkâr ve imhanın uzantısı konumunda olan Kürt işbirlikçi milliyetçi çizgisinin de uluslararası komplodaki rolleri, yerleri başattır. Çok iyi biliyoruz ki, uluslararası komplo 17 Eylül 1998 tarihinde KDP ve YNK'nin ABD dışişleri bakanlığı nezaretinde Washington'da imzaladıkları anlaşmayla başlatılmıştır. Bu güçler komplonun gerçekleşmesinde sonuna kadar da aktif rol oynamışlardır. Yine onlarla birlikte İran'ın, Suriye'nin komploya katkıları ileri düzeydedir. İran devleti, komplocu güçlerle birlikte olmuş ve komplonun başarısı için saat saat gelişmeleri takip etmiştir. Bütün sahasını Önder Apo ve PKK'ye kapatarak komplonun başarısına hiz-

met etmiştir. Suriye, Önder Apo'nun çıkışını gerçekleştirerek ve geri dönüşüne izin vermeyerek uluslararası komplonun içinde yer almıştır.

15 Şubat komplosu Türkiye'nin bir başarısı değildir

Zaten sonunda komplonun pratikleştirilmesi, 15 Şubat olayının hayata geçirilmesi görevi de Türkiye'ye verilmiştir. İmralı sistemi Türkiye'de oluşturulmuş ve on yıldır Türkiye'ye bu görev yüklenmiş durumdadır. Dönemin başbakanı Bülent Ecevit "ABD Apo'yu bize niye verdi bir türlü anlayamadım?" diyordu ve bunu anlayamadan ölüp gitti. Oysaki anlamayacak bir şey yoktu; ABD, Ortadoğu üzerindeki hegemonyasını sağlayabilmek ve bu doğrultuda Türkiye'yi ve Kürtleri etkin olarak kullanabilmek için Önder Apo'yu Türkiye yönetimine teslim etmişti. Elbette bunun bir karşılığı vardı, bu teslim kendiliğinden olmadı. Ecevit'in kendisi 15 Şubat günü saat 12'de CIA'ye bazı güvenceler verdi. Basına yansıdığı kadarıyla, ABD'nin Irak politikasına sonuna kadar destek verecekleri güvencesini verdikten sonra Önder Apo'nun Türkiye yönetimine teslim edilmesi gerçekleşti. ABD'nin 2003 Martı'ndaki Irak saldırısı dikkate alınırsa, daha o zamandan planlanmış olan bu saldırının bir karşılığı olarak Önder Apo'nun Türkiye'ye kaçırıldığı, teslim edildiği anlaşılıyor. Dolayısıyla bunun anlaşılmayacak bir yanı yoktur. Bazı Türkiyeli çevrelerin ve yöneticilerin söylediği gibi, 15 Şubat komplosu Türkiye'nin bir başarısı değildir. Türkiye yönetimi tarafından organize edilip gerçekleştirilmiş bir olay da değildir. Dönemin başbakanı olan Ecevit'in söylediği gibi, ABD tarafından organize edilmiş, gerçekleştirilmiş ve Türkiye'ye verilmiş bir olaydır. Amacı da, Türkiye'nin ve Kürtlerin, ABD'nin gerçekleştirmeyi planladığı Ortadoğu hegemonyasına destek vermeleri, katılmaları içindir. Şimdi bu çerçevede oynanmış bir rol söz konusudur. Demek ki, bu komplonun gerçekleşmesinde çok sayıda güç rol oynamıştır.

1992 Güney savaşı uluslararası komplonun bir ön aşamasıydı

'Uluslararası komplo nasıl gerçekleşti ve yürütüldü, hangi aşamalardan geçti, günümüze nasıl geldi ve şimdi hangi yöntemlerle yürütülemeye çalışılıyor' konularına da kısaca şöyle yanıt vermek mümkündür: Çok daha somut olarak, uluslararası komplonun 17 Eylül 1998 Washington anlaşmasıyla başladığını söyleyebiliriz. Bu anlaşmanın ABD, KDP ve YNK arasında imzalanan bir anlaşma olduğunu da biliyoruz. Yine bu anlaşmanın 1 Eylül 1998'de Önder Apo'nun ilan ettiği üçüncü tek yanlı ateşkesin ardından gerçekleştirildiğini de biliyoruz. Aslında 1992 Güney savaşı bu uluslararası komplonun bir ön aşaması oluyor. Bu ön aşama, PKK'nin Güney Kürdistan'a girişinin önlenmesi ve sınırlandırılıp kontrol altına alınmasını içeriyor. '91-98 dönemini böyle tanımlayabiliriz. Bu, PKK'nin sınırlandırılması ve kontrol altına alınması aşaması oluyor. İkinci aşama, Önder Apo'nun imhası temelinde PKK'nin de imha edilip tasfiyesini içeriyor. Bunu da 17 Eylül 1998 Washington anlaşmasıyla başladığını ve 1 Eylül'de Önder Apo'nun ilan ettiği ateşkes yeminine dayanarak yürütmek istediğini biliyoruz.

1 Eylül '98 üçüncü tek yanlı ateşkesinin stratejik amaçları vardı. Önder Apo böyle bir ateşkes ilan ederken PKK'de stratejik değişim ve yeniden yapılanma sürecini başlattığını da ifade etmişti. PKK'nin stratejik değişim ve yeniden yapılanması şunu içeriyordu: Kürt sorununu siyasi alana taşımak, Kürt sorununa siyasi demokratik yöntemlerle çözüm bulmak; dolayısıyla PKK'yi, Kürt sorununun siyasi demokratik çözümünü gerçekleştirecek bir örgüt haline getirmek, Kürt sorunun demokratik siyasi çözümünü gerçekleştirecek bir demokratik siyasi mücadele stratejisine kavuşturmak ve böyle bir strateji temelinde yeniden yapılandırmak; bu anlamda stratejik değişimi ve örgütsel yeniden yapılandırmayı gerçekleştirerek Kürt sorununun siyasi demokratik çözümünü sağlayacak yeni bir PKK gerçeğini ortaya çıkartmak. Bunu da, 1 Eylül'de ilân ettiği üçüncü tek yanlı ateşkes ortamında gerçekleştirmek istemiştir. İşte uluslararası komplo bunlara karşı olarak, bunları engellemek üzere geliştirilen bir saldırı olmuştur. Bu yönüyle komployu şöyle anlamak gerekir: Uluslararası komplo barışa karşıdır; demokrasiye, Kürt sorununun siyasi çözümüne, PKK'nin demokratik siyasi mücadele yürüten bir örgüt haline gelmesine karşıdır. Kısaca uluslararası komplo Kürt sorununun siyasal bir sorun haline gelmesini engellemek, bir terör sorunu gibi gündemde tutmak ve böylece sorunu çözme değil, terörizme karşı mücadele adı altında Kürt soykırımını gerçekleştirmek için gerçekleştirilen bir saldırı biçimidir. Uluslararası komplonun bu karakterini iyi anlamamız lazım. Halen de bu amacı çeşitli yöntemlerle sürdürmeye çalışıyor. Bu zihniyet halen devam ediyor. Kürt sorununu siyasi bir sorun olarak görüp demokratik siyasi yöntemlerle çözüm aramak yerine, bir PKK sorunu, bir terör sorunu olarak tanımlama, görme, kabul edip ettirme ve bu temelde "terörü eziyoruz" adı altında Kürt halkı üzerindeki terör ve soykırım saldırısını sürdürme esas alınmaktadır. Bugün de devam eden zihniyet ve uygulanan politikalar bu temeldedir. Kürt sorununu siyaset gündemin dışında tutma

> **"Uluslararası komplo barışa karşıdır; demokrasiye, Kürt sorununun siyasî çözümüne, PKK'nin demokratik siyasî mücadele yürütmesine karşıdır. Kısaca uluslararası komplo Kürt sorununu bir terör sorunu gibi gündemde tutmak ve böylece terörizme karşı mücadele adı altında Kürt soykırımını gerçekleştirmek için gerçekleştirilen bir saldırı biçimidir"**

çabası buradan çıkmaktadır. İnkârcı ve imhacı güçler, siyaset dışı tuttuğu ölçüde Kürt halkı üzerinde şiddet uygulayabileceğini ve katliam yapabileceğini bilmektedir. Onun için şimdi de Kürt sorununun siyasi alana taşırılmasına dönük her girişimi şiddetle reddetmekte, ona karşı çıkmaktadır. Kürt sorunu siyasi alana taşınırsa çözüm bulmak zorunda kalacaklarını bildikleri için ve Kürt sorununu çözmek yerine ezmeyi, dolayısıyla Kürt soykırımını gerçekleştirmeyi hedef aldıklarından dolayı, Kürt sorununu siyaset dışı, bir terör sorunu olarak gündemde tutmaya çalışmaktadırlar. Uluslararası komplo gerçeğini başlangıcından itibaren bu temelde ele almak, tanımlamak yerindedir.

Komplonun temel amacı Önder Apo'nun imhasıdır

Komplonun gelişimi ve ona karşı direniş nasıl olmuştur? Komplonun temel amacı Önder Apo'nun imhasıdır. O temelde PKK'nin tasfiyesi ve Kürt soykırımının gerçekleştirilmesidir. Dolayısıyla ilk andan itibaren bütün saldırılarını Önder Apo üzerinde yoğunlaştırmıştır. Bizzat dönemin ABD başkanı Bill Clinton tarafından Suriye'deki Hafız Esat yönetimi uyarılıp tehdit edilerek Önder Apo'nun Suriye'den çıkartılması istenmiş, bu istemin hayata geçirilmesi için Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek ABD tarafından görevli kılınmıştır. Bu güçlerin müdahaleleriyle, Türkiye'ye bazı roller oynatılarak 9 Ekim 1998'de Önder Apo'nun Suriye'den çıkışı sağlanmıştır. Komplo çıkış anına göre planlanmıştır. Suriye'den çıkartılırken, Yunanistan yönetimi Önder Apo'yu kendi topraklarında kabul edeceği yönünde mesajlar vermiş olmasına rağmen, Önder Apo Suriye'den çıkıp Atina'ya gidince Yunanistan'a girişine izin verilmemiştir. Plan burada çok nettir. Yunanistan'a giremeyince, tekrar geri Suriye'ye dönmek üzere Akdeniz üzerinde havalanan Önder Apo'nun, devletlerin hava sahası dışında olduğu bir durumda vurularak imha edilmesi hedeflenmiştir. Uluslararası komplonun ilk saldırı planı, imha planı esas olarak böyledir. Bir günde Önder Apo'nun komplocu yöntemlerle imha edilmesi hedeflenmiştir. Önder Apo bu imha planını, Atina'dan Suriye'ye geri dönmeyi reddederek, Atina'ya giremeyince, yeni bir alan olarak Rusya'ya gitme temelinde boşa çıkartmıştır. Ardından ABD ve İsrail yönetimlerinin Rusya üzerinde baskılarını geliştirdiklerini biliyoruz. Çok yönlü geliştirilen bu baskılar sonunda Mavi akım projesindeki anlaşma temelinde Önder Apo'nun Rusya'dan da çıkartılmıştır. Sonrasında Önder Apo'nun Roma'ya gidişi gerçekleşmiştir.

Yunanistan devletinin sahtekâr ve yalancı bir duruşu söz konusudur

Roma süreci, daha uzun süren ve önemli gelişmelere yol açan bir süreç olmuştur. İtalya'da bulunması, Avrupa Birliği düzeyinde Kürt sorununa çözüm aranması gibi bir alternatifi gündeme getirmiştir. Bu noktada elbette Avrupa Birliği'nin en güçlü devletleri olarak Almanya'nın ve Fransa'nın oynaması gereken roller vardı. İtalya hükümeti, Fransa ve Almanya hükümetleriyle böyle bir Kürt konferansı düzenlemek için çok yönlü arayışlar içerisinde olmuşsa da, ABD müdahalesiyle Fransa ve Almanya bu girişimden uzak durmuştur. Sonuçta İtalya'nın da Avrupa Birliği düzeyinde yapabileceği pek bir şey kalmamıştır. Kürt sorununun çözümü gibi bir alternatif politika geliştirme olasılığı ortadan kalkmıştır. Bunun sonucunda yapılan baskılar ve Interpol tarafından verilen sahte vaatler sonucunda Önder Apo'nun İtalya'dan tekrar Rusya'ya geçişi sağlanmıştır. Böyle bir aktarımda Rusya adına Interpol'de çalışan Mecit isimli birisiyle, Rusya'da çalışan Mahir Welat isimli kişinin etkin rolü olmuştur. Önder Apo, 1999 Ocak ortasında Rusya'ya taşınmasından itibaren CIA'nin, yani ABD'nin kontrolü ve denetimi altına alınmıştır. Oradan gizli bir biçimde Yunanistan'a taşınmış, Yunanistan'dan da mümkünse imha, bu gerçekleşmezse 15 Şubat'taki kaçırılmasını sağlatmak üzere çeşitli vaatlerle Kenya'ya götürülmüştür. Yunanistan hükümetinin her türlü güvenlik vaadi temelinde Önder Apo'nun Kenya'ya gidişi gerçekleşmiştir. Oysa burada Yunanistan devletinin sahtekâr ve yalancı bir duruşu söz konusudur. Bir yandan Önder Apo'ya Yunanistan devletinin güvencesinde olduğu sözü verilirken; diğer yandan, CIA ile işbirliği halinde Önder Apo'nun nasıl imha edileceği, bu olmazsa Türkiye'ye kaçırılmasının planları Yunanistan yönetimi tarafından yapılmıştır. Yunanistan'ın baştan itibaren rolü; Önder Apo'yu imha, o olmazsa kaçırmada aktif rol oynama biçiminde gerçekleşmiştir. Yunanistan'dan Kenya'ya giden süreçte imha amaçlı birçok girişimi Önder Apo'nun boşa çıkartması sonucunda, komplocu yöntemlerle Önder Apo imha edilemeyince, gündeme 15 Şubat kaçırma olayı getirilmiştir. Komplocu yöntemlerle imha edilemeyen Önder-

Sema Yüce

lik, Türkiye'ye kaçırılarak, sözüm ona yargılama temelinde, hukuka dayalı olarak idam edilip bu imha amacı gerçekleştirilmek istenmiştir.

15 Şubat kaçırma olayının gerçekleştirilmesinin, idam yoluyla imhayı hedeflediği tartışma götürmezdir. Bazıları bu konuda kendilerine göre teoriler geliştirmeye çalışıyorlar; fakat bunların hepsi hikâyedir. Gerçek olan, imha amaçlı saldırıdır. Uluslararası komplo, Önder Apo'nun imhasında karar kılmış planlı ve örgütlü bir saldırı gerçeğidir. Bunu hiçbir zaman aklımızdan çıkartmamız gerekir. Dikkat edilirse 9 Ekim 1998'den 15 Şubat 1999'a kadar Yunanistan, Rusya, İtalya, tekrar Rusya, Yunanistan'dan ve Kenya'ya kadar geçen süreçte komplocu yöntemlerle Önder Apo'nun imhası gerçekleştirilemediği için, sonunda 15 Şubat'ta kaçırma eylemi düzenlenerek Önder Apo Türkiye'ye kaçırılmış ve bu temelde imhanın idam yoluyla gerçekleştirilmesi öngörülmüştür. İmralı'da düzenlenen göstermelik bir yargılama ardından, Şeyh Sait'in idam edildiği gün olan 29 Haziran'da, Önder Apo'ya da idam cezası verilerek bu süreç sona erdirilmek istenmiştir. Eğer komplocu yollarla imha gerçekleşmemişse, yine idam yöntemiyle imha gerçekleşmemişse, bu durum, uluslararası komplonun imha amacının olmamasından değil, uluslararası komplonun imha çabalarına karşı mücadele edilerek onun boşa çıkartılmasıyla sağlanmıştır. Bu gerçeği bilmemiz gerekiyor. Demek ki, daha baştan uluslararası komploya karşı mücadele edilebilirdi, daha baştan gaflet içinde olunmasa, uluslararası komplo doğru anlaşılsa ve ona karşı yeterli, etkin bir mücadele içerisinde olunsaydı uluslararası komplo başarısız kılınabilirdi, geriletilebilirdi, 15 Şubat komplosu gerçekleşmeyebilirdi ve gelişmeler çok daha farklı olabilirdi. Kuşkusuz her koşulda Kürdistan üzerinde, Kürt sorunu üzeride çok sert bir mücadele yaşanacaktı. Tutuklamalar da olabilecekti bunun içinde, çeşitli zorluklarda ortaya çıkabilecekti, ama farklı yerlerde, farklı biçimlerde de bu süreç gelişebilir, komploya karşı çok daha etkili bir mücadele yürütülebilirdi.

> **"Önderliğin mahkemede gösterdiği olgun, ciddî ve sorumlu tutumu, o histeri ortamının kırılmasında önemli bir rol oynadığı gibi, imha amacının kırılmasında da önemli bir işlev görmüştür. Türkiye'de yeni bir atmosferin oluşmasına yol açmıştır. Bu, çözümü kendisinden ve PKK'den başlatmayı ifade etmiştir"**

Güneşimizi karartamazsınız sloganıyla gelişen direniş komployu boşa çıkartmıştır

Önder Apo'nun komplocu yöntemlerle imha edilmesi çabaları nasıl önlenmiştir? Bu konuda elbette imhayı önleyen birinci güç Önder Apo'nun kendisi olmuştur. Onun, komplocu yöntemleri boşa çıkartmayı bilen duyarlılığı, bilinç düzeyi ve tarzı bu durumu yaratmıştır. Diğer yandan, halkın Önderlik gerçeğiyle en üst düzeyde kenetlenen birliği Önder Apo'ya, uluslararası komplonun imha amaçlarını boşa çıkartmada en güçlü desteği vermiştir. Bu birliğin, halk desteğinin "Güneşimizi karartamazsınız" sloganı altında gelişen bir fedaî eylemliliği olduğunu biliyoruz. Daha 9 Ekim komplosu gerçekleştikten itibaren halkta, özgürlükçü güçlerde böyle bir duyarlılık oluşmuş, Kürdistan'ın dört parçasında ve yurt dışında bu temelde kahramanca fedai direniş eylemleri gerçekleşmiştir. Zindanda, Kürdistan parçalarında, yurt dışında büyük bir kahramanlık destanı yaratılmıştır. Zindanda Sema yoldaşın direnişiyle başlayan süreç, dışarıda on bir yaşındaki kız çocuklarının kendisini yakma eylemine kadar ulaşmış, yurt dışında Taylan arkadaşımızın kahramanca eylemiyle sürmüş; Rojbinlerin, Şahrıstanların, Ferhatların, altmıştan fazla kahraman direnişçinin büyük eylemiyle Önderlik etrafında ateşten bir savunma çemberi oluşturulmuştur. Uluslararası komplonun imha amacı boşa çıkartılmışsa, bu, böyle bir direniş gerçeğiyle boşa çıkartılmıştır. Bunun uluslararası komplocu güçler üzerinde ne kadar etki yarattığını, dönemin ABD dışişleri bakanı, "tepki bekliyorduk, ama bu kadarını da beklemiyorduk" diyerek itiraf etmiştir. Böyle büyük bir direnme gerçeği, uluslararası komployu boşa çıkartmayı sağlayan olgudur. Komployu anlamayan, gaflet içinde olan, sığ yaklaşım ve ucuz hesap peşinde koşan durumlar, tutumlar bu dönemde çok ileri düzeyde yaygın bir biçimde yaşanmıştır. Bunlar yetersiz yoldaşlık olarak ifade edilmiş ve kapsamlı eleştiri ve özeleştiri platformlarına konu olmuştur.

15 Şubat 99'dan 11 Ocak 2000'e kadar Önder Apo'ya dönük idam yöntemiyle imha süreci işletilmeye çalışılmıştır. Buna karşı da Önder Apo stratejik değişim ve örgütsel yeniden yapılanma sürecini, ideolojik yenilenmeyi de öngörme temelinde derinleştirerek ve tepeden tırnağa kendini sorgulayıp özeleştiriden geçirerek bir yenilenme ve değişim yaşayarak geliştirdiği Üçüncü Önderliksel Doğuş süreciyle boşa çıkartmıştır. Barışçıl-demokratik siyasi çözüm gerçeğini çok daha net ve stratejik düzeyde ortaya koymuştur. Mahkemede gösterdiği olgun, ciddî ve sorumlu tutumu, o histeri ortamının kırılmasında önemli bir rol oynadığı gibi, imha amacının kırılmasında da önemli bir işlev görmüştür. Türkiye'de yeni bir atmosferin oluşmasına yol açmıştır. Bu, çözümü kendisinden ve PKK'den başlatmayı ifade etmiştir. Ardından idama karşı Kürt sorununun barışçıl demokratik çözüm sürecini derinleştirmeyi ifade eden süreci geliştirmiştir. İşte 1 Eylül '99'dan itibaren süresiz 4. ateşkes sürecini başlatmıştır. Yine gerilla güçlerinin Türkiye sınırları dışına çekilmesi çağrısını yapmıştır. Barışçıl demokratik çözümde tutarlı olunduğunu göstermek üzere barış ve demokratik çözüm grupları adı altında grupla-

rın Türkiye'ye gelmeleri çağrısı yapmıştır. Bütün bunlara örgütümüz ve halkımız da Önderlik isteklerine eksiksiz cevap verme yönünde katılım göstermiştir. '99 yılı boyunca geliştirilen bu çalışmalar idamın boşa çıkartılmasında temel rolü oynamıştır. Önderliğin yarattığı değişim süreci ve geliştirdiği barışçıl demokratik çözüm çabaları; örgütün birliğini sağlayan, kendini ayakta tutan gücü, halkın Önderlik etrafında kenetlenen düzeyi, idam yöntemiyle Önder Apo'nun imhasının boşa çıkartılmasını sağlamıştır. Nitekim bu dönemde iktidarda olan Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümeti çok yönlü tartışma ardından idamı uygulamama, erteleme kararını 11 Ocak 2000 tarihinde vermiştir. Bu kararı verirken, Kürt sorununu çözmek, Türkiye'nin demokratikleşmesini isteme temelinde değil; tersine, idamın Türkiye devleti için daha tehlikeli ve zarar verici olacağı, PKK'nin tasfiyesinde rol oynamayacağı, aksine PKK'yi kuvvetlendireceği, buna karşın Önder Apo'ya İmralı sistemi altında ideolojik ve siyasi imhanın dayatılmasının PKK'nin tasfiyesi üzerinde daha fazla etkide bulunacağı ve bunun da Türkiye devleti için daha yararlı olacağı değerlendirilerek idam kararının uygulanmaması sonucuna varmışlardır. Bu gerçeği iyi bilmemiz lazım. Eğer Önder Apo'ya verilen idam kararı uygulanmamışsa, bu, Türkiye devletinin idamdan vazgeçmesinden dolayı değildir, yine Kürt sorununu kabul etmek ve çözmekten kaynaklanmamıştır. Tersine, idamın bunlara yol açmayacağı değerlendirilmiştir. Önder Apo'nun idamıyla PKK'nin tasfiye edilemeyeceği, aksine PKK'nin daha çok güçleneceği değerlendirilmesi yapılmıştır. Halkın Önderlik ve PKK etrafında daha fazla kenetleneceği tespit edilmiştir. Dolayısıyla bu durum Türkiye devleti için daha zarar verici görülmüştür. Onun yerine İmralı işkence sistemi altında ideolojik-siyasi imha dayatılarak PKK'nin tasfiyesinin daha kolay ve etkili gerçekleştirilebileceği hesap edilerek idamın uygulanmamasına, ertelenmesine karar verilmiştir. Böylece uluslararası komploda yeni bir dönem, ikinci bir dönem gelişmiştir.

Komplonun ikinci aşaması ideolojik ve siyasi imhayı öngörüyordu

İkinci dönem, Önder Apo'nun fizikî imhası yerine, İmralı işkence sistemi içerisinde ideolojik-siyasi imhasını öngören yeni bir saldırı döneminin planlanması ve uygulanmaya konulmasını içeriyor. Böyle bir planın 11 Ocak 2000'den 3 Kasım 2002'ye kadar sosyal demokrat Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümeti tarafından yürütüldüğünü biliyoruz. Bu koalisyon, Türkiye'deki bütün eğilimleri hemen hemen içinde taşıyan bir koalisyondu. Sosyal demokrat, milliyetçi ve liberal eğilimleri birleştirdi. Koalisyon hükümeti DSP-MHP ve ANAP ittifakından oluşuyordu. Hem siyasi olarak güçlüydü, hem ideolojik olarak önemli bir gücü vardı. Bu yönetime verilen temel görev, İmralı işkence sistemi altında Önder Apo'nun ideolojik siyasi imhasını gerçekleştirmekti. Bunu da AB'ye giriş temelinde yapacaklardı. Onun için hükümet AB'ye giriş için büyük çaba harcadı. Meclisi adeta bir kanun fabrikası gibi çalıştırdı. AB ile uyum paketi adı altında onlarca yasal düzenlemeler geliştirdi. En son 2 Ağustos 2002'de idamı kaldırıp, bunun yerine ağırlaştırılmış müebbet hapsi koyan anayasa değişikliğini de gerçekleştirdi. Bütün bunlarla sürece yayılmış bir biçimde, AB ile ilişkiler temelinde, sözde Türkiye'nin demokratikleşmesi sağlanarak Önder Apo'nun Kürt sorununa demokratik çözüm arayışı boşa çıkartılıp ideolojik-siyasi düzeyde yenilgisinin sağlanması hedeflenmişti. Hükümetin görevi Önder Apo'yu ideolojik-siyasi bakımdan imha ederek PKK'nin tasfiyesini sağlamaktı. Oysa İmralı sisteminin bütün tecrit, izolasyon ve işkence anlamındaki katı baskısına rağmen, hiçbir çalışma imkanına ciddi biçimde sahip olmamasına rağmen Önder Apo, çürütme politikası olarak da tanımladığı bu baskıya karşı 2001 yılında demokratik uygarlık manifestosu olarak tanımladığımız 'Sümer Rahip Devletinden Demokratik Uygarlığa Doğru' isimli kapsamlı savunmasını AİHM'de görülen davaya verilmek üzere hazırlayarak kendisine dayatılan ideolojik-siyasi imhayı boşa çıkartıp Ecevit hükümetinin ideolojik-siyasi yenilgisini gerçekleştirmiştir. AİHM'e sunulan büyük savunma, kapitalist sistemi çözümleyerek demokratik uygarlık gerçeğini tanımlamış ve bu konuda Ortadoğu'ya önemli bir rol biçmiştir. Böylece Ecevit hükümetinin Kürt sorununu tasfiye etmek üzere girmek istediği Avrupa demokrasisini aşan bir demokratik sistem tanımlaması ortaya çıkarmıştır. Ecevit hükümetinin demokrasi anlayışı yenilgiye uğratılmıştır. Önder Apo, Ortadoğu'da geliştirilebilecek demokratik uygarlığın gerçekleştirilmesinde çeşitli toplumların -içerisinde Kürt toplumunun öncü ve belirgin rolü- oynayacağı rolü kapsamlı bir biçimde izah ederek, ilk defa Ortadoğu çapında Kürt sorununa demokratik çözüm programını geliştirmiştir. "Demokratik Ortadoğu Özgür Kürdistan"

ilkesi etrafında tüm Kürdistan parçalarında gerçekleştirilebilecek 'Kürt sorununa demokratik-siyasi çözüm yöntem ve ilkelerini' ortaya koymuştur. Bu, PKK'nin kendini tanımlamadaki ikinci büyük açılımını ifade ediyor. 1977'de hazırlanan ilk programdan sonra, Ortadoğu çapında bütün parçalarda Kürt sorununun demokratik çözüm programı AİHM savunmasıyla ortaya konan program olmuştur. Bu gelişme, Ecevit hükümetinin görevini başaramaması, Önder Apo'nun tasfiyesi amacını gerçekleştiremeyerek İmralı mücadelesinde yenilmesi anlamına gelmiştir. Ecevit'in partisinin bir ayda dağılması, gündeme gelen erken seçimle hükümet partilerinin hiçbirisinin barajı aşacak düzeyde oy alamaması buradan kaynaklanmıştır.

Önder Apo'yu yenilgiye uğratma görevi AKP'ye verildi

Önderlik karşısında görevini başaramayan hükümet sıfırı tüketerek yönetimden düştüğü gibi, meclis dışına da düşmek zorunda kalmıştır. 3 Kasım 2002 seçimiyle yönetimde olmayan tek siyasi akım olarak siyasi İslam iktidara getirilmiş, Tayyip Erdoğan ve AKP şahsında yeni yönetim yapılarak İmralı sistemi içerisindeki ideolojik-siyasi imha görevi bu kez AKP hükümetine verilmiştir. Sosyal demokrat, milliyetçi, liberal koalisyonun başaramadığını siyasi İslam çizgisinin başarması öngörülmüştür. Kürt toplumunun Müslüman ve İslam'a bağlı gerçeğinden yola çıkılarak ılımlı İslam, sahte İslam tartışması altında Kürt toplumunun aldatılabileceği ve bu biçimde Önderlik ve PKK'den uzaklaştırılabileceği hesabı yapılmıştır. AKP'nin esas olarak iktidara gelişi bu temeldedir. Henüz parti olmadan seçimi kazanmış ve tek başına hükümet kurmuştur. Peki, neye dayandı, hangi güçle yaptı bunu? Besbelli ki Genelkurmay ve ABD'nin verdiği güçle yaptı bunu. Besbelli ki kendisine somut görev verildi. Hangi görev? Önder Apo'yu yenilgiye uğratma görevi. AKP bu görevle hükümet oldu. Bunu başarmak için de bütün gücünü harcadı. Kürt toplumunu sahte İslam tartışmasıyla aldatıp PKK ve Önder Apo'dan vazgeçirebilmek için her türlü çabayı harcadı, propagandayı yürüttü, aç bırakıp satın almaya çalıştı. ABD'nin Irak'a müdahalesinin yarattığı zeminden yararlanarak ABD'yle ittifak halinde PKK içine provokatif-tasfiyeci eğilim dayatılarak PKK'yi bir de içten bölmeye, dağıtmaya, eritmeye çalıştı. AKP'nin İmralı işkence sistemi altında Önder Apo'yu yenilgiye uğratmak, çürütme politikasını başarıya ulaştırmak için harcamadığı çaba kalmadı. Önder Apo bu saldırılara da ideolojik planda "Bir Halkı Savunmak" kitabıyla, politik olarak da tasfiyeciliğe karşı geliştirdiği mücadeleyle cevap verdi. İçten dayatılan provokatif-tasfiyeci eğilimi tasfiye ederek örgütün birliğini koruduğu gibi, Bir Halkı Savunmak kitabında PKK'nin Yeniden İnşasını gündeme getirerek demokratik sosyalizm çizgisini ve buna dayalı olarak Demokratik Konfederalizm temelinde halk örgütlenmesi planını tanımlayarak AKP'nin halka sunduğu sahte İslam kardeşliği projesini boşa çıkarmıştır. Önder Apo'nun özgür ve demokratik toplum yaşam planı olarak Demokratik konfederalizmi ortaya koyması, demokratik yaşam ve Kürt sorununa çözüm projesini önermesi, AKP'nin Kürtleri kandırma projesini bozmuş, onun siyasi İslam çizgisini de yenilgiye uğratmıştır. 2005 yazına geldiğinde, selefi olan Ecevit başkanlığındaki koalisyon hükümeti gibi, AKP hükümetinin de İmralı mücadelesinde ideolojik-siyasi yenilgiye uğraması gerçeği ortaya çıkmıştır. Böylece 2000'den 2005'e kadar çeşitli yöntemlerle geliştirilen Önder Apo'yu ideolojik-siyasi yenilgiye uğratma, fiziki imha, çürütme politikası, Önderliğin duyarlı, örgütlü tarzı ve Güneşimizi Karartamazsınız kampanyasının fedai eylemliliğiyle boşa çıkartıldığı gibi, dayatılan ideolojik-siyasi imha da Önder Apo'nun geliştirdiği kapsamlı teorik çözümlemeler ve bunu pratikleştirmeye çalışan Özgürlük hareketimiz ve halkımızın direnişçi tutumuyla yenilgiye uğratılmış ve boşa çıkartılmıştır.

Komplonun üçüncü aşaması Önderliğin fiziki imhasını hedefliyor

Bunlar sonucunda 2005 yazından itibaren uluslararası komplonun üçüncü bir aşama olarak Önder Apo'ya, hareketimize ve halka topyekûn savaş konsepti temelinde bir imha dayatmasında bulunduğunu biliyoruz. Bu, 2005 yazındaki tartışmalar sonucunda olmuştur. O zaman Genelkurmay ile Tayyip Erdoğan hükümetinin çetin bir tartışma yaşadığı bilinmektedir. Sonuçta 23 Ağustos 2005 tarihli Milli Güvenlik Kurulu toplantısı Genelkurmay başkanlığının görüşünü, yani PKK'ye karşı topyekûn savaş konseptini Türk devletinin yeni konsepti olarak kararlaştırarak uluslararası komploda yeni bir aşamayı gündeme getirdi. Bu aşamanın Önder Apo'ya yeniden fiziki imhayı dayatmayı içerdiği, gerillayı ezmek için askeri saldırıları geliştirmeyi ifade ettiği, örgütümüze, demokratik siyasete, Kürt halkına karşı da her türlü baskı ve işkenceyi öngördüğü bilinmektedir. Önder Apo'ya yeniden fiziki imhanın dayatılması kronik zehirleme girişiminden tutalım her türlü psikolojik ve fiziki işkenceyi had safhaya çıkartmaya kadar çok değişik yöntemlerle sürdürülmüştür ve hala sürdürülmektedir. Kronik zehirleme olayı böyle bir dönemde ve böyle bir konsept temelinde uluslararası komplonun yeni bir saldırısı olarak ortaya çıkmıştır. Gerillaya karşı 2006-2007-2008 yıllarında planlı olarak ABD-Türkiye- İran ittifakına dayalı bir biçimde en kapsamlı ezme operasyonlarının geliştirildiği ortadadır. 2006'da geliştirilen saldırılar kırılıp boşa çıkartılınca ve 1 Ekim 2006'da geliştirilen beşinci tek yanlı ateşkesle bu saldırı süreci boşa çıkartılınca, 2007'de ABD ve İran desteğinde oluşturulan kapsamlı imha planı temelinde 2007 Aralık'ından itibaren gerillaya yönelik çok kapsamlı bir askeri saldırının geliştirildiği bilinen bir durumdur. Botan'da, Zagros'ta, Kürdistan'ın diğer alanlarında yürütüldüğü gibi, Medya Savunma Alanlarına dönük de 16 Aralık 2007'den itibaren hava sal-

dırıları biçiminde geliştirilmiş, 2008 20 Şubat'ında ise HPG Ana karargâhına dönük kara saldırısı düzeyine vardırılmıştır. Hâlâ bu saldırı planı devam ettirilmek istenmektedir. Yenilenerek, yeni yeni katliam ve sürgün hedefleri temelinde genişletilerek Kürt soykırımını gerçekleştirmeyi öngören saldırı planı sürdürülmek istenmektedir. Yine aynı dönemde demokratik siyaset üzerinde de en ağır baskılar sürdürülmüştür. DTP üzerinde baskı, tutuklama had safhada olurken, halka dönük tutuklamalar ve işkenceler geliştirilmiş, yurtsever-özgürlükçü basın-yayın organları kapatılarak susturulmaya, sanat edebiyat çalışmaları engellenmeye çalışılmıştır. AKP hükümetinin bu temelde de yapmadığı hiçbir şey kalmamıştır.

PKK'yi tasfiye amaçlı dört aşamalı bir tasfiye planı yürürlüktedir

Komplonun 11. yılına girerken saldırılar bu temelde sürdürülmek istenmektedir. Komplo devam etmektedir; ama bir günde gerçekleştirmek istediği amacını on yıllık bir süre içerisinde gerçekleştiremeyerek devam etmektedir. Bu denli boşa çıkartılmış, başarısız kılınmıştır. Fakat halen bu ısrarından vazgeçmemiş, tümden yenilgiye uğratılmamıştır. Uluslararası komplonun 11. yılına girerken, komplo içerisinde yer alan çeşitli devletlerin ve çevrelerin komployu başarıya götürmek üzere kendilerine göre yeni planları söz konusudur. Her şeyden önce ABD-Türkiye-Irak ittifakının 2008 Ekim'inde Bağdat'ta yaptığı görüşmelerde ortaya çıkardığı yeni ve gizli bir PKK'yi tasfiye planı söz konusudur. Bunu Türkiye başbakanı bu planı biraz deşifre etti. Erdoğan bu plan için, dört aşamalı tasfiye planı dedi. Birinci aşama olarak, PKK'nin izole edilmesi öngörüldü. Bunun için Kuzey'de, Güney'de, yurtdışında PKK'ye karşı çok yoğun bir karşı kampanya geliştirildi. Bu kampanyayı Fethullahçı güçler, dinci basın yürüttüğü gibi, Kürt milliyetçileri ile sahte solcular da en ileri düzeyde katılıyor. Adeta el birliği etmiş bir halde PKK'yi ve Önder Apo'yu boğmayı hedefleyen bir ideolojik saldırı yürütüyorlar.

Bu imha ve tasfiye planı 2008 Şubat'ında Zap'tan döndü 29 Mart'ta da Amed'den dönecek

Genelkurmay başkanı olmasının hemen ardından basın-yayın kuruluşlarıyla yaptığı toplantıda psikolojik savaşı planlayan İlker Başbuğ'un planlamasının içerisinde dinci, milliyetçi ve sahte solcu güçlerin de var olduğunu şimdi daha iyi gördük, görüyoruz ve anlıyoruz. Birçoğu kılıcını çekmiş ve Önder Apo'yla PKK'ye karşı saldırıda aslan kesilmişler. Bunlara şunu sormak gerekiyor: evet saldırıyorsunuz da, kime dayanarak, arkanızda kim var, size o saldırı emrini kim verdi, hangi plan ve projenin parçasısınız? Bunlar İlker Başbuğ'un verdiği emri yerine getirdiklerini göremeyecek kadar gafil durumdalar ya da görerek yapacak kadar ihanet içindedirler. Bununla bize geri adım attıracaklarını sanıyorlar, Önder Apo'yu susturabileceklerini sanıyorlar, PKK'yi mücadeleden alıkoyabileceklerini sanıyorlar. Bunlar gaflet içindedirler. Biz on yıllardır bu tür saldırıları çok gördük. Ama sonuçta özgürlüğü temsil eden, gelişme yaratanın PKK olduğu, Türkiye'de biraz demokratik nefes alma varsa, bunun PKK direnişiyle gerçekleştiği tartışma götürmeyen bir gerçek olarak ortadadır. Yine kimin ne yaptığı da ortadadır. Biz, şimdi PKK'ye saldıranların geçmişte örgütlerini nasıl tasfiye ettiklerini, 12 Eylül cuntasına yalvarır hale geldiklerini de çok iyi biliyoruz. Eğer birçok şeyi söylemiyorsak, sahiplerinin yüzlerine vurmamak içindir, utanmamaları, ayıplanmamaları için yapmıyoruz. Yoksa kimse sanmasın ki, bilmiyoruz, unuttuk, hiç anlamadık. Öyle sananlar ve öyle yaklaşanlar gaflet içinde olurlar. PKK'yi izolasyon planı böyle kapsamlı bir saldırıyla yürütülüyor. Bunun finalinin de 29 Mart yerel seçimleri olacağı anlaşılıyor. Her halde AKP'yi de bunun için kapatmadılar. Seçimlerde Kürdistan'da kazanacak ve böylece PKK'nin halk desteğinin olmadığını, marjinal bir örgüt durumuna düşürüldüğünü herkese gösterecekler. Ama yanlış hesap Bağdat'tan döner, diyorlar; Bağdat'a da ulaşmayacak. Bu imha ve tasfiye planı 2008 Şubat'ında Zap'tan döndü, 29 Martta da Amed'den dönecek. Bunu umut eden, bu hesap içinde olanların nasıl boş hesap içinde oldukları 29 Martta görülecektir.

Sorun PKK sorunu değil Kürt sorunudur

İkinci aşama olarak, PKK'nin dağdan indirilmesi öngörülüyormuş. Basına yansıdığı kadarıyla bunun yeniden eve dönüş yasası çıkarılacakmış. Yüz elli kişilik yöneticiye iltica hakkı verilecek, Önder Apo için de yeni bir

cezaevi hazırlanıp, beş-altı tane tutuklu da oraya konulacakmış. Böylece PKK silah bırakacakmış, dağdan inecekmiş. PKK sorunu, terör sorunu çözülecek, herkes muradına erecek, ortam güllük gülistanlık olacakmış. Bir hesap da budur. Bunu da ABD çevreleri yönetiyorlar. Çeşitli Kürt güçlerini böyle bir plan içerisinde kullanmaya çalışıyorlar. Avrupa'nın bazı çevrelerinin de bu işin içinde olduğunu biliyoruz. Bu da nafile bir çabadır. Sorun, PKK sorunu değil, Kürt sorunudur. PKK gökten düşmedi, topraktan bitmedi; Kürdistan'da ve Kürt toplumu içinde ortaya çıktı, Kürt toplumuna dayatılan inkâr ve imha siyasetinin karşıtı olarak, bu imha ve soykırımı önleme hareketi olarak, Kürt'ün özgür-demokratik var olma ve geleceğini yaratma iradesi olarak ortaya çıktı. Bunu göremeyenler, anlayamayanlar sadece soykırım güçleri olabilir, faşist, milliyetçi, terör güçleri olabilir. Başka hiçbir güç olamaz. PKK silaha da bunun için sarıldı. Hiç kimse aklını yediği için, maceracı olduğu için dağa çıkmadı. Kürt insanı için, Kürt gençliği için en zor iş silahlanmaktı ve dağa çıkmaktı. Bu zor işi de çok ihtiyaç olduğu için yapıyor, bir amaç için yapıyor, soykırımı önlemek için, terörü durdurmak için, Kürt'ü özgür-demokratik bir temelde kimliğine sahip ve geleceğe taşıyan bir konuma getirmek için yapıyor. Böyle yüce ve soylu amaçlar olamasa kim dağa çıkar ve silahlanır, kim bu kadar eşitsiz koşullarda böyle zor bir mücadelenin içinde olabilir, zorluklarına katlanabilir. Böyle bir mücadele iradesi öyle kolay mı ortaya çıkar? Sanki insanlar canı sıkılmış da dağa çıkmış gibi, "bir yasa çıkartırız, herkes tıpış tıpış evine gelir" sanılıyor. Sanki evi yoktu, bundan dolayı dağa çıktı da, ev verip döndürecekler gibi. Bu tür yaklaşımlar sadece bir soykırım zihniyetinin sonucu olabilir. Bu kadar milliyetçi-faşist gözü dönmüş bir zihniyet dünyada hiç görülmemiştir. Dolayısıyla bu yöntemlerin işlemeyeceği tartışma götürmezdir. Bunlar işlemezse, katliama uğrarsınız soykırım uygulanır diyorlar. Bu çerçevede de Türkiye yönetiminin, İlker Başbuğ-Tayyip Erdoğan ikilisinin özel bir planının olduğunu biliyoruz. Eylül 2008'de yapılan Terörle Mücadele Kurulu toplantılarında bu plan oluşturuldu. Zaman zaman toplanarak gelişmeleri değerlendirmeye de çalışıyorlar. Oluşturdukları bu planı Tayyip Erdoğan ve Savunma bakanı çeşitli biçimlerde dışarı yansıttılar. Tayyip Erdoğan Hakkari'ye geldi, Kürdistan'ın merkezinde, Kürdistan'ın ortasında Kürt halkının gözünün içine bakarak "beğenmeyen çekip gider" dedi. Kürt halkını yurdundan, ülkesinden kovmakla, sürmekle tehdit etti. Peki, gitmeyen ne olacak? Besbelli ki katledilecek. İlker Başbuğ-Tayyip Erdoğan ikilisinin de böyle bir katliam ve tehcir planının olduğunu biliyoruz. Sözüm ona ABD'nin Bağdat'ta hazırladığı dört aşamalı PKK'yi tasfiye planı başarılmazsa, İlker Başbuğ ile Tayyip Erdoğan'ın katliam ve tehcir planı uygulamaya konacakmış.

"Biz, Önderlik gerçeği, örgüt ve halk gerçeği olarak komplocu imha yöntemlerine karşı da direndik, imhayı boşa çıkardık; idama karşı da direndik, idamı da önledik; İmralı işkence sistemi altında sürdürülen ideolojik-siyasî imha amaçlı saldırılara karşı da direndik, onları da boşa çıkardık ve çok daha güçlü bir gelişme içerisindeyiz"

Şimdi uluslararası komplonun ittifakı ve birliği daha güçsüzdür

Komplonun 11. yılında bize dayatılan planlar böyledir. Bununla tehdit edilmek isteniyoruz. Böyle bir saldırı planıyla korkutularak komploya karşı direniş mücadelesinden alıkonulmak isteniyoruz. Korkutulup, ürkütülüp teslim olacağımız ya da olmazsa imha edilmemiz hesaplanıyor. Biz bunu anlıyoruz, görüyoruz. Fakat şunu da görüyoruz: bunu yapanlar on yıl önceki kadar güçlü değiller. Şimdi çok daha güçsüzler. Tek tek her bir devletin kendisi güçsüz, bütünlüklü olarak uluslararası komplonun ittifakı ve birliği güçsüzdür. On yıldır mücadele ettik ve başarısız kıldık, boşa çıkardık bu planları. Bundan daha azgın saldırıları boşa çıkardık. Önder Apo yalnız başına ellerindeyken ve örgütün bundan yeterince haberi yokken de imha önlendi. İmralı işkence sistemine karşı da on yıldır direndik, 11. yılda çok daha güçlü bir pozisyonda olduğumuzu hiç kimse inkâr edemez. Nitekim PKK 10. Kongresi ardından herkes bunu itiraf etti, "PKK tarihinin en güçlü dönemlerinden birini yaşıyor" dediler. "Durum '92'deki ortama geri döndü, aynen '92 süreci gündeme geldi" diye değerlendirmelerde bulundular. Peki, neydi '92 süreci? Kuzey Kürdistan'da ilk defa serhıldanın her tarafta geliştiği süreçti. Halkın Önderlik çizgisinde PKK ile birlikte ayağa kalktığı, Kürdistan'da ulusal diriliş devriminin her alanda coşkuyla yaşandığı bir dönemdir. Yani 2008 yazında da PKK, on altı yıl önceki bir döneme, '92'deki güçlü düzeyine yeniden ulaştı. Bunu biz söylemedik, kendileri itiraf ettiler. Bu, bir gerçeğin itirafıydı aslında. Biz, Önderlik gerçeği, örgüt ve halk gerçeği olarak komplocu imha yöntemlerine karşı da direndik, imhayı boşa çıkardık; idama karşı da direndik, idamı da önledik; İmralı işkence sistemi altında sürdürülen ideolojik-siyasi imha amaçlı saldırılara karşı da direndik, onları da boşa çıkardık; 2005 yazından bu yana geliştirilen topyekûn savaş konsepti temelindeki imhacı saldırılara karşıda direniyoruz ve çok daha güçlü bir gelişme içerisindeyiz. 2007 yılında geliştirilen imha planına karşı özgürlük hareketi olarak Êdî Bese kampanyasını geliştirdik. Êdî Bese hamlesi temelinde Kürt halkı genciyle, kadınıyla, emek-

çisiyle, çocuğuyla, yaşlısıyla Önder Apo etrafında kenetlendi ve büyük bir direniş içerisine girdi. Gerilla, bu direnişi Gabar, Oramar, Zap direnişleriyle taçlandırdı. Nihayet bütün bunların sonucu PKK 10. Kongresinde ***"Önder Apo'ya Özgürlük"*** kararını alma gücünü ve iradesini ortaya çıkardı. İmralı işkence sistemine Kürt halkı bu temelde artık yeter dedi ve bunun karşıtı olarak Önder Apo'nun özgürlüğü hedefini koydu. Önder Apo'nun özgürlüğü Kürdistan'ın özgürlüğüdür. Önder Apo'nun özgürlüğü Kürt gençliğinin özgür gelecek kazanmasıdır. Önder Apo'nun özgürlüğü Kürt kadınının özgürlüğe ulaşmasıdır. Önder Apo'nun özgürlüğü, Kürt halkının özgür ve demokratik bir gelecek sahibi olmasıdır. Dolayısıyla uluslararası komploya karşı 11. yıl mücadelesini biz böyle büyük hedefler temelinde ve Önder Apo'ya özgürlük şiarında birleşmiş ve bu hedefleri yerine getirme azim ve kararlılığıyla giriyoruz. Güçlü olan, hazırlıklı olan biziz. Aslında çok yönlü planlar hazırlamaya çalışsalar da, uluslararası komplo güçleri dağınıktır, parçalıdır, birlikleri bozulmuştur. Herkesin kendine göre planı var. Dikkat edilirse 11. yılda uygulamak istedikleri planların hiçbir yeniliği yoktur. Bunlar yıllardır, onlarca yıldır yeniden yeniden hazırlayarak PKK'ye ve Kürt halkına dayatılan planlar oluyor. Sayısız defa başarısız kılınmış planlardır bunlar. 11. yılda da bu planların başarısız kılınacağı tartışma götürmezdir. Onun için aslında komplocu güçlerin umutları, iddiaları fazla kalmamıştır. Eğer böyle çok bağırıyor, tehlikeli söylemlerde bulunuyorlarsa, çılgınca bazı hedefleri dillendiriyorlarsa, bu, onların çok güçlü olduklarından değil de, zayıf olduklarından ileri geliyor. Zayıf düşmüş, başarısız kalmış, defalarca saldırı yürütmüş ama sonuç alamamış bir gücün, bu zayıflığını örtmek üzere gösterdiği histeriyi ifade ediyor. Tayyip Erdoğan ve şürekasının geliştirdiği saldırılar propagandalar başka hiçbir şeyi ifade etmiyor. O açıdan uluslararası komplo 11. yılında en zayıf pozisyondadır.

Önder Apo ideolojik ve siyasi olarak uluslararası komplonun defalarca yenilgisini yarattı

Buna karşı özgürlük ve demokrasi hareketi olarak, halk olarak biz en güçlü dönemlerimizden birini yaşıyoruz. Her şeyden önce komployu iyi anlıyoruz. On yıllık mücadele içerisinde bilincimiz de gelişti. Mücadele tarzı ve yöntemleri bakımından da gelişme sağladık. Kısaca hareket ve halk olarak komploya karşı direniş içerisinde pekiştik, piştik, kendimizi değiştirdik; stratejik olarak değişim yaşadık, ideolojik olarak yenilenme yaşadık, sosyalizm çizgisinde paradigma değişimi yaşayarak devletçi sosyalizmi aşıp demokratik sosyalizme ulaştık. Demokratik sosyalizm çizgisinde örgütsel yeniden yapılanmayı gerçekleştirdik. Demokratik Konfederalizm sistemini kurduk. KCK sistemini örgütledik ve bunu şimdi halk tabanında en güçlü örgütlenmeye kavuşturmak için çalışıyoruz. Meşru savunmamızı sağlamlaştırdık. Gerilla kendisini yeniledi, meşru savunma çizgisini özümsedi ve bu temelde kendisini yeniden yapılandırdı. Gerilla ve öz savunma, halkın ve Önderlik çizgisinin temel savunma gücü olarak yeniden şekillendi ve 1 Haziran 2004'ten günümüze kadar yürüttüğü direnişle de Kürt gerillasının kahramanlık çizgisini devam ettirdiğini net olarak ortaya koydu. Bin civarında Şehit vererek kendini yeniden kanıtladı. Bu büyük mücadele içerisinde; Erdallardan, Mahirlerden, Tekoşinlerden başlayıp, Adillere, Gülbaharlara, Kurtay, Nuda, Viyanlara kadar ulaşan bir kahramanlar ordusu ortaya çıkardı. Önder Apo, ideolojik ve siyasi olarak uluslararası komplonun defalarca yenilgisini yarattı. Hazırladığı savunmalarla ve İmralı da gösterdiği tarihin tanıdığı en özgürlükçü insanlık duruşunu sergileyerek bu gerçeği bir kere daha kanıtladı.

Biz bütün bunlarla birlikte komploya karşı 11. mücadele yılında çok daha güçlü olduğumuzu söylüyoruz. Komplonun yenileceğine inancımız pekişmiştir. Komploya karşı mücadele yöntemlerinde ustalaşmış durumdayız. Kendimizi yeniden stratejik olarak tanımladık, taktik zenginliğe kavuştuk. Hem meşru savunma cephesi, hem de serhıldan cephesi her türlü gericiliğe karşı aktif bir biçimde direnecek bir düzeyi ifade ediyor. İdeolojik mücadele yürütmede, propaganda savaşı geliştirmede her hangi bir sorunumuz yok. Bu temelde biz, 15 Şubat'ın 10. yıldönümü vesilesiyle ve 11. mücadele yılında uluslararası komploya karşı en büyük mücadeleyi yürüteceğimizi açıkça söylüyoruz. Önder Apo'ya özgürlük hedefini bir slogan olarak ele almadık, somut ve gerçekleşir bir hedef olarak gördük, bu görevi önümüze bu temelde koyduk. Bunu gerçekleştirmek için de 11. yılda hareket ve halk olarak tüm gücümüzle hareket edeceğiz; direneceğiz, mücadele edeceğiz. Bu mücadeleyle her türlü saldırıyı boşa çıkartacağımız gibi, Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi yönünde önemli gelişmeler yaratacağımıza inanıyoruz. 11. yılın, uluslararası komplonun yenilgisinde en kapsamlı gelişme yıllarından birisi olacağını, belki de uluslararası komplonun kesin yenilgisinin başlangıç yılı olacağını belirtiyoruz. Bu 15 Şubat vesilesiyle düşüncemiz, duruşumuz, yaklaşımımız bu çerçevededir. Tüm özgürlük savaşçı gücü olarak, gerilla olarak, halk olarak Özgürlük hareketi olarak uluslararası komploya karşı kin ve öfkemiz her zamankinden daha büyük, İmralı işkence sisteminin parçalanması için ne gerekiyorsa onu yapma azim ve kararlılığımız mevcuttur. Bu kararlılığımız pratikte de sınanmıştır. Önder Apo'ya özgürlük hedefini gerçekleştirmeden de bunların olmayacağını görüp anlamış durumdayız.

Bu temelde 11. yılda uluslararası komploya karşı çok daha büyük bir mücadeleyi ortaya çıkartarak kesin sonuç alacağımıza dair kuvvetli bir inanca, iradeye, azme ve isteğe sahibiz. 11. yılda komploya karşı böyle bir ruhla, bilinçle, Önderlik ve şehitler çizgisinde hareket ederek direneceğiz ve mutlaka kazanacağız.

YEREL SEÇİMLERDE HALKIMIZ OYUNU ÖZGÜR GELECEĞİ İÇİN KULLANACAKTIR

"Hile ve oyunların çok yoğun yaşandığı bir ortamda seçimlere girmiş olacağız. Biz her zamankinden daha umutluyuz, DTP'nin ve halkımızın da bu süreçte daha güçlü bir performansla iyi bir sonuca ulaşacaklarına inanıyoruz. Devletin kömür, makarna, buzdolabı vb dağıtarak halkı kandıran ve halkın onuruyla oynayan yaklaşımlarına karşı DTP'nin Önderliğimizin de belirttiği gibi halkın kalbini kazanmasını esas alması önemlidir. Hiç bir maddi çıkar halkın inancı kadar güçlü değildir. Kalbi ve yüreği kazanılan insan önüne ne konulursa konulsun tenezzül etmez. Halkımızın onurlu bir halk olduğu ve kendi iradesini satılık ve pazarlık konusu yapmayacağı kesindir"

Öncelikle Türkiye'nin içine girmiş olduğu bu seçim sürecinin gerek halkımız ve özgürlük mücadelemiz açısından gerekse Türkiye'nin gündeminin belirlenmesi açısından önemli olduğunu belirtelim. Bu seçimler önemli bir süreçte gerçekleşmiş oluyor. İlginçtir Irak'ta da yakın zamanda bir seçim gerçekleşti. Mayıs ayında Güney Kürdistan'da seçimler gerçekleşecek. Seçilen yeni Amerikan yönetiminin de Ortadoğu stratejisine hayat kazandırmak için daha çok Mayıs ayını önemsediği söylenmektedir. Bizim açımızdan da baharla birlikte yani seçimlerin ardından önemli bir süreç başlamış olacak.

Yani neresinden bakarsak bakalım hem bizim açımızdan hem de sömürgeci rejim açısından seçimler çok önemlidir. AKP kendisi için oldukça avantajlı olan genel seçimlerden oyunu arttırarak çıktı ve bunu Özgürlük hareketi aleyhinde çok kullandı. Kürtlerin AKP'nin politikalarını benimsediği biçiminde yorumladı, ama şu anda AKP'nin oldukça teşhir olduğunu, açık ve gizli politikalarının açığa çıkartıldığını söyleyebiliriz.

Bu seçimler bir çok açıdan halkımızın avantajlı olduğu bir sürece denk gelmektedir. Halkımızın örgütlülük ve eylemsellik düzeyi, siyasal uyanışı, bilinçlenme düzeyi, yine hareketimizin gerek siyasi gerekse de örgütsel ve askeri anlamda kazanmış olduğu mevziler, psikolojik, moral üstünlüğü yine rejimin özgürlük mücadelesi karşısındaki açmazları -Ergenekon örneğinde görüldüğü gibi- artık gizlenemeyen kirli ve tehlikeli pratikleri rejimi tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır. Dolayısıyla her zamanki vaatlerle, aldatıcı söylemlerle AKP'nin şahsında devletin Kürdistan'da daha güçlü çıkma şansı bulunmamaktadır. Aksine halkımız her zamankinden daha avantajlıdır ve yüksek umutlarla iradesini ortaya koyma imkanına ve şansına sahiptir.

Seçimlerde halkımız başarılı çıkarsa barışın önü açılır

Seçimlerin, hedeflendiği gibi halkımızın gerçek potansiyelinin hak ettiği bir sonuçla sonuçlanması, halkımızın kendi idari ve demokratik sistemini, dolayısı ile demokratik konfederalizmini oluşturması ve işlevsellik kazandırması anlamına gelecektir. Halkımız kendi sistemini ilan etmiş, irade ve gücüne kavuşmuş olacaktır. Kuşkusuz bunun dışımızdaki güçler ve süreç üzerindeki etkisi büyük olacaktır. AKP'nin aslında kendi hukuk ve yasaları ile bile çelişen, tamamen aldatmaca ve ikiyüzlüce ortaya koymuş olduğu TRT 6 ve tartışılan, üniversitelerde Kürdoloji bölümünü açma vb politikalarının sahteliğini de böylece ortaya koymuş olacaktır. Bu açıdan seçimler önemlidir. Halkımızın seçimlerde başarılı çıkması aynı zamanda çözüm ve barış sürecinin gelişmesi için de olumlu bir ortam ve imkan yaratacaktır. Daha doğrusu çözümsüzlüğe neden olan güçlerin üzerinde büyük bir baskı gücü olacaktır. Uluslararası siyaseti daha duyarlı kılmak kadar güçlerini demokratik çözüm yönünde kullanmaları bakımından da etkili olacaktır. Aksi durumda şiddetin ve savaşın daha da gelişeceğini belirtebiliriz. Sorunun çözümü, demokratik ve onurlu bir barışın gerçekleşmesi ise daha da büyük bir emek ve zaman gerektirdiği açıktır.

Bu seçimlere eşit koşullarda, benzer ve aynı imkanlarla girilmiş olsaydı hareketimizin şahsında halkımızın kesinlikle önemli başarılar kazanacağını çok rahatlıkla belirtebilirdik. Halkımızın iradesi kesinlikle özgürlüğünden yanadır ve bu bir olgudur. Ancak bu seçimin eşit olmayan koşullarda gerçekleşeceği şimdiden görülmektedir. Devlet güçleri her yönüyle ve her yerde devletin kazanmasını, yani AKP'nin kazanmasını isteyeceklerdir. Otoritelerinin sarsılmasını engellemeye çalışacaklardır. Fakat buna rağmen bu seçim sonuçları önemlidir. Aslında DTP seçimler için çok önceden hazırlık çalışmalarını başlattı. Yaklaşık 8-9 ay önce Kürdistan'ın hemen hemen birçok il, ilçe ve beldelerinde, önemli metropol kentlerinde ve ilçelerinde sosyolojik bir araştırma inceleme çalışması başlattı. Halkın kültürel durumunu, siyasal eğilimini, potansiyelini araştırdı, önemli bazı sonuçları raporlaştırdı, seçim çalışmaları ve hazırlıkları biraz da bu raporlaştırılan sosyolojik çalışma üzerinden geliştirildi. Seçimlere hazırlık kadar adayların saptanması da önemliydi. Denilebilinir ki

Türkiye'de ilk kez demokratik yöntemlerle, halkın iradesi esas alınarak aday belirlenmesi yöntemine gidildi. Belki 2004 yılında da benzer bir ön seçim yöntemi geliştirilmek istendi ancak o zamanın koşulları ve sıkıntıları biliniyor, amacına uygun yeterli bir başarı düzeyi ile bunun uygulandığını söylemek zor. Bizim açımızdan da ilk kez demokratik bir sistem ile aday saptaması çalışması yürütüldü diyebiliriz. Seçimlere gireceğimiz her yerde özgür seçim platformları oluşturuldu. Özgür seçim platformlarının bileşimi daha çok şehit aileleri, halktan insanlar, legal kurum ve örgütlenmelerinin temsilcileri, muhtarlar, kadın, gençlik ve kanaat önderleri sözcüleri ya da temsilcilerinden oluştu. Bileşimi nitelikliydi. Sistem de demokratik ve ön açıcıydı. Belki ilk olmasından kaynaklı pratikte yüzde yüz amaçlanan şekilde sonuçlanmadı, ama zengin bir deneyim ve önemli bir nitelik açığa çıkardı. Nitekim onlarca platform kuruldu, binlerce, yüz binlerce insan bu platformlarda yer aldı. Platformların gerçekten tam demokratik, amacına uygun çalışması demokratik bilinç, işleyiş ve kültür gerektirir. Bu anlamda sıkıntısız tümden sorunsuzdur denilirse gerçekçi değildir. Belki yerel bazı komisyonlar ya da ilgili arkadaşların abartılı, yönlendirici yaklaşımları olmuş olabilir, fakat buna rağmen sistemin kendisi önemliydi. Çünkü demokratikti. Halkın iradesi söz konusu idi. Sonuçta ortaya çıkan ve seçilen her aday platformun onayını alarak seçilmiştir. Ve bu açıdan bunu önemsiyoruz. Bundan sonrası için önemli bir tecrübedir. En azından demokratik tecrübe ve bilinç açısından önemlidir. Önümüzdeki süreçlerde benzer platformların daha az sorunlu, sıkıntılı ve daha başarılı olması için iyi bir deneyim oldu.

Seçimlerde kadınların iradesi önemlidir

Burada kadın iradesi de önemlidir. Yine Türkiye genelinde hiçbir partide olmadığı kadar DTP'de kadın adaylarının sayısal çokluğu ileri düzeydedir. Daha önce 9 belediyede temsil edilen kadının bu sefer daha ileri düzeyde temsil edilmesine çalışıldı. Yeniden kadın kotası yerleri belirlenerek seçimlere hazırlanıldı. Dolayısıyla kadının demokratik mücadeledeki yeri, özgürlük mücadelesindeki yeri dikkate alındığında -halkımızın özgürlük bilinci ve istemleri ile de çakıştığı için- son derece doğru bir tutum da olmuş oluyor.

Bu seçimlerin çok önemli ve geleceği belirleyecek olduğunu biliyoruz. Bu, bizler açısından olduğu kadar egemen güçler için de böyledir. Bunun içindir ki egemenler seçimlerin demokratik olduğunu, genel anlamda seçimlerin demokratik bir ortamda gerçekleştiğini ve bunun ortamının yaratılmaya çalışıldığını söyleseler de özünde bir baskı ve bir engelleme biçiminde gerçekleşeceği şimdiden görülmektedir. Çeşitli gerekçelerle bir çok önemli yerlerdeki adaylarımızın veto yemesi büyük ihtimaldir. Aynı şekilde bürokrasi-ordu kesinlikle devrededir. Kendi güçlerini her düzeyde ortaya koyarak engelleyici olacaklardır. Diğer tüm düzen partileri aslında devletin kazanması için dolayısıyla DTP'nin kaybetmesi içi rollerini oynayacaklardır. Açıktan birbirlerini desteklemiyor gibi gözükseler de bazılarının adaylarını geri çekmesi, bazı partilerin zaten kazanmayacak adaylar belirlemesi, bazılarının dolaylı ya da doğrudan kesinlikle AKP'nin kazanması için bir çaba birliği içinde oldukları kesindir. Bu anlamda Kürdistan'daki seçim yarışı halkımız ile devlet arasındadır. Bu seçimlerde tüm avantajlarına rağmen sömürgeci güçler mi yoksa tüm dezavantajlarına rağmen halkın gerçek iradesi mi açığa çıkacak, sürdürülen mücadelede görülecektir. Ve aslında sürdürülen mücadele bir anlamda birazda budur.

AKP valilerinin ve kaymakamlarının birçok il ve ilçelerde haftalardır hatta aylardır kömür, buzdolabı, çamaşır makinası, makarna vb maddeleri yaygınca dağıttığı basına bile yansıdı. Hatta mahkemeye başvurular dahi tartışıldı. Ancak AKP bunu açıktan savundu. Zaten kimse de bir tepki göstermedi. Yine el altından ve gizli dağıtılan paralar halkın böyle kandırılarak maddiyat ve çıkar karşısında kazanılmak istendiği ve bunun için çok güçlü bir çabanın sürdürüldüğü bilinmektedir. Aynı şekilde tarikat ve inanç gruplarının, Fethullah Gülen'in bir başka güç olarak bir partiden daha etkili bir şekilde AKP'nin bölgede güç olabilmesi için çalıştığı tartışmasızdır. Yani ideolojik siyasi ve örgütsel anlamda bir bütün olarak AKP'nin şahsında bir bütün olarak egemen sömürgeci güç ile özgürlük hareketi ve halkımız karşı karşıyadır. Buna rağmen alacağımız sonuçlar şüphesiz önemli olacaktır.

AKP'nin kömür makarna buzdolabı dağıtması sandıkta kendisine oy olarak dönmeyecektir

Basına yansıdığı kadarı ile 6 milyon seçmenin yeni yazıldığı söylenmektedir. Yine DTP potansiyelinin ve oylarının yoğun olduğu yerlerde aday kayıtlarının, kütüklerinin silindiği, başka yerlerde yaşayan kişilerin Kürdistan'ın belli il ve ilçelerine kaydırılarak yazdırıldığı belirtilmektedir. Tüm bu seçim hilelerinin ve oyunlarının çok yoğun yaşandığı bir ortamda buna rağmen seçimlere girmiş olacağız. Biz her zamankinden daha umutluyuz, DTP'nin ve halkımızın da bu süreçte daha güçlü bir performansla iyi bir sonuca ulaşacaklarına inanıyoruz. Devletin para dağıtma, kömür, buzdolabı vb halkı kandıran ve halkın onuruyla oynayan yaklaşımlarına karşı DTP'nin Önderliğimizin de belirttiği gibi halkın kalbini kazanmasının esas alması önemlidir. Hiç bir maddi çıkar halkın inancı kadar güçlü değildir. Kalbi ve yüreği kazanılan insan önüne ne konulursa konulsun tenezzül etmez. Halkımızın da onurlu bir halk olduğu ve kendi iradesini satılık ve pazarlık konusu yapmayacağı kesindir. Burada sürdürülecek olan seçim çalışmaları önemlidir.

Seçim çalışmaları sadece miting ve yürüyüşlerle sınırlı görülürse ya da tutulursa bu büyük bir yanılgı olur. Şüphesiz seçim Mart ayında gerçekleşmiş oluyor. Mart ayı baştan aşağı bir direniş ve serhildan ayıdır. 8 Mart, 21 Mart Newroz ve seçim. Bir halk eylemliliği ve serhildan sürecidir. Muhakkak serhıldan ruhumuzu

daha da yücelterek, eylem gücümüzü daha da arttırarak her günü bir öncesine göre daha da iyi değerlendirerek yaklaşmak doğrudur. Ama seçim çalışmaları değişik yöntemlerle de yürütülmelidir. Yani AKP'nin ya da Fethullah Gülen'in yaptığı, geliştirdiği tarz bizim tarzımız olmalıdır. Birebir aileler ve şahsiyetlerle muhatap olmak, bilhassa kanaat önderleri ve farklı aşiret çevreleri ile nötr durumda olanlara ulaşabilmeyi esas almalıyız. Bizim olan kitlemizle kendimizi sınırlandırmayıp bunun dışındaki kesimlere, şahsiyetlere ulaşabilmek çok önemlidir. Bunun için il, ilçe ve beldeler düzeyinde hatta semt, mahalle ve sokaklar düzeyinde çok detaylı, çok güçlü planlamalara ulaşabilmek gerekir. Bu da yetmez; hangi kanaat önderiyle, hangi aşiretle, hangi aile ve çevre ile kimin muhatap olması daha doğrudur, kiminle daha iyi kazanılabilinir bunu da düşünerek ilişkilenmek önemlidir. Planlama ile beraber seçim komisyonlarının bütün çalışma alanlarındaki pratiklerini hem denetleyen hem perspektif sunan dolayısıyla üç günde bir tekmil alabilen ve aynı şekilde perspektif sunabilen bir çalışma tarzına ulaşması gerekir. Yoksa kendiliğindenci sadece mitinglerle, yürüyüşlerle yetinen bir çalışma daraltıcıdır. Seçim gibi bir çalışmaya da denk düşmez.

Halkımız kömürü de makarnayı da almalı ama AKP'ye oyunu vermemeli

Önderliğimiz bir kaç kez dillendirmişti. *"Kürt halkının hiç bir oyu AKP'ye, devlete gitmemeli ve oyları kaybolmamalı. Halkın kendi oylarına sahip çıkması gerekir"* demişti. Hatta Önderlik gerekirse alternatif sandıklar bile kurulabilir demişti. Bunun da en uygun yöntemi ilgili komisyonların oylarına sahip çıkması, her sandıkta mutlaka sorumlu bulundurması, sorumlusu olmayan hiçbir sandığın kalmamasına dikkat etmesidir. Heyecan, moral yine alınacak sonuçlar itibarıyla önemlidir. Önderliğimizin belirttiği gibi AKP halkımızın onuruyla oynamaktadır. Halkın cebinden çalarak halkı yoksullaştırarak, muhtaç hale getirerek aç bırakarak yarattığı durumu seçimlerde halka karşı kullanmakta, halka kömür ve makarna dağıtarak oylarını alma çabası içerisine girmektedir. Aslında Kürdistan halkı politiktir, politikleşmiş bir halktır. O, binde bir kendisine verilen hem de onur kırıcı şekilde verilen aslında kendisine ait olandır, kendisinden çalınandır. Binde bir değil binin tamamını isteyen bir yaklaşım ve duruş içinde olunabilinmelidir. Dolayısıyla her ne dağıtıyorlarsa ister buzdolabı, iste kömür her ne dağıtıyorlarsa halkımız bunları alabilir ama oylarını da kendi iradesiyle kullanır, istediğine verir. O açıdan bu konuda halkı aydınlatmak, bilinçlendirmek ve oylarına sahip çıkmak kadar oylarını doğru kullanmasını kavratmak gerekmektedir.

"Türkiye'de metropol kentleri yoğun göçten dolayı Kürdistanlılaşmıştır aslında. Özel savaşın sürgünleridirler, mağdurlarıdırlar. Özgürlük mücadelesinin bedel ödeyenidirler. Dolayısıyla zorla istemedikleri halde ülkelerinden kopartılmış olsalar da beyinleri, yürekleri kendi ülkelerindedir. O açıdan Tütrkiye'deki halkımızın oylarını iyi örgütlemek, bütün kesimlere doğru ve tam ulaşmak başarının düzeyini etkiliyecektir"

Seçim sürecinde propaganda önemli bir unsurdur. Gece gündüz demeden çalışmak gerekir. Seçim öyle her gün, her ay olan bir durum değildir. Birkaç yılda bir gerçekleşen bir durumdur. Dolayısıyla birkaç aya ya da haftaya sığdırılacak çalışmalar birkaç yılın ötesindeki gelişmeleri belirleyecek kadar önemlidir. Bu açıdan insan gerçekten gece gündüz çalışabilmelidir. Planlı, örgütlü çalışabilmelidir. İmkanları doğru değerlendirmek önemlidir. Hem ulusal basın ve yayınımızı, hem de yerel basın ve yayını güçlü kullanmak, seçim stratejisini, seçimlerin halkımız için ne anlama geldiğini, onurlu ve dürüst her Kürt'ün ve Kürdistanlının nerde olması ve oylarını nereye vermesi gerektiğini halka anlatmak halkı bilinçlendirmek önemli bir çalışmadır. Ve bunun mutlaka yapılması gerekir.

Türkiye metropollerinde yaşayan halkımız oylarını doğru kullanmalı

Tabii seçimlerde iddiamız sadece Kürdistan'la sınırlı değildir. Metropollerde de iddialıyız. Türkiye'de metropol kentleri yoğun göçten dolayı Kürdistanlılaşmıştır aslında. Özel savaşın sürgünleridirler, mağdurlarıdırlar. Özgürlük mücadelesinin bedel ödeyenidirler. Dolayısıyla zorla istemedikleri halde ülkelerinden kopartılmış olsalar da beyinleri, yürekleri kendi ülkelerindedir. Kendi ulusal bilincini ve duygularını, kültürünü ve kimliğini güçlü yaşayan bir kitlemizdir. Bunu her fırsatta geliştirdikleri serhıldanlarla, yürüyüş ve mitinglerle, yine örgütlenme düzeyiyle gösteren bir halktır. O açıdan Türkiye'deki halkımızın oylarını iyi örgütlemek, bütün kesimlere doğru ve tam ulaşmak başarının düzeyini etkiliyecektir. Örneğin İstanbul gibi bir yerde yüz binlerce, milyonlarca Kürt oy potansiyeli bulunmaktadır. Aynı şekilde Adana, Mersin, İzmir, Ege hatta Ankara ve İç Anadolu'da da çok büyük bir potansiyel söz konusudur ve bu potansiyelin ezici çoğunluğu da özgürlük hareketinden yana olan, bedel ödeyen yurtseverlerdir. Dolayısıyla bu kesimlere de güçlü ulaşabilirsek aslında azımsanmayacak bir sonucun ortaya çıkacağı kesindir. Adana gibi yerlerde il genel meclis üyelikleri, belediye meclis üyelikleri, hatta büyük şehir belediye başkanlığına hazırlanmak, özellikle Seyhan gibi yerlerde başarıyı hedeflemek, Mersin'de yine başta Büyükşehir, Akdeniz ve Toros'lar olmak üzere kazanmayı esas almak gerekir. Yine İstanbul'da başta Esenyurt olmak üzere oylarımızı yükseltmek yine meclis üyelikleri sayısını arttırmak, İzmir'de, Aydın'da bazı ilçe ve beldeleri kazanmak önemlidir ve bunlar mümkündür de.

Bu alanlara gerekli kadro aktarımı, sağlıklı planlama ve program ile ulaşılır ve çalışılırsa, gerçekten iyi sonuçların elde edilebileceğine inanıyoruz. Tabii metropollerde DTP tek başına değildir, ittifak güçleri ve Çatı Partisi de söz konusudur. Genel politika DTP adaylarının olduğu dolayısıyla potansiyelinin olduğu yerlerde Çatı Partisi bileşenlerinin DTP'yi desteklemesi veya ittifak potansiyelinin daha fazla olduğu yerlerde ise ittifak adaylarını DTP'nin desteklemesidir. Bu, üzerinde uzlaşılan veya anlaşılan genel bir doğru olmaktadır. Bu, hem demokratik güç birliğini geliştirecek, hem oy oranını yükseltecek hem de adayların seçilme şansını arttıracaktır.

Çatı Partisi doğru örgütlenirse iyi sonuçlar alacağı kesindir

Tabii metropollerde aslında arzulanan Çatı Partisi pratikte biraz daha anlam bulmuş olabilseydi inanıyoruz ki -rejim karşıtı, AKP karşıtı olmayan sahte CHP soluna karşılık- gerçek sol yüzde on beş, yirmileri bulan bir oy potansiyeline ulaşabilirdi ve bu potansiyel mevcuttur. Bu potansiyel eğer demokratik sol güçlere değil de CHP vb kesimlere akarak heba olursa bunun tek nedeni bu potansiyeli bir arada tutacak, örgütleyecek bir Çatı Partisinin doğru işlememesi ve görevlerini yerine getirmemesi olarak değerlendirmek gerekir. Sırf bu perspektifle bakıldığında bile bir çatı hareketinin, Çatı Partisinin Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Türk emekçilerinin, işçilerinin demokrasiden yana olan tüm güçlerin buna ne kadar muhtaç olduğunu ortaya koymaktadır.

Mevcut durumda bütün sol sosyalist, demokratik kesimleri derleyip toparlayan bir çatı hareketinden ve öncülüğünden maalesef söz edemiyoruz. Bunun önemli adımları atılmıştır, daha da geliştirilecektir. Fakat şu anda halen böyle bir boşluğun olduğu da bir gerçektir. Çatı Partisini de sadece seçimlerle ilişkilendirerek değerlendirmek sağlıklı bir yaklaşım olmaz. Çatı Partisi esprisi ya da ihtiyacı bunu aşan bir öneme, role sahiptir. Dolayısıyla seçim sürecinde ittifak güçleri arasında ortaya çıkan bazı sıkıntılar, Çatı Partisinin vazgeçilmezliğini tartışma konusu yapmamalıdır. Bileşenlerinin istek ve güvenini kırmamalıdır. Aksine daha da pekiştirmelidir. Yetersizlikler sadece umut ve heyecanı arttırmalıdır. Yoksa dar grup zihniyetiyle, rejimle ve halk karşıtı güçlerle değil de birbiriyle yarışan, yine tarih ve gelecek karşısında değil de bir birine karşı kendisini kanıtlamaya çalışan dar ufuk ve duruş gerçekten solun ve demokratik potansiyelin heba olmasını beraberinde getirir. Bu açıdan sorumlu yaklaşım esastır. Çatı Partisi bileşenlerinin yine barış meclisi çalışmalarını yürüten arkadaşların, kadroların ve bileşenlerin seçimde üstlenecekleri roller vardır. Bunların seçim propagandasına etkili katılmaları, özellikle sahte İslamcı AKP iktidarı ve onun şahsında rejime karşı bütün toplumsal kesimlerin duyarlılığını örgütlemeye çalışmaları gerekir. Ve bu seçim pratiği Çatı Partisinin daha da erken ve daha kararlı bir şekilde gerçekleşmesine vesile olabilmeli, bunun güvenini oluşturabilmeli, geliştirebilmelidir.

Pek çok kadro ve bileşeninden olan insanlar, Kürdistan'ın önemli bölgelerinde görev de üstlenebilirler. Hem barış meclisi çalışanları ve üyeleri, hem Çatı Partisi bileşenleri aktif görev üstlenebilmelidir. Bu, Kürt halkı ile dayanışmak kadar, Türkiye'nin demokratikleşmesine önemli bir katkı da olacaktır. Sandıkların başında bulunmak, duyarlılıklarını ve desteklerini sunmak önemlidir. Halkımızın doğal olarak böyle bir beklentisi de olacaktır. Dolayısıyla Türkiye'de ve Türkiye metropollerinde azımsanmayacak bir demokratik potansiyelin, halkımızın özgürlük potansiyeli olduğunu söyleyebiliriz. Bu seçimlerde bu potansiyelin örgütlü ve iradi bir şekilde ortaya çıkması önemlidir ve seçim buna bir vesile olmalıdır. Yani savaş mağduru, haksızlığa ve zulme uğrayan halkımızın yenilmezliğini, yıkılmazlığını ve özgürlüğüne, onuruna ne kadar tutkulu olduğunu seçimlerdeki duruşuyla da gösterebilmeli, ve göstereceğine de inanıyoruz. Bu seçimlerde genel anlamda DTP'nin oy yüzdesini birkaç puan daha arttırması, yine belediye başkanlıklarını birkaç on sayı daha ekleyerek arttırması kesin bir başarı anlamına gelecektir. Bunun siyasal sonuçları ve süreç üzerindeki etkisi de başta da belirttiğimiz gibi, belirleyici olacaktır.

Avrupa'daki halkımızın seçimlere katkısı önemli

Seçim çalışmaları Avrupa sahası açısından da değerlendirilebilir. Halkımızın küçümsenmeyecek bir nüfusu Avrupa'da bulunmaktadır. Avrupa'da yerleşen halkımız kendi topraklarını ve halkını gönül rızasıyla terk ederek buralara gelmemiştir. Pek çoğu devletin zulmü, işkencesi, baskısı karşısında, yine ekonomik sıkıntılar nedeniyle Avrupa'ya göç etmiştir. Ama Avrupa'daki halkımızın yurtseverliği, Önderli-

ğimizin şahsında halkımıza, mücadelemize olan katkısı katılımı gerçekten tartışmasızdır. Dolayısıyla Avrupa'da da bulunsalar, ilgileri ve duyarlılıkları, duyguları ve özlemleri, halkıyla ve ülkesiyledir, gerçek anlamda topraklarından kopmamıştır ve Önderliğiyle birliktedir. Avrupa'daki halkımızın seçimlerdeki rolü seçim sonuçlarını gerçekten etkileyecek önemdedir. Bu açıdan Avrupa'daki tüm halkımızın ve kitlemizin, hiçbir dönem olmadığı kadar bu süreçte seçimlere güçlü kilitlenmesi, kendi iç örgütlülüğünü birliğini çok ileri düzeye çıkarması ve seçim sürecinde oynayabileceği rol ne ise en iyi şekilde oynaması ve başarması önemli olmaktadır.

AKP'nin tüm belediye başkanları gırtlağına dek rüşvete bulaşmıştır

Bunun içindir ki Avrupa genelinde bir merkezi seçim komisyonu oluşturuldu. Aynı şekilde her bölgede seçim komisyonları oluşturuldu. Bu komisyonların görevi, il il, ilçe ilçe, belde belde halkımızı, halk toplantılarıyla bir araya getirmek, seçim sürecini kavratmaktır. Her insanımızın seçime göstereceği ilgi ve duyarlılığın ne kadar önemli olduğunu anlatmak, yine her insanımızın seçime yapabileceği katkı ne ise, en ileri düzeyde katılım yapmasını sağlamak çok önemlidir.

Bu amaçla komisyonlar çalışmaktadır. Halk geceleri, halk toplantıları, yine toplu, bire bir önemli şahsiyetlerle ve çevrelerle bulaşarak, seçime yönlendirmek bir görevdir. Özellikle Bingöl ve Halfeti çok daha önemlidir. Bingöl bilindiği gibi, 12 Eylül faşist Anayasasını Türkiye genelinde yüzde yetmişlerin üzerinde bir oy oranı ile reddeden tek Kürdistan ilidir. Ve Türkiye'de de tektir. Daha önce belediyemizin olduğu bir ildir. AKP'nin son seçimlerde yüksek bir oy oranıyla güçlü çıktığı doğrudur. Fakat belirtildiği gibi, sahte politikalar, aldatmacalar ve yönlendirmelerle bu gerçekleşmiştir. Şu anda DTP'nin elinde çok büyük kozlar vardır. Başta Bingöl, Siirt ve Van olmak üzere AKP'nin hemen hemen tüm belediye başkanları gırtlağına dek, rüşvetin, kirlenmenin içine batmışlardır. Pratikleri belgelidir, bütün bunları TV ve basın yoluyla kamuoyu ile paylaşmak, bunların gerçek yüzlerini, soyguncu karakterlerini ortaya koymak çok şey kazandıracaktır. Bingöl de bu açıdan önemli. Eğer güçlü yüklenir ve iyi bir çalışma yürütürsek kesinlikte DTP'nin kazanacağını söyleyebiliriz.

Halfeti'nin özgünlüğü ve özelliği vardır. O özgünlüğünden ve özelliğinden dolayı her Halfeti'li yurtseverimizin muhakkak çok güçlü bir katkı sağlaması ve Halfeti'yi kazandırması bir onur borcu olarak görülmeli ve herkes üzerine düşeni gerçekten yapabilmelidir.

Seçim sürecindeki etkinlikler maddi açıdan da önemlidir. Halk tamamen gönüllülüğe dayalı, kendi adaylarını desteklemek için, dayanışma amaçlı yardımlaşabilmelidir. Elde ettiklerini yine resmi bir şekilde ve denetim altında kendi adaylarına ulaştırabilmeli ve katkı sunabilmelidir. Seçim süreci bildiğimiz gibi aynı zamanda Newroz haftasına da denk düşmektedir. Aslında imkanı olan yurtseverlerimiz ülkeye gidip, Newroz'larını ülke topraklarında kutlayıp, aynı zamanda seçime de katkı yapabilirler. Bu aynı zamanda büyük bir yurtseverlik görevi olur. Ülkeye gidemeyecek durumda olanlar ise oldukları yerde telefonla, faksla, her türlü yol ve yöntemle üzerinde etkili olabilecekleri kişi çevre ve ailelere ulaşarak katkı sunabilirler. Bazı çevreleri bir araya getirip, telefonla kendilerini dinleterek doğru seçim yapmalarını sağlayabilirler. Bu aynı zamanda sürgünde yaşamanın ülke topraklarında zorla göçertilmenin intikamı olarak görülebilir. Avrupa'daki halkımızın seçimlerdeki katkısı bu açıdan önemlidir.

Kürt halkına her türlü baskı ve onursuzluk reva görülmektedir

Genel olarak da halkımızın bu süreçteki duruşu, aynı zamanda esaret altında tutulan Önderliğimizi sahiplenme, onun şahsında kendi özgürlüğümüzü sahiplenme ve gerçekleştirme duruşu olarak görülmelidir. Her ne kadar eşit olmayan koşullarda bir seçim olacaksa da buna rağmen, örgütsel ve iradi duruş, halkın iradesinin özgürlükten yana güçlü çıkması sömürgeciliğe verilecek en büyük cevap olacaktır. Türkiye'de rejim yavuz hırsız misali Davos'ta Filistin halkı için timsah gözyaşı dökerken, sahte İslamcılık adına olmadık demagojiyi geliştirirken, söz konusu olan Kürt halkı olunca her türlü baskıyı, onursuzluğu reva gören bir rejim gerçekliği söz konusudur. Halkımızın buna karşı yanıtı, özgürlük tokadı olmalıdır. Bu anlamda bu tokat aynı zamanda Önderliğimizin esaret koşullarının ortadan kalkmasıdır. Önderliğimizle ruhen olduğu kadar fiziken, fiilen de buluşma rolünü oynayabilmedir.

Seçimler her şeyin başı ya da sonu değil, ama siyasal açıdan önemli bir platformdur da. Eğer parti ve tüm kadrolarımız ve tüm çalışanlarımız gerçekten gece gündüz demeden, çalışmayı esas alır, büyük bir emek seferberliğiyle planlı, bilinçli çalışırlarsa usta bir politika geliştirirlerse siyasal ve ideolojik olduğu kadar kozmopolitik yerlerde değişik inançların, grupların beklentilerine doğru cevap olabilirler. Gerektiği yerde en iyi belediyeciliğin de DTP'nin yapabileceğini, en iyi kavratabilir, anlatabilirlerse, kadının siyasetteki ve toplumdaki yeri, Özgürlük mücadelesindeki, gelecekteki yeri güçlü izah edilirse, yine sağlık, eğitim, çevre, çocuk hakları, ekoloji gibi konular, yeri geldiğinde güçlü anlatılabilirse, sömürgecilik esaretinde olan hiçbir insanımızın kendisini adeta celladına teslim etme gibi bir onursuzluğa ve zayıflığa düşmesini beklemek mümkün değildir.

Dolayısıyla başarının düzeyi, örgütlenme, emek seferberliği düzeyimizle doğru orantılıdır. Her bir güne birkaç günü sığdırırcasına yoğun çalışırsak bu seçimlerle beraber halkımızın güçlü iradesinin ortaya çıkacağı ve özgürlük mücadelesinin yeni bir hamle ile demokratik ve onurlu bir barışı daha güçlü gündemleştireceği ve zaferle sonuçlandıracağı kesindir. Seçimlerin buna vesile olmasını bekliyor ve istiyoruz.

Önderliğin özgürlüğü Viyanca bir duruşla sağlanacaktır

"Bu özgürlük mücadelesinin yaşayarak büyük iradelerini ortaya koyan Viyanlara, Serdarlara ihtiyacı var. Her kadın Viyanlaşıp, her erkek Serdarlaşıp mücadele edip savaşırsa Önder Apo özgürleşir. Önder Apo'nun özgürlüğü milyonlarca Viyan'ın ve Serdar'ın meydanları özgürlük çığlıklarıyla doldurması ve hiç boşaltmamasıyla sağlanır. Binlerce Viyan'ın ve Serdar'ın özgürlük dağlarına akmasıyla sağlanır. Komünal sistemi tabandan örgütlemesiyle gerçekleşir. Özgür yaşam için yaşayarak, bu yiğit insanların ateşinde köleci zihniyetlerimizden arınıp özgür Kürt'ü yaratarak gerçekleşir"

Hakikat ile buluşan insanlar özgürlük aşkıyla yanıp tutuşan insanlardır

Uluslararası komplonun uygulamaya geçtiği ve Önder Apo'nun Suriye'den çıktığı 9 Ekim 1998 gününden başlayarak Önderliğin İmralı'ya getirildiği sürece kadar ve sonrasında **"Güneşimizi Karartamazsınız"** şiarıyla onlarca yiğit Kürt insanı bedenini ateşe verdi. 2006 yılında da aynı şiarla 1 Şubatı 2 Şubat'a bağlayan gece saat 23.00'de Viyan yoldaş da Haftanin dağlarında bedenini ateşe verdi. O narin bedenden yükselen alevler neyi anlatmaya çalışıyordu? Zindanlarda, metropollerde, dağlarda Ecevit'in "gelin teslim olun" çağrısına "-evet geliyoruz, ateşten bir top olup geliyoruz" diye yanarak cevap olan genç bedenler kimlere neyi, anlatmak istiyorlardı? Anlaşılmayan ve anlaşılır kılınmak istenen gerçeklik neydi? Ateşe meydan okuyan bu irade, gücünü nereden alıyordu?

Hakikate ulaşan insanlar nadirdir. Her insan hakikate ulaşma ve hakikatin içinde erime kudretini gösteremez. Hakikat ile buluşan insanlar özgürlük aşkıyla yanıp tutuşan insanlardır. Önderliğimiz "Hakikat aşktır, aşk özgür yaşamdır" derken bu gerçeğe dikkat çekiyor olmalı.

Özgürlüğe göre olmanın ve ona göre yaşamanın kuralları vardır. Bu kurallar öyle bildiğimiz sıradan disiplin kuralları değildir veya kaynağını egemen sistemin baskıcı karakterinden alan, insanı insan olmaktan çıkaran kurallar, yasalar da değildir. Özgürlüğün kuralları insanı hakikatle buluşturan yakıcı gerçeklerdir. Bu gerçeklere girmeyenlerin özgür olmaları ve özgür yaşamı yaratmaları mümkün değildir. Nedir bu kurallar? *Bir;* müthiş yurtsever olacaksın. Yurdunu, toprağını seveceksin. Doğduğun toprakları, köklerin ve özün olarak göreceksin. Bu özle buluşmanın derin özlemini ve sevincini yaşayacaksın. *İki;* erkek egemen sistemin sende yok ettiği, öz bilinci ve öz iradeyi yeniden yaratacaksın. Öz bilince ve öz iradeye sahip olmayı, onurlu olmakla eşdeğer göreceksin. Ve kendini bu temelde yeniden yaratacaksın. Erkek egemen sistemin tüm parçalayıcı ve dağıtıcı uygulamalarına karşı örgütlülüğü ve örgütlenmeyi müthiş esas alacaksın. Egemen sistemin, komünal örgütlenmeyi dağıtarak tahakkümünü kurduğunu çok iyi bileceksin. Ve örgütlenmeyi iktidarcı sistemi dağıtmada veya etkisiz kılmada temel güç olarak görüp örgütlenmeye sınırsız bir azimle yükleneceksin. *Üç;* mücadeleyi onurlu ve insanca bir yaşamın bu temelde bir yaşam kurmanın vazgeçilmez yaşam kuralı olarak göreceksin. Devletçi iktidarcı sistemin insanlığın mücadele iradesini kırarak kurulduğunu ve insanlığın bu mücadelesizliğinden güç alarak canavarlaştığını çok iyi bilecek ve mücadele iradesini kendinde oluşturacaksın. Yurtseverliği, öz bilinci, öz iradeyi ve örgütlenmeyi geliştirmeden bir mücadeleyi yürütmenin mümkün olmadığını çok iyi bileceksin.

Özgürlüğe aşık insanları da ancak özgürlüğe aşık insanlar anlayabilir

Demek ki her şeyde olduğu gibi özgürlüğün de kuralları vardır. Ancak bu kuralların farklı bir ruhu vardır. Bu ruhu kazanan insan kendisini egemen sistemden adım adım koparmış insandır. Cinsiyetçi sistemin tüm ayartıcı etkilerinden arınmış insandır. Bu kurallar, cinsiyetçi sistemin düşünce ve duygu dünyasından kopmayı gerektirir. Bu gereklere göre yaşandığı takdirde Önder Apo'nun İmralı tabutluğunda sergilediği eşsiz direnişe anlam verilebilir. Erkek egemen sistemden kopuş gücünü kendisinde yaratan insan, özgürlüğe aşık ve özgürlük ateşinde eriyen insandır. Özgürlüğe aşık insanları da ancak özgürlüğe aşık insanlar anlayabilir. Viyan yoldaş da bunlardan biridir.

Viyan arkadaş, eylem anına kadar sürekli Önderliği anlama çabasında yoğunlaştı. Tüm varlığını Önderlik gerçeğini kavrayışa odakladı. İmralı'da yürütülen vahşeti derinliğine hissederek, büyük tehlikenin kapıda olduğunu gördü. Viyan yoldaşın eylemi sonrası zehirlemenin deşifre edilmesi tesadüfi değildi. Viyan arkadaş, eylemi ile komplonun gizli, karanlık yüzüne dikkat çekerek, herkesi gaflet uykusundan uyanmaya çağırıyordu. Komployu besleyen geriliklere lanet

okuyarak herkesi yaktığı ateşin aydınlığında birlik olmaya çağırıyordu.

Viyan yoldaş, bir çağrıydı. Boğazına kadar gaflet ve delalete boğulanlara yüzünü güneşe, aydınlığa dönme çağrısıydı. "Göklere, güneşe merdiven dayayın" çağrısıydı. Komplonun fiili olarak devreye girdiği süreç olan 1998-1999 yılında "Güneşimizi Karartamazsınız" diyerek kendilerini bomba yapıp patlatan Rojbin, Berwar, Bınevş, Zin, Şehristan yoldaşların gerçeği ile buluşma çağrısıydı. Kendilerini ateş topu yapıp karanlığı aydınlatan, kederli yüreklere umut serpen Beritan, Kurde, Rotinda yoldaşlarla bütünleşme çağrısıydı.

Önderliğimizin imha edilmesini gelişen bu büyük direnişler engelledi

Çok iyi biliyoruz ki bu değerli yoldaşlar da Önderliğimize yönelik gerçekleştirilen uluslararası komplonun başlangıcından İmralı'ya getirilişi ve sonraki süreçte bu komploya hayır diyerek, fedaice iradelerini ortaya koymuşlardı. Bu büyük insanlık ayıbını protesto etmek için kendilerini bomba yapıp patlatmış ve bedenlerini ateşe vermişlerdi. Amaçları, dünyada bir nebze insanlık vicdanı kalmışsa onu uyandırıp harekete geçirmekti. Bu amaçla bomba ve ateş olup insanlığın vicdanına seslenmişlerdi. Komplocu güçlere özgürlük aşkıyla yüklü iradelerinin gücünü göstermiş, bu gücün her şeyi yapabileceğinin mesajını iletmişlerdi. Önder Aposuz bir dünyayı yakacaklarının ve patlatacaklarının mesajını vermişlerdi. Bu mesaj güneşsiz dünyanın var olamayacağının mesajıydı. Kendisini yakan altmışa yakın insanın verdiği ortak mesaj da buydu.

Şu bir gerçeklik ki, 15 Şubat komplosuyla Kürdistan'a çöken karanlığı özgürlüğe aşık bedenlerden yükselen bu alevler aydınlattı. Önderliğimizin imha edilmesini, gelişen bu büyük direnişler engelledi. "Güneşimizi Karartamazsınız" direnişi olmasaydı, Önderliğimizin fiziki imhası ve bunun üzerinden gelişecek olan Kürt soykırımı kaçınılmazdı. Zaten komplonun amacı Önderliğimizden başlayarak tüm mücadele değerlerini, Kürdistan özgürlük hareketini tasfiye etmekti. Halklar arası düşmanlık geliştirerek ve halkları çatıştırarak halk katliamlarına meşru zemin hazırlamaktı. Özgürlük mücadelesiyle bilinç, irade ve onur kazanan Kürt'ü ve Kürt kadınını yeniden tarihin en karanlık dip noktasına itmekti. Köleleştirip, uşak haline getirmekti. Komplo şahlanan ve arsızlaşan erkek egemen, cinsiyetçi sistemin özgürlük direnişi karşısındaki büyük tahammülsüzlüğüydü. Kölelik ve zulüm üreten eril sistemin alçakça ve ahlaksızca kendisini yaşatma direnciydi. 6 bin yılın tüm korkunçluğunu ve çirkinliğini edepsizce ortaya koymasıydı.

Bu utanmaz ve aymaz zulme, ilk dur diyen özgürlüğe kalkan kadınlar oldu. Kendini yakmalar ve patlatmalar bu gerçeğin ifadesiydi. Özgürlüğe tutkulu, direnişçi bu kadınlar karanlığı mekan tutup, zulüm yağdıran komplocu güçlere ilk olarak Êdî Bese diyenlerdi. Êdî Bese'yi ilk olarak "Güneşimizi Karartamazsınız" diyerek kendisini tutuşturanlar haykırdı. Ve aynı ruhu taşıyan Viyan yoldaş, yıllar sonra aynı çağrıyı tekrarlayarak donmuş yüreklerin buzlarını eritti.

Kadın ilk ve son sömürgedir

Neden güneşe ilk koşan ağırlıkta kadınlar oldu? Bu soru Önder Apo ile özgürlüğe yürüyen kadın arasındaki ilişkinin şifresidir. Önder Apo özgür yaşamın özgür kadınla yaratılacağına derinden inanır. Kadını ilk ve son sömürge olarak tanımlar. Nasıl ki kadı-

nın sömürülmesiyle tüm toplum sömürülmüşse kadın sömürüsünün son bulmasıyla da tüm toplumun özgürleşeceğine inanır. Bu açıdan toplumsal köleliğin aşılmasını kadının özgürlüğünde görür.

Önder Apo özgür yaşama aşık bir insandır. Eşitliğin ve özgürlüğün hakim olduğu bir yaşam Önder Apo'nun en büyük özlemidir. Zaten tüm varlığını da bu yaşamı yaratmaya adamıştır. Kadına saygının, değerin hakim olduğu, kadının erkekle eşitlik ve özgürlük temelinde yaşamı paylaştığı, özgür kadınlı ve erkekli yaşam yaratımı Önder Apo'nun mücadelesinin temel gerekçesidir. Bu yaşamı yaratmanın temel koşulu devletçi, iktidarcı sistemi ve toplumu aşmak olduğu için; savaşını, bu sistemi ve ona dayalı toplumsal dokuyu çözmeye, dönüştürmeye odaklamıştır. O açıdan kadının özgürleşmesine çok büyük önem vermiş ve kadını mücadelesinin merkezine yerleştirmiştir. Toplumun özgürleşmesinde, özgür yaşamın yaratılmasında kadını temel öncü güç yapmış ve ideolojik, stratejik bir yaklaşım içinde olmuştur. Kadın özgürleşip, öncüleştikçe demokratik, özgür toplum inşasının o oranda yaşam şansı bulduğunu derinden kavramış ve uygulamaya geçirmiştir.

Özgür kadın özgür toplumun ruhu ve varoluş koşuludur

Önder Apo kadını biyolojik, fiziki farklılığa indirgeyerek, sapmış zihniyetin ürünü olarak kadını zayıf cins olarak ele alan, biyolojik yapısını zaaflı gören erkek egemen aklın bakış açısını köklü eleştirerek kadın fiziğini zaaf yüklü değil, kadını o biçimde değerlendiren aklın zaaf yüklü olduğunu ispatlamıştır. Kadının insan özünün komünal ifadesi olduğunu kanıtlamış ve bu gerçeği açığa çıkarmıştır. Özgürlüğe kalkan kadın şahsında tüm komünal değerleri yeniden diriltmiştir. Özgür kadını, özgür toplumun ruhu ve varoluş koşulu olarak tanımlamıştır.

Önder Apo kadının kölelik zincirlerini parçalaması için sınırsız bir çaba harcamıştır. Kadının kendi öz gücüne ve iradesine dayalı özgün örgütlenme mücadelesini tüm sahalarda geliştirmiştir. Halk ordusu içinde özgün ve özerk kadın ordusunu kurmuştur. Bunun yanı sıra sosyal, siyasal tüm yaşam sahalarında kadın inisiyatifine dayalı örgütlenmelere gitmiştir. Kadının iradeleşmesine dayalı geliştirdiği zemin üzerinden kadın partileşmesini sağlamıştır. Kadın partileşmesi, yüksek özgürlük çabalarının ve kadın şahsında ortaya çıkan özgürlük düzeyinin somutlaşmış ifadesidir. Kadın partileşmesi insanlığın, kanını, emeğini emerek canavarlaşan erkek egemen sisteme karşı en radikal mücadele duruşudur. Kadın kurtuluş ideolojisi temelinde kurulan kadın partisi; kadın özgürlüğünden başlayarak toplumsal özgürleşmeyi programlaştırıp, mücadele stratejisini buna göre oluşturarak cinsiyetçi sistemin karşısına etkili ve radikal bir güç olarak çıkmıştır.

"Önder Apo özgür insan ve özgür toplum projesiyle sisteme karşı durdu. Bunu, sistemin bel kemiği haline gelen köle kadını adım adım özgürlüğe çekerek sağladı. 3 yüz yıldır köleliğe isyan eden ama bu isyanı ideolojik-felsefîk, örgütsel ve siyasal bir içeriğe ve biçime kavuşturamayan kadınların mücadele ile yarattığı mirası da sahiplendi"

Özgürlük mücadelesine sel gibi akan kadınlar egemen sistemi ürkütmüş, komplocu sistemi harekete geçirmiştir. Kölelik zincirlerini parçalayarak özgürlüğe koşan kadın komplocu sistem güçlerini paniğe sokmuştur. O açıdan komplo Önder Apo şahsında özgürlüğe kalkan kadına karşı da geliştirilen bir komplodur. Amaç Önder Apo şahsında özgür kadın mücadelesini ve özgür yaşam projesini tasfiye etmektir.

Erkek egemen zihniyetin yoğunlaşmış ifadesi olan kapitalizm, kadın şahsında köleliği kader haline getirmenin bin bir aracını geliştirirken buna cevaben Önder Apo özgür insan ve özgür toplum projesiyle sisteme karşı durdu. Bunu sistemin belkemiği haline gelen köle kadını adım adım özgürlüğe çekerek sağladı. 3 yüz yıldır köleliğe isyan eden ama bu isyanı ideolojik-felsefik, örgütsel ve siyasal bir içeriğe ve biçime kavuşturamayan kadınların mücadele ile yarattığı mirası da sahiplendi. Bu mirasa da büyük anlam yükledi ve esas olan yanları tamamlayarak mücadeleyi yükseltti, büyüttü. Mücadele eden ancak erkek egemen sisteme benzeşmekten de kurtulamayan kadın gerçeğini tersine çevirdi. Kadın kurtuluş ideolojisi ve partileşmesiyle kadın mücadelesinde temel bir eksiklik olan ideolojik-felsefik boyutu tamamladı. Mücadelenin stratejik hattını belirledi. Kadında kendi kaderini tayin hakkının bilincini oluşturdu. Kapitalist sistem ve kuyrukçuları şunu çok iyi fark ettiler; sistemin dayanak noktaları bir bir kaybediliyor. Komplo bu gerçeğe dayanarak yapıldı. Önder Apo kapitalizme teslim olsaydı, özgür duruşundan taviz verseydi bu komplo da olmayacaktı. Bu çok açık. Nitekim öncesinde teslim olması için sayısız mesaj alıyor, O hepsini reddediyor ve özgürlükte, insanlıkta ısrar ediyor, direniyor. Özgürlük söylemini ve eylemini daha fazla güçlendiriyor.

Özgürlük üzerindeki tehlikeye soylu eylemleriyle dikkat çektiler

Komplo başlarken CAI'in 'Önce kadını vurun' sloganı özgürlüğe koşan kadından duyduğu korkunun itirafıdır. Önder Apo'nun açtığı özgürlük kapısından içeri giren ve ufuklara açılan kadına karşı beslediği korkunun dile getirilişidir. Ama Önder Apo etkisiz hale getirilip imha edilirse kadın öncülüğünde geliştirilen özgürlük mücadelesi tamamen imha edilebilecektir. Dolayısıyla özgür toplum ütopyası bir kez daha yıkılacaktır. Kadının dirilişi ile canlanan özgürlük umutları tümden yok edilecektir. Böylece sistemi tehdit eden esas güç tümden saf dışı bırakılmış olacaktır.

Tüm köleleştirici etkilere rağmen kadın gerçeği hakikate en yakın gerçekliktir. Özgürlüğe daha yakındır kadın. Yoksa komplo geliştiğinde onlarca yiğit Kürt insanının, Kürt kadınlarının bu kadar net tutum koymasının anlamı nasıl kavranır? Komplo derinleştiğinde ve Önder Apo'nun yaşamı tehdit edildiğinde Viyan arkadaşın vicdanları ayaklandıran duruşu nasıl anlama kavuşabilir? Kompolya özgürlük inançları ve iradeleriyle karşı koyanlar soylu düşünce ve duygularıyla yola çıktılar. Bu yoldaşlar, komployla vurulmak istenilenin özgür kadın, özgür insan ve özgür toplum olduğunu gördüler. Doğanın insanlığa son şans gibi sunduğu özgürlük emekçisi Önder Apo'yla insanlığın özgür yaşam seçeneğinin yok edilmek istendiğini anladılar. Ve özgürlük üzerindeki tehlikeye soylu eylemleriyle dikkat çektiler, karşı durdular.

Özgür yaşam seçeneği hala çok ciddi bir tehdit altındadır

Ancak tehlike henüz ortadan kalkmış değildir. Komplo değişik biçimlere bürünerek varlığını sürdürüyor. Önder Apo üzerindeki zulüm ve işkence devam ediyor. Özel bir statüde tutularak her tutukluya tanınan tüm haklardan yoksun bırakılmaktadır. Ulusal ve uluslararası hukukun dışında gayrı meşru ve yazılı olmayan etik dışı bir hukuk işlemektedir. Fiziki imha planı elde hazır tutulmaktadır. Zaten 11 kez verilen hücre cezaları İmralı koşullarında fiziki işkenceden de ağır bir uygulamadır. Önder Apo'nun içinde bulunduğu durum ve uygulamalar sistemin Kürt halkına ve kadına yaklaşımını da özetlemektedir. Her gün birileri katledilmekte, bombalar patlatılmakta, zindanlar tutsaklarla dolup taşmaktadır. Küçük çocuklardan tutalım en yaşlısına kadar insanlara işkence yapılmaktadır. Ve her gün Kürdistan dağlarına bomba yağmakta, operasyonlar artarak sürmektedir. Önder Apo öncülüğünde özgür toplumu yaratmanın öncülüğüne soyunan Kürt kadını ve halkı yaşamın her alanında hedef haline getirilmektedir. Bu anlamda özgür yaşam seçeneği çok ciddi bir tehdit altındadır.

Komplonun baş aktörü bugün AKP hükümetidir

Mevcut durumda uluslararası komplonun baş aktörü durumunda olan AKP'dir. AKP şu anda hem Önderliğimiz, hem halkımız hem de özgürlük gerillası üzerinde geliştirilen komplocu ve katliamcı politikaların baş sorumlusudur. AKP zaman zaman politik manevralar yaparak Kürtleri beklentiye koyup oy toplamaya ve mücadeleyi liberalize ederek pasif bir pozisyona çekmeye çalışmaktadır. AKP'nin bu sahtekar ve pragmatik oyunlarına gelmemek, barış ve demokrasiye yaklaşımda samimiyet ölçüsü olarak Önder Apo'nun özgürlüğü temelinde Kürt sorununa demokratik-barışçıl çözüm yaklaşımı geliştirmesini kıstas almak oldukça önemlidir. AKP İmralı'da terör estirip Önderliğimizin tek kelime Kürtçe konuşmasına izin vermezken TRT'de Kürtçe kanal açmaktadır. Kürtlerin diliyle Kürtlere küfretmektedir. Kürtçeyle Önder Apo'ya ve özgürlük mücadelesiyle yaratılan değerlere saldırmaktadır. Kürtçeyle Kürtleri asimile etmeye çalışmaktadır. Ve Kürt'ün ana dilini Kürt'e karşı bir silah olarak kullanmaktadır. Dil-kültür alanında olduğu gibi siyasette de işbirlikçi güçleri alternatif önderlikler ve yapılanmalar olarak karşımıza çıkarmanın girişimlerini örgütlüyor. Kürt'ü Kürt'e kırdırtma oyunu yüzlerce yıllık bir geçmişe sahip olmasına rağmen komplocu güçler yeniden yeniden bundan medet umuyorlar ve deniyorlar. Kürt halkına yaklaşımda bundan daha onur kırıcı ve aşağılayıcı bir şey olabilir mi? Halkımıza meydanlarda saldıran, "kadın da olsa çocuk da olsa gereği yapılacaktır" diyen zihniyetle soykırım uygulayan ve dağlara tonlarca bomba yağdıran bir hükümet uluslararası komplonun yürütücüsüdür. Komployu devam ettiren AKP hükümetinin Kürt halkının onuru özgür yaşam değeri olan Önder Apo'ya hücre cezalarıyla, halkımıza işkencelerle ve gerillaya operasyonlarla yaşatmak istediği teslim alma politikasına güçlü darbeler indirmek, durdurmak ve yenilgiye uğratmak komployu boşa çıkarmak temel stratejimizdir. Bu strateji çok yönlü bir duruşu gerekli kılar. Buna göre oldukça derinlikli ve öngörülü olmak ve verilmesi gereken cevapları sosyal, siyasal, ideolojik ve örgütlenme alanında zamanında yaratmak komployu aşma gücünü yaratacaktır. Aynı zamanda "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla bedenlerini ateşe veren yiğit insanlarımıza layık olmanın duruşu olacaktır.

11. yılına giren uluslararası komplonun güncel, uzun vadeli tüm oyunlarına "Güneşimizi Karartamazsınız"

şiarıyla efsaneler yaratarak cevap veren onlarca yiğit Kürt insanı ve onların izinde yürüyen Viyan Soran, Serdar Arı, Veysi Kaya ve Devrim Saltuk yoldaşların çizgisinde bir duruşla mücadele bayrağını her zamankinden daha fazla yükselterek cevap olabiliriz. Mücadeleyi yükseltmek onları taklit ederek kendini yakmak ve bombayla düşmanda patlatmak da değildir. Aksine bu tür bir tarz bu değerli yoldaşları da yeterince anlamamak olur. Bu yoldaşların çizgisinde yürümek; özgürlük kurallarına göre yaşamak ve yaşayarak savaşmaktır. Özgürlük inancını keskinleştirerek özgür iradeyi güçlendirip bunu büyük bir örgütleme ve mücadele gücüne dönüştürmektir. Bu yoldaşların çizgisini başarı ve zafer çizgisi olarak kabul ediyorsak eğer -ki öyledir- o halde örgütlemede ve mücadelede başarıya ve zafere kesin kes kilitlenmeliyiz. Her alanda çok yaygın örgütlenip mücadeleyi büyüterek görkemli direniş eylemleri ortaya koymalıyız.

Zaferi getiren tarz Viyanların Berwarların Serdarların tarzıdır

Mevcut pozisyon zafere kilitlenmiş bir mücadele düzeyinin gerisindedir. Kuşkusuz çok sayıda eylem ve etkinlik oluyor, örgütlenmeler geliştiriliyor. Ancak bunlar zaferi sağlayacak bir etki düzeyine sahip değildir. Zaferi getiren tarz Viyanların, Berwarların, Serdarların tarzıdır. Yani özgürlüğe kendini tümden adamış, inançları, iradeleri, sözleri ve eylemleri güçlü insanların tarzıdır. Özgürlüğün yasalarına göre kendilerini yeniden yaratanların ve görkemli direniş ortaya koyanların tarzıdır. Bu tarza uygun bir direniş kendisiyle birlikte mutlaka başarıyı getirecektir.

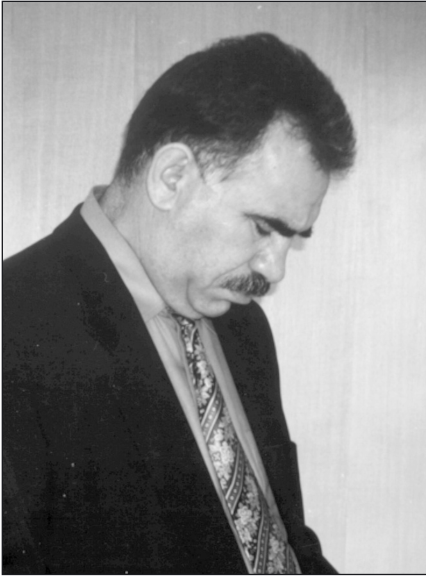
Özgürlüğe aşık Viyanların izinde yürüyen Kürt kadını kendisini özgürleştirip toplumu da özgürleştirmenin iddiasını ortaya koymuş olacaktır. Şu anda bunun da tek yolu Önder Apo'nun özgürleşmesidir. Başarı da zafer de buradadır. Önder Apo özgürleşirse zafer kesindir. Önder Apo'nun esaret koşullarının son bulması demek, kadının ve tüm toplumun esaretten kurtulması demektir. O açıdan Önder Apo'nun özgürlüğü için tüm enerjiyi direniş mücadelesine kanalize etmek onurlu ve Viyanca bir duruştur. Önder Apo'nun özgürlüğü eksenli bir mücadele demokratik-barışçıl sürecin gelişmesinde ve özgür toplumun inşasında kilit bir role sahiptir. Tüm mücadele Önder Apo'nun özgürlüğünü sağlama temelinde yükseltilip radikalleştirilirse bir değer taşır. Çünkü şu bir gerçektir ki Önder Apo muhatap alınmadan ve özgürleşmeden Kürt'ün onurlu yaşamasına asla müsaade edilmez. Önder Apo özgürleşmeden demokratik barışçıl bir süreç asla gelişmez. Toplumsal barış sağlanmaz. Cinslerin eşitliğine ve özgürlüğüne dayalı özgür yaşam kurulmaz. Bütün bunların gelişebilmesi için Önder Apo'nun özgürleşmesi gerekiyor.

Kendine zarar veren değil komploculara zarar veren radikal bir mücadele tarzı gelişmelidir

Uluslararası komplonun 10. yılını geride bıraktığımız bugünlerde Önder Apo üzerindeki zulme dikkat çekerek insanlık vicdanını uyandırıp tepkilerini ortaya koymayı sağlamak için Diyar Xoy yoldaş Güney Kürdistan'da bedenini ateşe verdi. Rojbinlerin, Viyanların, Serdarların çağrısını tekrarladı. Soylu bir çağrı olsa da tavır her zaman için yanmak değil, direniş mücadelesini yükseltip Önder Apo'yu özgürleştirmede ısrar eylemi olmalıdır. Önder Apo'yu özgürleştirmek için, kendini yakmak yerine gerici egemen sistemi üreten kurum kuruluşları, araç gereçleri yakmak yine Kürtlere İmralı trajedisini yaşatan ve İmralı sistemini yaratan komplocu güçleri hedef almak, uykularını kaçırmak, onlara kâbus yaşatmak daha doğrudur. Kendilerine zarar veren değil komploculara zarar veren radikal bir mücadele tarzı gelişmelidir. Kendini yakacak kadar büyük ve keskin olan iradeyi ve inancı yaşayarak, savaşarak özgürlük eylemine dönüştürmeliyiz.

Bu özgürlük mücadelesinin yaşayarak büyük iradelerini ortaya koyan Viyanlara, Serdarlara ihtiyacı var. Her kadın Viyanlaşıp, her erkek Serdarlaşıp mücadele edip savaşırsa Önder Apo özgürleşir. Demokratik, eşit, özgür yaşam yaratılır. Önder Apo'nun özgürlüğüne giden yol, milyonlarca Viyan'ın ve Serdar'ın meydanları özgürlük çığlıklarıyla doldurması ve hiç boşaltmamasıyla sağlanır. Binlerce Viyan'ın ve Serdar'ın özgürlük dağlarına akmasıyla sağlanır. Yüzlerce Viyan'ın ve Serdar'ın komünal sistemi tabandan örgütlemesiyle gerçekleşir. Özgür yaşam için yaşayarak, bu yiğit insanların ateşinde köleci zihniyetlerimizden arınıp Özgür Kürt'ü yaratarak gerçekleşir.

Abdullah Öcalan

Kürt sorununu Ortadoğu'da bir silah olmaktan çıkaralım

"AKP orduyla uzlaşmış. Ne üzerine uzlaşmış? Tabii ki Kürtler üzerine uzlaşmış. Bunun karşılığında Kürtlerin üzerine gidecekler. AKP, Ordu'ya ben bölgede güçlüyüm, oyların yüzde ellisini alırım, orası benim kontrolümde diyor. Bölgede diğer partilerin hiçbir gücü yok, sadece ben güçlüyüm, diyor. Devlete, bölgede var olmak istiyorsanız benimle uzlaşmak zorundasınız diyor"

Benim buraya getirilişimde Türkiye'nin ciddi hiçbir rolü yoktur. Türkiye'nin buna gücü de yetmez. Buraya getirilişimde birinci dereceden rolü olan İsrail'dir. Ben bunu iyi biliyorum. Bana hücre cezaları verilmesinde de İsrail'in rolü var. Benim konuşmamı istemeyen, beni susturmak isteyen de İsrail'dir. İsrail dünyayı parmağında oynatıyor. İsrail'in gücünü en iyi ben biliyorum. Savunmalarımda çok detaylı, kapsamlı açıkladım. Herkes İsrail'in Gazze'ye saldırısına şaşırıyor, İsrail karşısında dehşete kapılmışlar. Şaşırmaya gerek yok. İsrail bunun ideolojisini 8 yüz yıldır hazırlamış, bitirmiş, hatta 2-3 bin yıl öncesine kadar uzanıyor bu ideoloji. Her şeyi planlamış. İsrail'in Gazze saldırısı beni doğrulamadı mı? Ben savunmamda 200 ulus-devletin İsrail karşısında çaresiz kaldığını belirtmiştim. Burada kim doğrulanıyor? Ben doğrulanıyorum, bu aynen böyle yazılmalıdır. Ben savunmalarımda iki hususu belirtmiştim, ikisinde de doğrulanıyorum: Bunlar Hıristiyanlığı kullandılar, İslam'ı kullandılar, Hinduizmi bile kullandılar. 4 yüz yıllık İspanya İmparatorluğu'nu parçaladılar. Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nu, Osmanlı İmparatorluğu'nu bölüp-parçaladılar. Bir de 50 tane Arap devleti bir İsrail etmez demiştim. Birleşmiş Milletler kapıda eşek gibi bekledi. Hepsi İsrail karşısında çaresizdir. İngiltere ile 5 yüz yıldır Ortadoğu, Anadolu ve Arap coğrafyası üzerinde çalışıyorlar.

Ulus-devletler bağımsızlıktan bahsediyorlar. Hâlbuki ulus-devletler en bağımlı devlet türüdür. Kapitalizme bağlıdırlar. Kapitalizmin çizdiği çerçeveye bağlıdırlar. Mustafa Kemal'i niye söylüyorum, şunun için söylüyorum. Mustafa Kemal çok az bir dönem bağımsız olabildi. Sadece bir buçuk, iki yıl gibi kısa bir süre içinde İngiltere'ye kafa tutabilmiştir. Çılgın Türkler, Dehşet Türkler, bu tarzda İngilizlerle savaşılamaz. Lenin de aynı şekilde bağımsız olduğu bir iki yıllık bir dönemi oldu. Sovyet ve Çin de bağımsız olamadılar, sonuçta bunların hepsi kapitalizme dönüş yapmıştır.

Hamas sadece iktidarı için savaşmaktadır

Hamas'ın da öyle bilindiği gibi İslamiyet ile çok ilgisi yok. Sen Hamas ne diye provokatif amaçlı iki füze atıyorsun? Senin gücün var mı? Hayır. İsrail'in gücü var mı, güçlü silahları var mı? Var. O halde sen İslamiyet'e değil, başka şeye hizmet ediyorsun. İslam için savaş böyle mi olur? Hz Muhammed'in savaşları böyle miydi? Hz Ali'nin yaptığı savaşlar böyle miydi? Hayır. Hz Muhammed ve Hz Ali'nin savaşları yüce amaçlıdır, devrimci niteliklidir, ideolojik içeriklidir. Hamas'ın savaşı sadece kendisinin iktidarı içindir. Ben buna karşı-İslam da demiyorum. Bunlarınki iktidar-İslam'dır. İslam'ı kendi iktidarları için kullanıyorlar. Ben burada İsrail'i övmüyorum, İsrail ile ilgili çözümlemelerim, düşüncelerim biliniyor. Daha önce bu konuya ilişkin açıklamalarım vardı, o yüzden tekrar etmek istemiyorum. Bunların anlayışlarını, amaçlarını anlamak için söylüyorum. AKP de öyledir. AKP'nin İslam anlayışı iktidar-İslam'dır. Gerçek İslamiyet ile alakası yoktur. Bu İslam anlayışı sonradan oluşturuldu. Kendi iktidarlarını oluşturmak için, iktidarda kalmak için İslamiyet'i kullanıyorlar. Daha fazla para kazanmak için, daha fazla iktidarda kalmak için dini kullanıyorlar. İran'ın İslam anlayışı da aynı şekildedir. Kendi iktidarlarını sağlamlaştırmak, iktidarda kalmak için İslamiyet'i kullanıyorlar.

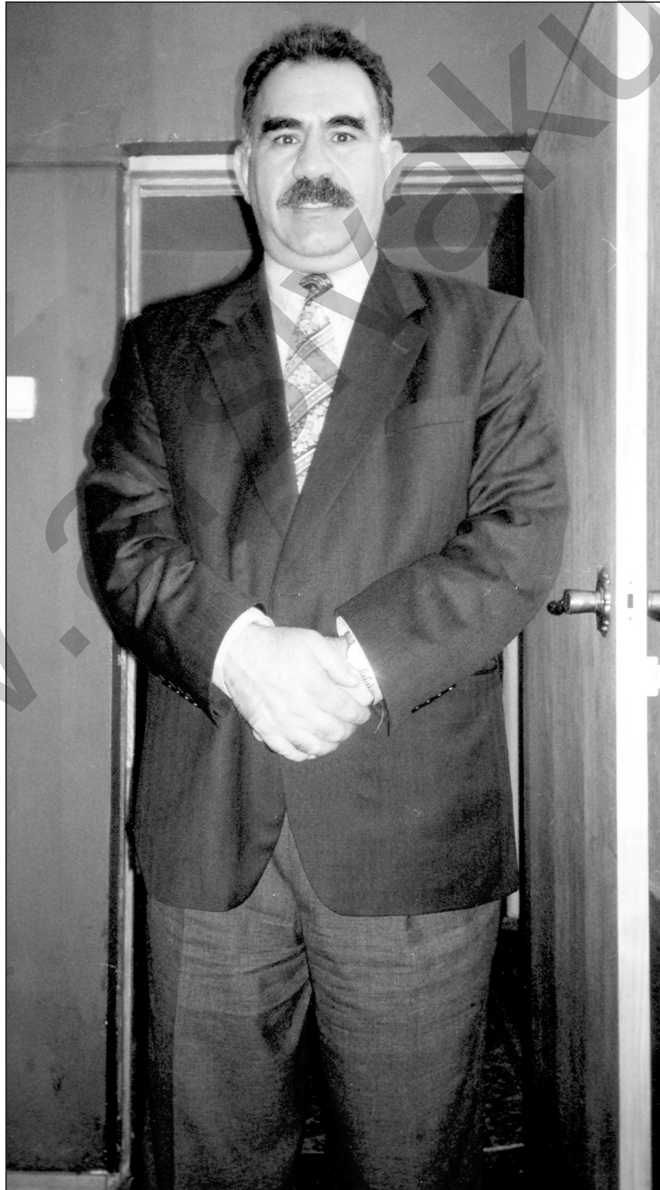
Silivri bir karikatürdür. Doğu Perinçek, Yalçın Küçük düştükleri durum ortada. Çok rezilane bir durum. Onların nezdinde Silivri'de Kemalizm'in karikatürünü çıkarıp duvara astılar. Özellikle Perinçek için söylüyorum, inşallah takip ediyordur, bu sözlerim ona ulaşır. Onlar 1920'lerin Atatürk'ünün günümüzdeki duvara asılan karikatürleridir. Albay'ın ölümü de böyle mi olmalıydı? gerçekleri anlatmadan öldü. Devlet bunlara suç işlettirdi sonra da onları bu hale düşürdü. Albay düştüğü durumu görünce kahrından öldü.

Ergenekon konusunda ordu ve AKP anlaşmışlar. Bu açık. Bundan böyle üst düzey görevlilere kadar uzanmaz. Ergenekon'un tonlarca suçu, günahı var. Kürtlere karşı binlerce faili meçhul işlendi. Ergenekon'u

çözmek istiyorlarsa bunları çözmelidirler. Ben bir kitabın önsözünü Özal'a atfettiğimi belirtmiştim. Özal bu sorunu çözmek istiyordu. Özal, bizimle irtibata geçeceği gün öldürüldü. Özal, öldürülmeden benim Milliyet gazetesinde bir demecim yayınlandı. Bir gün sonra da Özal öldürüldü. Bu çok önemli. O zaman da Özal'ın öldürüldüğünü söylemiştim. Bunu sadece ben söylemiyorum; koca bir cumhurbaşkanının öldürüldüğünü ailesi söylüyor, eşi, kardeşi söylüyor. Özal'ın ölümü aydınlatılmadan Ergenekon aydınlatılamaz. 4 Temmuz'da Kartal Demirağ'ın Özal'a saldırdığı gün Milliyet'te benim M. Ali Birand'la yaptığım röportaj yayınlanmıştı. O saldırı da tesadüf değil. Bunların hepsinin aydınlatılması lazım. Bahtiyar Aydın'ın ölümü var; onun ölümünde benim herhangi bir emrim yok. Bizimle ilgisi yok. Dört önemli general öldürüldü. Eşref Bitlis olayı var. Albay Özden'in ölümü var. Bu konuda eşinin de açıklamaları var. 33 askerin ölümü var ve bu ölümle ilgili yeni bir sürü komplo teorileri üretiliyor. 33 asker neden oradaydı, niçin silahları yoktu, kimler tarafından silahsızlandırıldı? Fikri Karadağ'ın bağlantıları aranıyor. Eğer Ergenekon'u çözmek istiyorsa, bunların hepsinin doğru-düzgün araştırılıp ortaya konulması gerekiyor. Bir savcı gelirse bu konularda benim de bildiklerim var, onları söylerim. Bunlar için ve sorunun çözümü için Hakikatleri Araştırma ve Adalet Komisyonu'nu önermiştim. Bu komisyonun tüm gerçekleri ortaya çıkarma sorumluluğu var. Bu konuda meclisin sorumluluk alması gerektiğini söylemiştim. Bizim de hiç suçumuz yok mu? Varsa bunların da araştırılması lazım. PKK içinde de suçu olanlar yok mu? Var. Mesela Şemdin Sakık. Bizden bağımsız, kendi başına bir sürü iş yapmış. Bunların da ortaya çıkarılması lazım. Yine Süleyman, saflarımızda üç kardeşi şehit düşmüş birisini belini bomba bağlayarak Büyükanıt'a karşı eylem yapması için ayarlamış. Selim Çürükkaya'nın da yaptıkları ortada. Benim suçum, sorumluluğum varsa, bunların da ortaya çıkarılması lazım. Bu komisyon bizim, örgütün ya da devletin himayesinde olsun demiyorum. Bağımsız çalışabilmelidir. Türkiye'nin demokratikleşmesini esas almalıdır.

Herkesle prensipler ilkeler çerçevesinde çalışırım

Özal bana haber yolladı, "sen tümüyle yanlış değilsin" diyordu. Özal cesur bir adamdı, bu konuda dürüst bir adamdı. Konuşacağımız gün öldürüldü. Ben on beş yıldır biraz da Özal'ın bu çözüm mirasına sahip çıkmak için konuştum. Anısına bağlı kalmak için konuştuğumu söylemiştim daha önce. Ecevit de dürüst biriydi, barışı sağlamak istiyordu. O da felç oldu. Yoksa onu felç mi ettiler! Özal benden ricada bulunmuştu. Erbakan da bana üç mektup göndermişti. Erbakan da bunların başkanıydı. Kasım 2002'de Abdullah Gül'e de uzun bir mektup gönderdim. Ben Erdoğan, Abdullah Gül benden ricada bulunsun da demiyorum. Gül'e mektup yazdım. Ben, Erdoğan ya da Gül gelsin de demiyorum, çok üst düzey yetkili birisi de gelsin demiyorum. Devlet adına bir yetkili olsun yeter.

Benim açıklamalarım, görüşlerim doğru yansıtılmak zorundadır. Ben Cemil Bayık ve Duran Kalkan için ajandır demedim, ajan kelimesini kullanmadım. Taraf gazetesinde "Öcalan bunlar hakkında ajandırlar dedi" diye bir haber yayınlanmış. Neden böyle yayınlanıyor?

Medyanın bir çok haberi yanlış yansıttığını biliyorum. Ama avukatlarımın da hemen yalanlama göndermesi lazım. Böyle olmadığı, gerçek neyse onu yazmaları gerektiğini kendilerine bildirilebilir. Ben Duran Kalkan ve Cemil Bayık için, onlarla prensipler çerçevesinde hareket ettiğimi belirtmiştim. Onlarla ta Ankara'daki yıllarda beraber çalıştım. Benim çalışma tarzım bu. Herkesle prensipler, ilkeler çerçevesinde çalışırım. Kesinlikle bunlara ajandır demedim. Beni doğru aktarmalıdırlar. Avukatlarımın daha dikkatli olması lazım. Avukatlarım benim buradaki görüşlerim önceki düşüncelerimden de yararlanılarak, kendi yorumlarını da kata-

rak, daha geniş bir şekilde kamuoyuna aktarılabilir.

Ben burada konuştuklarımdan dolayı, düşüncelerimden dolayı 11 kezdir hücre cezası alıyorum. Bu hücre cezalarıyla bana "sen konuşma" mesajı veriliyor. Ben burada PKK lideri olarak suçlanıyorum. Hem PKK başı olarak bilmem PKK'nin nesi olarak yargılıyorlar hem de PKK'yle ilgili konuşamazsın, PKK'ye talimat veremezsin diyorlar. Benim PKK lideri olarak yargılandığımı AİHM de belirtiyor, AİHM'in bu konuda kararı var. Avrupa Adalet Divanı da beni PKK lideri olarak yargılandığımı belirtiyor. Eğer ben PKK'nin başı olarak yargılanıyorsam benim bu konuda savunma hakkım da olmalıdır, PKK'yle ilgili her şeyi bilmek de söylemek de hakkımdır. Bana bu konuda imkân da verilmelidir. PKK benim kurduğum bir örgüttür, benden bağımsız değildir, ben bununla ilgili yargılanıyorum. AİHM'de buna ilişkin yeniden yargılama kararı var. Benim bu konuda yeniden yargılanmam lazım. Benim PKK içinde tasvip ettiklerim de var etmediklerim de var, PKK'nin beğendiğim şeyleri var beğenmediğim şeyleri de var.

On yıldır burada büyük bir sabırla barış için çaba sarf ediyorum

Benim bu konuda savunma hakkım var, olmalıdır. Ben PKK'ye talimat da vermiyorum. Cumhurbaşkanını da Başbakanı da tehdit etmiyorum, onları uyarmıyorum da, olabilecekleri söylüyorum. Burada kendi görüşlerimi belirtiyor, kendimi savunuyorum, kendimi savunmaya devam edeceğim. Ben on yıldır burada büyük bir sabır ve olgunlukla barış için, bu sorunun çözümü için çaba sarf ediyorum. Benim bu konuda sorumluluklarım var, bunları dile getiriyorum. Özal'ı bunun için dile getiriyorum. Üzerinden on beş yıl geçti. Ben biraz da Özal'ın hatırasını yerine getirmeye çalıştım. Anlamlı bir barış için on yıldır çaba gösteriyorum. Ama 11 kezdir hücre cezası veriliyor. Bu ağır hücre cezası koşullarını da göze alarak on yıldır burada barış için çabalıyorum. Siz avukatlar bu hücre cezaları konusunda bir çözüm bulmalısınız. Avukatlarım savcıyla da konuşabilir, bu hücre cezalarını neden bu kadar veriyorsunuz diye. İdareyle de konuşulabilir. Benim bu hücre cezalarından kurtulmam lazım. Öldürecek beni bu cezalar bu gidişle. Buna bir çare bulunması lazım. Dünyada bu koşullar sadece bana uygulanıyor, başka bir yerde de örneği yok.

Ben çok öfkeliyim, öfke duyuyorum. Bunlar hiç anlamıyorlar. Siz de anlamıyorsunuz. AKP orduyla uzlaşmış. Ne üzerine uzlaşmış? Tabii ki Kürtler üzerine uzlaşmış. Bunun karşılığında Kürtlerin üzerine gidecekler. AKP, Ordu'ya ben bölgede güçlüyüm, oyların yüzde ellisini alırım, orası benim kontrolümde diyor. Bölgede başka diğer partilerin hiçbir gücü yok, sadece ben güçlüyüm, diyor. Devlete, bölgede var olmak istiyorsanız benimle uzlaşmak zorundasınız, diyor. Ordu da PKK'ye karşı çaresiz, zor durumda. Başka konularda da zor durumda kalmış. Bu nedenle uzlaşmak zorunda. İkisi, AKP ve Ordu, bu şekilde anlaştılar, uzlaştılar. AKP bu şekilde orduya sen Kürtlerin üzerine istediğin kadar gidebilirsin diyor. Kendisi de yeni bir tasfiye süreci yaratmış, yaratıyor. Tek taraflı bir şekilde göstermelik bir iki hak verecekler, TRT gibi. Bir de sadaka gibi yardımlar yaparak bu sorunu çözdüklerini söyleyecekler. Bir iki Kürt ailesine de ihale verecekler, İslam kardeşiyiz diyecekler. Bu şekilde bazılarını da ön plana çıkaracaklar, Mehmet Metiner, Altan onlar gibi. Bunlar bilinçsiz mi hareket ediyorlar yoksa çok iyi organize mi ediliyorlar bilemiyorum. Yine bir iki aile ve bazı şeyhler gibi bazılarını, İslamiyet'i de kullanarak ön plana çıkaracaklar, bölgeye daha da yayılmaya çalışacaklar. Bu aşamada DTP'yi de kıskaca alacaklar, daraltacaklar, tasfiye etmeye çalışacaklar. Biz Güney'le de ilişki kurarsak bunları tasfiye edebiliriz yaklaşımındalar. Bu oyunları görüyorum. Buna müdahil olmam. Böyle bir oyunda ben yokum.

Bu şekilde başarabilecekler mi? Hayır bu sorunu çözmez, sorunu daha da ağırlaştırır. İsrail Gazze'ye saldırdı bin 400 kişi öldürdü. Sorunu çözdü mü hayır, sorunu daha da ağırlaştırdı. Bu yöntem de daha çok ağırlaştırır. Bunlar da direnen Kürtlere karşı da bir iki yerde Gazzevari yöntemler kullanacaklar. Bir iki Gazze yaratacaklar. Kürtleri bu şekilde teslim almaya çalışarak sorunu çözdüklerini iddia edecekler. Ben bu tarz Sykes-Picot vari oyunlarda yokum. Her zaman bu oyunlara karşı durmaya çalıştım.

Kürtleri tasfiye etmeyi amaçlıyorlar

Yani yeni bir tasfiye süreci var. Kürtleri tasfiye etmeyi amaçlıyor, hedefliyorlar. Güçleri yettiğince de bu tasfiye sürecini yürürlüğe koyacaklar. Bunu anlamak lazım. Ben bu yüzden öfke duyuyorum. Ben PKK'ye de DTP'ye de KNK ve KCK'ye de hepsine öfkeliyim. Bunları neden anlamıyorlar? Beni de kimse temsil edemez. DTP'nin beni temsil gücü yoktur, temsil edemez de. PKK de beni temsil edemez, benim sözcülüğümü de yapamaz. PKK, DTP bu oyunlara karşı savaşırlar mı, direnirler mi, barışırlar mı, teslim mi olurlar, bu, onların bileceği iş, onları bağlar, beni bağlamaz. Hiç kimse de benim adıma hareket ettiğini söyleyemez. Bundan sonra ne yaparlarsa sadece kendileri adına yaparlar ve yaptıkları sadece kendilerini bağlar, beni bağlamaz. Talabani ve Barzani de bu halkı bağlayıcı şeyler, anlaşmalar yaptığı takdirde bu Talabani ve Barzani'yi bağlar, beni bağlamaz. Herkesin yaptığı sadece kendisini bağlar. Benim bu görüşlerim mektuplar halinde kendilerine iletilebilir.

DTP bunları göremiyor. Öfkeleniyorum. DTP bölgede alacağı oylardan da kendisi sorumludur, ben sorumlu değilim. Benim adıma bu kadar şeylerle uğraşıp bu kadar ceza alacaklarına daha doğru düzgün politika geliştirebilirler, bir şeyler yapabilirler. Benim halka da öfkem var. Evet, benim için yaptıkları şeyleri biliyorum. Ben onlara benim için bunları yapın demedim. Ne yapıyorlarsa kendileri için yapsınlar. Yine de onlara saygı

duyuyorum, teşekkür ediyorum. Onlara büyük şükran duyuyorum. Fakat benden daha kötü durumdalar, kendileri için bir şeyler yapsınlar. Ben kendimi onure etmiş birisiyim. Ahlaki olarak kendimi tatmin etmiş birisiyim. Felsefi olarak da öyleyim. Ne yapacaklarsa kendileri için yapmaları gerekir, benim için değil diyorum. Bundan böyle ben tavrımı çok net ortaya koyuyorum. Ne PKK'nin ne DTP'nin ne KCK'nin ne de KNK'nin yaptıkları hiçbir şey beni bağlamaz. Ne de bunlar benim adıma hareket ettiğini söyleyebilecekler.

Beni burada susturmaya çalışıyorlar. Beni burada susturmaya çalışanlar benim bu oyunlara karşı net tavrımı, net durduğumu çok iyi biliyorlar. Bunun için üzerime bu kadar geliyorlar. Bu güçlerin oyunlarını da çok iyi biliyorum. Bu güçlerin çözümünde bir küçük Kürdistan olduğunu biliyorum. Bunu da dikkate alacağız fakat ben bu oyunlara da gelmeyeceğim.

Misak-ı Milli'nin güncelleşmesi gerekir

Benim bundan böyle tavrım nettir. Ben ancak devletin resmi görevlileri buraya gelirse ve bana "sen şu şu konularda barış için nasıl yardımcı olabilirsin?" denilirse o zaman değerlendiririm, barış için üzerime düşen bir şey varsa bunu yaparım. Bunun dışında bir şey yapmam. PKK de DTP de KCK de bundan böyle ne yaparlar onu kendileri bilir. Ben kimseye talimat da vermem. Kendi aralarında komutanlık için kimi seçeceklerse kendileri bilir. Bayık, Abbas, Cemal onlar hepsi için söylüyorum: Kendi kararları kendilerini bağlar, kimi seçeceklerse de kendileri seçerler. Ben buradan kimseyi belirleyemem. Daha önce de ben buradan kimseye talimat vermedim. Buradan talimat vermekten de, buradan birilerini belirlemekten de, yönetmekten de, buradan karar vermekten de sarfı nazar ediyorum. Bu koşullarım da yok zaten.

İsmail Beşikçi bana "Apo PKK'yi cezaevinden yönetmesin, konuşmasın" diyor. Evet, şu açıdan doğru: Cezaevinden karar verilemez. Bu açıdan doğru; PKK cezaevinden zaten yönetilemez. Beşikçi'ye de bunu belirten benim adıma bir mektup yollarsınız. Ve İsmail Beşikçi'ye de deyin ki, Sayın Beşikçi, ama barış için başka da çaba sarf eden kimse yok ki. Beşikçi ve etrafındaki milliyetçiler iyi bilsin ki barış yapılamıyorsa, sorun çözülemiyorsa sizin gibiler yüzündendir. Çaba sarf edilmiyor. Ben ağır hücre cezası koşullarını da göze alarak on yıldır burada barış için çabaladım. Vicdanlı biri olarak sorumluluk duyduğum için bunca yıl çözüm için çaba gösteriyorum.

"Sykes-Picot'un da güncellenmesi lazım. Kürtler üzerine birçok plan Sykes-Picot ile başladı. Kürtleri parçalama planı yaptılar. Büyük Kürdistan projesi de Sykes-Picot ile hazırlanmıştır. Her türlü oyunu oynuyorlar. Bunun için Misak-ı Millinin güncellenmesi lazım dedim. Bizim çözüm anlayışımızda bölücülük yok. Cumhuriyete, sınırlara karşı değiliz"

Misak-ı Milli'nin bugüne güncellenmesi lazım. O dönemde bölünme yoktu. İngilizlerin politikalarıyla bölünme oldu. Ben Misak-ı Milli bugüne güncellenmeli derken toprakların birleşmesinden bahsetmiyorum. Misak-ı Milli'den, Lozan'ın güncelleştirilmesinden kastım şudur; bu toplumların birliği olur, ekonomik birlik olur, bütün bunlar tartışılır. Misak-ı Milli'de Kürtlerin hakları deniyor, haklarının tanınması anlamında diyorum. Ben sınırlarla oynansın demiyorum. Kürtlerin yaşadığı ülkelerin sınırlarında birbirlerine yakın bölgeler halinde ekonomik, sosyal, siyasal birlikler olur. Lozan'ın da güncellenmesi lazım. Lozan'da 66 Kürt milletvekili imza verdi. Kürtlerin haklarını da talep ettiler, bunun bir anlamı var.

Sykes-Picot'un da güncellenmesi lazım. Kürtler üzerine birçok plan Sykes-Picot ile başladı. Kürtleri parçalama planı yaptılar. Büyük Kürdistan projesi de Sykes-Picot ile hazırlanmıştır. Her türlü oyunu oynuyorlar. Ben bunun için Misak-ı Millinin güncellenmesi lazım, dedim. Peki, bu bölücülük mü? Hayır, bizim çözüm anlayışımızda bölücülük yok. Cumhuriyete, sınırlara karşı değiliz. Benim amacım Misak-ı Milli döneminde, Cumhuriyetin ilk yıllarındaki ruhu, ilkeleri görünür hale getirmektir. Çağrım, Cumhuriyetin kuruluş özüne, kuruluş felsefesine çağrı yapmaktır. Ben geçen hafta beş ilke şartını da bunun için dile getirdim. Bu beş ilke şartı bir çerçevedir. Barışın çerçevesidir. Kürtler önerdiğim konferanslarda bunları tartışırlar. Konferansların da biri Erbil, biri Diyarbakır, birinin de Avrupa'da yapılabileceğini söylemiştim. Bu konferanslarda Kürtler kendi çözümlerini, kendi ilişkilerini nasıl bir çözüm modeli önerdiklerini diğer halklarla birlikte nasıl yaşayacaklarını, model oluşturacaklarını geniş geniş tartışırlar.

Yarattıkları bu mali krizle dünyaya yeni bir şekil vermek istiyorlar

ABD'nin yeni başkanının ismi de ilginç: Barack Hüseyin Obama. İlk ismi Yahudi, Obama Hıristiyan ismi, Hüseyin de Müslüman ismi. Bu tesadüf değildir, bu kişi seçilmiş biridir. Hıristiyan, Yahudi ve Müslüman ismini birleştirmişler. Bu, yeni bir anlayış demektir. Amerika'daki Evangelist akımın amacı da budur. Üç din anlayışını da birleştirip yeni bir din anlayışına, sentezine gitmek istiyorlar. Bu nedenle Barack Hüseyin Obama bilinçli olarak seçilmiş bir kişidir. Amerika dünyanın gördüğü en büyük imparatorluktur. Kendisinden önceki imparatorluklara benzemez. Burada önemli olan yeni bir imparatorluk anlayışı olduğunu görmektir.

Küresel Finans krizi hakkında da şunu söyleyeyim. Hani siz mali kriz var diyorsunuz ya. Dünyadaki bu mali kriz dünyada yeni bir savaş ilanıdır. Bu şekilde dünyayı yeniden ele geçirmek için

yeni bir plandır. Irak'ta ve başka yerlerde kaybettiklerini telafi etmek için yeni bir saldırı biçimidir. Artık dünyayı eskisi gibi yönetemediklerini, yönetemeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Eskiden dünyayı İMF, Dünya Bankası ve diğer kurum ve araçlarla yönetiyorlardı artık bunlarla yönetemiyorlar. Dünyaya yeni bir şekil verecekler. Buna uygun yeni kurumlarını oluşturacaklar. Krizi de bu nedenle kendileri çıkardılar. Dünyaya yeni bir şekil vermek için bir nedene ihtiyaç duyuyorlardı, mali krizi çıkardılar. Dünyayı yeni bir anlayışla yeniden ele geçirmek için yeni yöntemler ve araçlar kullanacaklar. Bunun için yeni yollara ve kurumlara başvuracaklar. Dünya halklarını bu şekilde yeniden ele geçirmeyi ve kontrol etmeyi planlıyorlar.

Siz avukatlar biraz ahlak sahibi insanlarsınız. Siz kendi aranızda toplanır bir temsilci belirlersiniz veya başka şekilde mi olur siz belirlersiniz. Daha donanımlı olabilirsiniz. Benimle ilgili bu sorunları, hücre cezası ve diğer sorunları aşarsınız, çözmeye çalışırsınız. Siz avukatlarımdan da ricam şudur: bu hücre cezalarına ilişkin bir çare bulmalısınız. Daha dikkatli ve ciddi hareket etmek zorundasınız.

Ben daha önce de birkaç kez Demokratik Uygarlık ile ilgili bir dergi çıkarılması gerektiğini söylemiştim. Bu dergi meselesini avukatlarımdan birisi yapabilir. Bu konuda sorumluluk alabilir. Bu dergi üç ayda bir yayınlanabilir. Burada, Avrupa'da çeşitli yerlerde dağıtılabilir. Bunu üstlenip yürütebilir, benim buna itirazım olmaz.

Mülteci kamplarına BM'nin desteği sağlanmalı

Bu kamplara BM bayrağı çekilebilir, İran saldırılarından korunmak amacıyla. Sadece bu kamplar değil, kurulan bütün mülteci kamplarına BM'nin desteği sağlanabilir. Benim bu konudaki düşüncelerim biliniyor. Bunları defalarca dile getirdim. Ezidiler için de mülteci kampları kurulabilir, bunlar güvenli bölgelere alınabilir. Başkaca da güvende olmayan yerler varsa bunlar da güvenli bölgelere taşınabilir. Onlara BM'nin de destek verdiği kamplar kurulabilir. Çünkü İran'ın saldırıları yaza doğru çok daha artabilir, İran saldırılarını yoğunlaştırıp korkunç bir boyuta getirebilir. PJAK için de fazla bir şey söylemiyorum. Kendi tedbirlerini alırlar. Tehlike altında olan her bölge, her kesim için şunu söylüyorum; kendi öz tedbirlerini alabilirler.

Kürt dilinin resmi dil olması için sürdürülen kampanya önerdiğim kültür ilke şartına girer. Önemlidir, bu çalışmaları devam ettirirler. Kültür şartında bunun çerçevesi tartışılır.

Kürtlere son sözüm şudur. AKP yerel seçimlerde yüzde elli oy alırsa bittiniz. Artık her şeyi yapabilecek hale gelirler. Bu konuda herkesin sorumluluk duyması gerekir.

İsrail'de Araplar nasıl Kadima'ya oy vermiyorlarsa Kürtler de AKP'ye oy vermesinler

Gördüğünüz gibiyim, aynı sağlık sorunları devam ediyor. Doktorlar ne diyorlar, neden kaynaklanıyor? Rahatlatan bir ilaç, merhem söylemediler mi? Prostata ilişkin ilacı kullanmaya devam ediyorum. Daha önce de istemiştim, yatağımı değiştirdiler ama rahatsız-sert bir yatak, gece uyuyamıyorum. Eğer imkân varsa pamuklu bir yatak getirilebilir. Onun dışında ısınma sorunum var. Pencere problemli, açsan bir türlü açmasan bir türlü. Açtığımda üşüyorum, kapattığımda da havasız kalıyorum. Isınmak için klimayı açınca hava direk yüzüme vuruyor. Bu da beni rahatsız ediyor. Kışın bitmesine az kaldı. Şubat ayını atlatırsam biraz rahatlarım. Yeni cezaevi yapıyorlar. O da bir bitsin bakalım ne olacak?

Geçen hafta verilen radyo da bir anda ses kesildi, bozuldu. Tekrar eski radyoyu idareden aldım. Onu da ayakta dolaşarak ancak haber özetlerini dinleyebiliyorum, mesela türkü, şarkı dinleyemiyorum. Radyoyu bir yere bırakarak dinlemem mümkün olamıyor.

Hücre cezasına itiraz ettim. Bu hücre cezaları barışa hizmet etmez dedim. Önümüzdeki hafta sonuç gelir. Bu hafta Ağır cezaya itiraz ederim. Muhtemelen on, on beş gün sonra başlar. Evet, disiplin soruşturmaları hukuka uygun değil. Yargılamalar esnasında yapamadıklarını disiplin soruşturmaları adı altında yaparak baskı oluşturuyorlar. Hukukla yapamadıklarını disiplin soruşturmalarıyla yapıyorlar. Bana verilen 11. hücre cezası. Bu konuda geri adım atacaklarını düşünmüyorum. Bu cezayı uygulayacaklar, geri çekmeyecekler. Avukatlarım bunları takip edebilir ama ben bir şey çıkacağını düşünmüyorum. Benim için bu konu önemli değil. Dışarıdan bir şey almak çok önemli değil, buna izin vermeyecekler. Sizin buraya getirdikleriniz bile bir sürü aramadan, işlemden geçiyor. Benim kantinden bir şey almama müsaade etmezler. Bu konuya girmeye bile gerek yok.

Daha önce bu konuda ortaya koyduğum beş ilke şartı vardı. Bu temelde Kongre değil Kürt Ulusal Konferansı diyorum. Bu konferans üç merkezde yapılabilir. Diyarbakır, Hewler, Avrupa-Lozan ya da başka bir yerde olabilir. Bu Konferansta Kürtler barış ilkelerini ortaya koyarlar.

Mustafa Kemal pozitivistti

Bugün yaşananlar yeni planlar değil. Bunlar 1920'lere dayanıyor. Bunun siyasal teolojisi 1926'da oluşturuldu. Bu dönemde yapılan gizli anlaşmalar var. Sykes-Picot anlaşması var. Ben böyle gizli anlaşmalara karşıyım. Aslında ondan önce de yapılan anlaşmalar var. 1926'da Türkiye ile yapılan gizli anlaşma var ancak bunu hiç kimse bilmiyor, şu anki devlet yetkilileri de bilmiyor. Ben Yalçın Küçük'ün görüşlerini bu nedenle önemsiyorum. Mahir Kaynak kısmen bunları biliyor. MİT biraz biliyor. Asıl Kemalizm 1926'da öldü. İşte görülüyor, Silivri cezaevinde kendilerine Kemalist diyenler orada tutuklu, orada kalacaklar veya çıkacaklar bu önemli değil. Bunlar zerre kadar Kemalizm'den anlamıyorlar. Bugün kendilerine Kemalist diyenler ve Kemalizm için mücadele edenler Silivri de yargılanıyor.

Bunlar acınacak haldeler. Aslında yargılanan bunlar değil, Kemalizm'in kendisidir. Bunlar Mustafa Kemal'in karikatürünün karikatürü bile olamazlar. Abdulkadir Aygan marifetmiş gibi basına bunlarla birlikte yaptıklarını anlatıyor. Benim için de Kemalist diyorlar ama ben Kemalist değilim. Mustafa Kemal pozitivistti. İngilizlerin asıl planı Türkiye'yi ön-İsrail yapmaktı.

Arap milliyetçiliği hortlarsa Kürtler tehlike altına girer

Türkiye'deki sermayenin büyük bir bölümü Yahudilerin elindedir. Bunu daha önce de söylemiştim, bu görüşümü koruyorum. Üzeyir Garih cinayeti de bununla bağlantılıdır. Anadolu Yeşil Sermayesi daha fazla pay almak istiyor. Ancak Yahudilerin buna izin verebileceğini zannetmiyorum. İkinci Dünya Savaşı'yla birlikte de İsrail'i kurdular. Ama İngiltere bu ön-İsrail, proto-İsrail planını şimdi hayata geçirmeye çalışıyor. Bununla Türkiye üzerinden Ortadoğu'yu denetim altında tutmaya çalışıyor. Ortadoğu'da küçük devletlerle bir denge yaratmaya çalışıyorlar. Küçük Kürdistan devleti de bunun bir parçasıdır. Daha önceleri Ermenilere Büyük Ermenistan sözü, Araplara Büyük Arabistan sözü, Yunanlılara büyük Helenistan sözü verildi. Türklere de Büyük Turan sözü verildi. Ancak iki yüz yıllık Ermenistan sorunu küçücük bir Ermenistan devletiyle kapatıldı. Rumlar Anadolu'dan atılarak küçük Kıbrıs'a sığdırıldı. Yunanlılar küçük bir coğrafyaya sığdırılarak büyük Helenist kültür güme gitti, yok ettiler, Ege'den de onları atan İngilizlerdir. Yunanistan'daki Anarşistlerin yaptıkları ortada, bunlardan bir şey çıkmaz. Asuriler, Süryaniler ise katledildi. Bu devletçiklerle milliyetçiliği Ortadoğu'ya hâkim kılmaya çalıştılar. Arapları küçük devletlere bölerek bir araya gelmelerine izin vermediler. Arap milliyetçiliği çok tehlikeli bir milliyetçiliktir, çok yakın bir zamanda tekrar hortlatılacaktır. Kerkük'te, Hewler'de bombalar patlatıyorlar, her bir bombalamada yüzlerce sivil insanın hayatına mal oluyor. Araplar bunu çok iyi yapıyor! Ama İsrail'e bunu yapamazlar. Arap milliyetçiliği İsrail ile savaşamaz, İsrail'in silahları, gücü var ama Kürtlerin böyle bir gücü yok. Bu nedenle Arap milliyetçiliği hortlarsa Kürtler büyük bir tehlike altındadır. Bu tehlikelere, milliyetçiliklere karşı Diyala, Telafer, Kerkük sınır hattında halklar arasında demokratik uzlaşı komisyonları oluşturulmalıdır. Burada silahlar kullanılmadan, kan dökülmeden, sorunlar konuşulup çözülebilir. Böylece insanlar öldürülmeden, savaş olmadan da biz konuşabiliriz, sorunları çözebiliriz düşüncesi oluşur. Geçmişte Türkler zaten büyük bir toplumdu, büyük bir alana hükmediyordu, yönetiyordu. Ama Türkiye'ye büyük Turan sözü verdiler, sonuç ortada. Bahçeli'nin milliyetçiliği de bununla ilgilidir, hâlâ fetih milliyetçiliğinden bahsediyor. İşte görüyorsunuz Bahçeli Bursa'yı yeniden fethedeceğiz diyor. Bu düşünce kaybettirdi. Kürtlere de Büyük Kürdistan sözü verildi ama şimdi Küçük bir Kürt devleti diyorlar. Barzani bunu iyi biliyordu, bana yirmi yıl önce 'gel küçük Kürdistan'ı kuralım daha sonra büyük Kürdistan'ı alırız' demişti. Ben o zaman çok anlamadım. Önce büyük Kürdistan dururken neden küçük Kürdistan'a razı geliyordu? Diye düşünüyordum. Bu teklifini kabul etmedim. Ancak yirmi yıl sonra, bugün her şey net biçimde ortaya çıktı. Bizi bu plana dâhil edemediler, ben bu planlara dâhil olmayı kabul etmedim. Burada olmamın nedeni de bu. Kendilerine müttefik arıyorlardı. Türkler mi önemli, Kürtler mi önemli? Hesabını yapıyorlardı. Ama Türklerden vazgeçemedikleri gibi Kürtlerden de vazgeçemiyorlar. Ne olacağını zaman gösterecek.

Demokrasiye müdahale ediyorlar

Bütün bunlar bizim demokratik oluşumlarımızın önüne geçmek için yapılıyor. Böylece demokrasiye müdahale ediyorlar. Demokratik taleplerin gelişmesini engelliyorlar. Bütün bunlarla Sevr'i güncellemeye çalışıyorlar. Kürtler hem Sevr'de hem de Lozan'da varlar. Ama Kürtlerin bugün ihtiyacı olan Lozan'ın güncellenmesidir. Ben Lozan'ın güncellenmesini daha önce de söylemiştim. Tekrardan söylüyorum; bu konudaki düşüncelerimi avukatlarım daha önceki konuşmalarımdan da yararlanarak yayınlayabilirler. Benim geçen söylediğim Kürt Ulusal Konferansı beş demokratik ilke etrafında yapılmalıdır. Tekli bir Kongre veya Konferans istiyorlarsa demokratik talepleri öne çıkarmalılar. Bütün bu söylediklerimi iyi tartışıp iyi anlamalılar. Aksi halde ikili bir Kongre veya Konferans durumu ortaya çıkar. Demokratik taleplerin öne çıkmadığı bir Kongre veya Konferans'ta bizden destek alamazlar. Biz bu oyunlara, bu plana dâhil olmayız. Bu planlarıyla PKK'yi, DTP'yi dâhil ederek kontrol altına almaya çalışıyorlar. PKK de DTP de bu oyuna gelmez, kontrol altına alamazlar. Milliyetçilik çözüm değil çatışma getirir. Benim buna alternatifim Hewler'de demokratik medeniyetler aygıtıdır. Bununla Konfederal sis-

tem hayata geçirilir. Bütün kesimler bir arada yaşayarak kendi sorunlarını kendi aralarında çözerler, her kesim, Arab'ı, Kürt'ü, Türk'ü, Sünni'si, Alevi-si, Ezidi'si, kısaca tüm kültür ve inançlar kendini bu aygıt içinde temsil ederler, temsiliyet imkânı bulurlar.

Asıl önemli olan demokrasidir. Demokrasi zenginliktir. Gerçek bir demokrasi beraberinde zenginliği getirir, barışı getirir, sağlıklı bir çevreyi getirir. Kadın için de böyledir. Türk ve Kürt halkı birlikte yaşayabilir, doğru olan da, tarihsel olan da, adil olan da budur. Bu demokrasidir. İngiltere'yi bu kadar zengin ve güçlü yapan demokrasisinin güçlü olmasıdır. Ancak başka yerlerde bunu yapmıyorlar, tekelciliği uyguluyorlar. Para ve milliyetçiliği kullanıyorlar. Diyarbakır'da, Bitlis'te, Van'da kurdukları birkaç holding üzerinden Kürtleri kendi etrafında toplamaya çalışarak, Kürtleri denetim ve baskı altında tutuyorlar, demokratik taleplerin önüne geçiyorlar. Ben bu konuda Kürtleri uyarıyorum, bu oyunlara gelmesinler. Halka da bunlar iyi anlatılmalıdır. DTP seçim çalışmalarında bu oyunları anlatarak, demokratik talepleri, demokratik ruhu ön plana çıkartmalıdır.

Kapitalist sistem sadece kâr demek değildir

Bütün bunlar belliydi. TRT 6 ile demokrasiye müdahale ettiler, demokratik taleplerin gelişmesini engellediler. Benim burada iki kelime konuşmama izin vermiyorlar ama televizyon açıyorlar! Böylece demokratik gelişmenin önüne geçme, denetimlerine alma ve engellemeyi amaçlıyorlar. Ben daha önce buraya gelen avukatlarıma, Aysel onlara da anlattım ancak o da DTP de yeterince beni anlamadılar, beni anlatamadılar, kısır düşündüler. Bu dönemde bu oyunlar, planlar halkımıza çok daha iyi anlatılmalıdır. Ben bu konuda çok kafa patlattım, daha iyisi olsaydı halkımıza söylerdim. Ben onlar için en iyisini bulmaya, onları uyanık kılmaya çalışıyorum. Bu konuları savunmalarımda da işliyorum. Kapitalist sistemi, milliyetçiliği, ulus-devleti değerlendiriyorum.

Marks, kapitalist sistemi çözdüğünü söylüyordu ama çözemedi. Marks, Hegel'den yararlanmış ama onu aşamamıştır, Hegel'i tekrarlamıştır. Ben de Hegel'den yararlanıyorum ancak Hegel'i taklit etmiyorum, onun sistemini aştım, derinliğine çözdüm. Marks'ın düşünceleri İngiltere ve kapitalist sistemin dışına çıkamadı, bu sisteme hizmet etti. Hatta kapitalizmi kapitalizm yapan bunlardır. Biliyorsunuz Marks İngiltere'de büyümüş biri. İngiliz ekonomi-politiğinin dışına çıkamadı. Yine Lenin iktidarı çözemedi, ulus-devleti aşamadı. Kropotkin Lenin'e "sen devlet diyerek sosyalizme ihanet ettin" demiştir. Tarih Kropotkin'i haklı çıkardı. Aslında Lenin bunu istemiyordu, demokratik bir oluşum kurmak istiyordu ama ulus-devleti çözemedi, aşamadı. Lenin de Almanya'dan Rusya'ya gitmişti. Biliyorsunuz Almanlar, ulus-devlet için iki dünya savaşına girip milyonlarca insanın ölümüne yol açtı. Ulus-devlet faşizm demektir. Lenin ve Marks kapitalist sistemin dışına çıkamadılar, yaptıklarıyla sonuçta kapitalist sisteme hizmet etmiş oldular. Bana Marks ve Lenin konusunda ne kadar eleştiri gelse de bunları söyleyeceğim, bunları dile getireceğim. Ben bunları söylerken, Marks'ı aştığımı söylerken kendimi abartmıyorum. Fakat savunmalarımda önemli tespitler yaptığımı düşünüyorum. Bazı düşüncelere, sonuçlara vardım. Bu konuda iddialıyım.

Bu gün kapitalist sistemi ayakta tutan Rusya ve Çin'dir. Kapitalist sistem sadece kâr demek değildir. Kârdan önce iki ilkeye dayanıyor; Ulus-devlet ve Endüstriyalizm. Ben savunmalarımda kapitalist sistemi, ulus-devleti ve Endüstriyalizmi çözdüm ve aştım. Kim ne derse desin ben Bakuni'nin görüşlerini önemsiyorum. Nietzche'yi de okudum. Ama ne Nietzcheciyim ne de Bakuninciyim. Onlardan yararlanıyorum. Bugün ulus-devleti ayakta tutan ABD ve İngiltere'dir. Abdulhamit'i tahttan indirenler de bunlardır. Türkiye'de de bunu yarattıkları sahte iktidar-muhalefetlerle sürdürüyorlar. 2002'de Erdoğan'a iktidarcılık Baykal'a da muhalefetçilik rolünü verdiler. İki partili bir sistem yarattılar, böylece demokrasinin önüne geçtiler. Çarşaf örneğinde olduğu gibi nerde boşluk olursa o tarafa kayıyorlar, bir oraya bir buraya kullandırtıyorlar. Demokratik taleplerin önüne geçmek için tüm alanları kullanıyorlar, bu bir komplodur. Daha önce de 1982'de bunu yaptılar.

Bir ön seçim mi yapıldı? AKP Diyarbakır'ı alabilir mi? Van'da durum ne alabilir miyiz? Saadet de aday çıkartmış, oyları bölebilir. Ağrı'da Öztürk ailesi vardı değerli ve büyük bir ailedir. Ağrı'da onlarla alabiliriz.

DTP adaylarının demokratik felsefeyi iyi bilmesi gerekiyor. Benim yazdıklarımı, savunmalarımı iyi takip etmeliler. Okuyup tartışıp, anlamalılar. Ancak böyle sonuç alabilirler. İyi okumalı, iyi anlamalıdırlar. Ben demokratik siyasetin nasıl gelişeceğini çok iyi ifade ediyorum. Bunu hayata geçirirlerse başarılı olurlar. Tüm adaylara başarılar diliyorum. Ben buradan halkımızı uyarıyorum. İsrail'de Araplar nasıl KADİMA'a oy vermiyorlarsa Kürtler de AKP'ye oy vermesinler. AKP Kürtlerin KADİMA'sı durumundadır. Bunu iyi görmek gerekiyor.

İşbirlikçi Kürtler teşhir edilmeli

AKP'nin politikaları iyi teşhir edilmelidir. AKP içerisinde de demokrat olanlar var. AKP'nin politikalarını teşhir edebilirler. Ben daha önce de Cumhurbaşkanı'na 16 sayfalık bir mektup yazmıştım. Demokratik talepleri içeriyordu ama bir cevap verilmedi.

Bana Başbakan'ı ve Cumhurbaşkanı'nı tehdit ettiğim söyleniyor. Ben Başbakanı, Cumhurbaşkanı'nı tehdit etmiyorum. Ben burada bu koşullarda Cumhurbaşkanı'nı ve Başbakan'ı nasıl tehdit edebilirim ki? Sosyolojik çözümleme yapıyorum. Böyle giderse, bu politikalarına devam ederlerse çatışma ve savaş ortamına yol açar diyorum. Bu sosyolojik bir çözümlemedir, tehdit değildir. Ben burada çatışmalı ortamın gelişmemesi için elimden gelen en makul ve tutarlı şekilde davranmaya çalışıyorum. Ancak beni de aşan şeyler olabilir. Önümüzdeki iki ay içinde bahara kadar adımlar

atılmalı aksi halde gelişecek şiddet ortamından ben sorumlu değilim.

Kürtler kendi içlerindeki demokrasi karşıtı işbirlikçi Kürtleri teşhir ve tecrit etmelidir. Ben bir bütün olarak devlet, demokrasi karşıtıdır demiyorum. Bu iyi anlaşılmalı. Devlet içerisinde bile demokrasinin gelişmesini isteyen bazı kesimler var. Bu dönemde daha önce söylediğim Demokratik Kongre Partisi demokrasinin gelişmesine katkı sunabilir.

Bana yakın tarihle ilgili kitaplar, haklarında toplatılma kararı olmadığı halde verilmiyor. Doğu Batı Dergisinin İkinci Meşrutiyeti anlatan sayısı verilmedi, içeriğini merak ettim, niye vermiyorlar? Yine milliyetçilikle, Kürt milliyetçiliğiyle ilgili kitaplar verilmiyor. Aslında bununla benim etkili bir savunma yapmam engelleniyor. bununla ilgili girişimlerde bulunulabilir. Bunu artık bir yasaya dayandırıyorlar. Bazı gazeteleri veriyorlar, bazı gazeteleri ise tümden sansürleyerek-keserek gazete olmaktan çıkararak veriyorlar. Bunun bir sınırı yok. Tam olarak neye göre yaptıkları bilinmiyor. Bana tebliğ edilen mektuplarla ilgili bir karar var. Altmışa yakın mektuptan yarısını yasaklamışlar ancak bunların otuzunu alabildim. Mektupların verilmeme nedeni olarak övücü sözler ve içerikler olduğu söyleniyor. Benim övülmeye ihtiyacım yok. Mektup yazarken övücü sözler, başkan, önder gibi kelimeler kullanmalarına gerek yok. Sadece arkadaş demeleri bile yeterli. Benim için önemli olan düşüncelerini ve yoğunluklarını yansıtmalarıdır. Kendilerinden ricam, bana yazacaklarsa en azından bir yaprağı doldursunlar. Yani en azından yazılan mektuplar bir sayfanın önünü ve arkasını dolduracak şekilde olsun. Verilen mektupların çoğu üç dört satırlık bir şeydir. Örneğin "yeni yılınızı kutluyorum, sevgiler" gibi. Kızların mektuplarını genelde vermiyorlar. Sivas'tan gelen kızların yazdığı mektuplar verilmemiş. Bitlis'ten mektup gönderen Osman Bitlis tarihi üzerine yazacağını söylüyor. Genel tarihi bilmeden, dünya tarihini bilmeden, Kürt tarihini bilmeden Bitlis tarihini yazmak fazla anlam ifade etmez. Yazacaksa önce Evren, dünya, bölge, Kürt tarihini bilmek ve tanımak temelinde Bitlis tarihini yazabilir.

"Namus, eko-nomos'tan geliyor. Eko-nomos, ev yasası, kadının yaptığı işler, ev işleri, kadına ait işler anlamına geliyor. Ekonomos, ekonomi, kadın işidir, üretime dayalıdır, ekonomist de bu işi yapandır, ekonomist kadındır. Yanlış yorumlanan bir namus kavramı var. Ben daha önce de tanrıçalaşma demiştim. Bu da kendini tanımak demektir. Kendini tanımak da bilgelik, yetkinlik, kavramaktan geçer"

Ancak bu şekilde anlam ifade edebilir. Felsefi yönlerini geliştirsinler. Araştırmalarını sürdürsünler.

Aydın ve yazarlarla görüşüp benim düşüncelerimi iletebilirsiniz. Küçük'le de görüşülebilir. Burada söylediklerim, düşüncelerim uygun bir dille yayınlanabilir. Uygun bir dille Taraf gazetesi yazarlarına da iletilebilir. Demokratik Modernite Dergisi demiştim. Bu yönlü çalışmalar geliştirilsin. Benim düşüncelerim burada yayınlanabilir. Yine Kongre ile ilgili söylediklerim bir mektup halinde Barzani ve Talabani'ye de iletilebilir. Bu Kongre'de demokratik ilkeler öne çıkarsa destek vereceğimiz aksi halde ikili bir Konferans veya Kongre ortaya çıkacağı uygun bir dille Barzani ve Talabani'ye iletebilirler.

Alevilere ilişkin görüşlerimi söylemek istiyordum. Ancak zamanımız yok, daha sonra bu konudaki görüşlerimi açıklayacağım. Yine Ezidilerle ilgili görüşlerim de var. Alevilere ve Ezidilere çok selam söylüyorum. Ezidileri önemsiyorum, Güney'de, Avrupa'da Ezidi komünleri geliştirebilirler. Bu komünler etrafında örgütlenerek kendi kültürlerini yaşatabilirler, kendilerini koruyabilirler. Şengal-Şexan Ezidilerinin soykırımla ilgili mücadelelerini de basından izliyorum.

Erdoğan'la İslam dünyası kontrol altına alınmak isteniyor

Saadet Partisi'nde bir kıpırdanma var yani. Doğrudur, olabilir. Hem kendi tabanının Saadet Partisi'ne kaymasına hem de Kürtlerin oylarına yönelik bir şeydir bu Davos'taki durum.

Radyodan dinledim. Ufuk Uras, seçimi kaybetti. Bizim bu konudaki tavrımız biliniyor. Ben daha önce de söylemiştim. Biz Ergenekon'un sağına da soluna da karşıyız. Bu tavırlara düşülmemelidir. Sol'u uyarıyorum; demokratik bir parti de kuramadılar.

Abdulkadir Aygan bir gazeteye konuşmuş, benimle ilgili şeyler söylemiş. Kendisine şu sorulabilir: Benim yanıma ilk geldiği zaman beni öldürmek amacıyla mı gelmişti? Bunu cevaplıyor mu? Başka türlü yalan söylüyor. Bunların JİTEM'le daha önceden başlayan ilişkileri var. Hatta bir kardeşi de askerdi, çavuştu. JİTEM içerisinde iki ekip var. Bir tarafta Cem Ersever'in ekibi. Diğer tarafta ise Veli Küçük'ün ekibi var. Aygan, 'ben kaçmasaydım, Cem Ersever gibi beni de öldürürlerdi' diyor. Bununla Cem Ersever'in ekibinde olduğu anlaşılıyor. Ersever ekibinde olduğu için konuşuyor. Bunlar şimdi tasfiye ediliyorlar.

Alternatif bir seçim sistemi yaratmak gerekiyor

Seçimlerle ilgili şunları belirteyim. Kendilerinin alternatif bir seçim sistemi yaratmaları gerekiyor. Gazetelerden okuyorum, diğer partilerin sayımlarla ilgili itirazları var. Altı milyon seçmen artışı var. Gerekirse ev ev dolaşıp kendi oylarını, seçmenleri tespit etmeliler. Alternatif bir nüfus sistemi oluştursunlar. Yine seçim günü alternatif sandıklar kurarak seçmenlerinin oylarını tespit etsinler. Bilemiyorum nasıl yapabilirler? Uygun bir yöntem bulurlar. Bunu imza ile veya sözlü mü veya başka uygun şekilde de yapabilirler. Ama kendi oylarını bilsinler. Bu dönem oylar üzerinde çok oynayacaklar. Oyunlar olabilir ama buna karşı tedbirlerini alsınlar.

Irak'a ilişkin daha önce de söylemiştim. Geçen hafta da söylemiştim. Musul-Kerkük-Diyala-Telafer hattında söylediğim çalışmalar yürütülebilir. Neden bu hat diyorum? Çünkü bu

hatta çok çeşitli kültürler, dinler, diller, Süryaniler, Araplar, Kürtler, Türkmenler, Ezidiler yaşıyor. Burası Araplarla sınır hattıdır. Bu hatta demokratik bir sistem kurabilirler. Burada farklı kültürler bir araya gelerek birlikte yaşayabilirler. Kendi sorunlarının çözümü için teori üretebilirler. Bunu savunmalarımda detaylı biçimde açıklamıştım. Savunmalarımdan yararlanabilirler. Savunmalarım Arapçaya da çevrilebilir. Teorik altyapı olmadan bu sorunları çözmek mümkün değildir.

Önce tecavüz kültürü aşılmalı

Namus kavramını bilmiyorlar. Namus'u tanımlayamıyorlar. Namus, eko-nomos'tan geliyor. Eko-nomos, ev yasası, kadının yaptığı işler, ev işleri, kadına ait işler anlamına geliyor. Ekonomos, ekonomi, kadın işidir, üretime dayalıdır, ekonomist de bu işi yapandır, ekonomist kadındır. Yanlış yorumlanan bir namus kavramı var. Ben daha önce de tanrıçalaşma demiştim. Bu da kendini tanımak demektir. Kendini tanımak da bilgelik, yetkinlik, kavramaktan geçer. Kadınlar önce tarihi bilsinler, kendi tarihlerini öğrensinler, Neolitik tarihi bilsinler, sosyolojiyi, ekonomiyi, felsefeyi bilsinler, böylece kendilerini tanırlar. Kendinizi tanıdığınız oranda tanrıçalaşırsınız. İnannalaşmak, İştarlaşmak anlamaktan, kavramaktan geçer. Böylece toplumsal baskıyı, baskıcı sistemi aşabilirler. Her gün tecavüz kültürüne maruz kalıyorsunuz. Önce günlük tecavüz kültürünü aşmalısınız. Bu günlük tecavüz kültürünü bile aşarsanız bravo derim. Bu sorunlar akademik çalışmalarla daha da derinlemesine araştırılır ve kavranır. Ben bunun için Özgür Kadın Akademisi demiştim. Burada akademik çalışmalarını yaparlar. Aynı zamanda yemek yerleri açarak ve çeşitli ekonomik faaliyetlerde bulunarak üretime de katılırlar. Kadına ait işler yaparlar. Şam'dayken yanıma bizim en değme kızlarımız geliyordu, 'özgürleşeceğiz' diyorlardı ama büyük çoğunluğunun gözleri oynuyordu. Erkekler de geliyordu onların da gözleri oynuyordu. Benim diyeceğim, önce bu şekilde bakan gözlerini kapatsınlar, kör etsinler. Bunun yerine beyin-zihin gözlerini açsınlar, bu gözle baksınlar. Ancak o zaman özgürlük yolunda ilerleyebilirler. Bunu yapmadan karşıma çıkan kadını kovarım. İşte Latife Hanım Mustafa Kemal'i terk etti. Bunu niye yaptı? Aslında Mustafa Kemal kadın konusunda edepli bir insandı. Latife Hanım kimdi? Bunları iyi görmek gerekiyor. Benim başımdan da bir evlilik geçti. Bunu biliyorum. Bu olayda mağdur olan Mustafa Kemal'dir.

Kadın-erkek ilişkisini savunmalarımda özlü bir cümle ile ifade etmiştim; "zorba ve kurnaz erkek" demiştim. Bunun üzerine bir sistem kurulmuştur. Yeterince okumuyorsunuz, anlamıyorsunuz. Bu DTP'liler için de öyle. İşte bugün Amerika örneği bunu ifade ediyor. Hegel, efendi-köle ilişkisi demişti. Sistemini bu iki kavramdan yola çıkarak inşa etti. Ben ise 'güçlü-zorba ve kurnaz erkek' cümlesinin çözümlenmesi üzerine sistemimi kurdum. Bu konuda Hegel ile aramızda bir benzerlikten ziyade bir paralellik var ama aynı değil. Hegel erkek akıl ve iktidar kavramı üzerinden yola çıkıyor. Ben ise demos'tan, kadın-erkek ilişkisini çözümleyerek yola çıkıyorum. Avukatlarımdan birisi 'görüşleriniz Hegel'in fenomenolojisine benziyor' demişti. Tin'in Aklı'nda da var. Hegel'in fenomenolojisini okudum. İlginç, benzerlikten ziyade bir paralellik var ama aynı değil. Hegel, köle-efendi çelişkisinden yola çıkarak bugünkü yurttaş, ulus-devlet sistemine ulaşıyor. Ulus-devletin onun yurttaşlık kavramının bugün ne halde olduğunu görüyoruz. Nietzsche bunu önceden görmüştü, ulus-devlet, yurttaş-devlet tıkanıklığını üstün-insan ve irade kavramıyla Hegel'i eleştirip onu tamamlıyor. Zerdüşt Böyle Buyurdu kitabı bu konuyu ele alıyor. Nietzsche'nin üstün-insanı faşizmin yarattığı insan tipi değildir. Nietzsche'nin üstün insanı daha çok sanata, felsefeye, ahlaka dayanıyor. Bu dönemde Almanya'da felsefe çok canlıdır. Hegel'in yarattığı zihinsel hegemonya ve Nietzsche'nin yarattığı irade kavramı ile Batı kendi sisteminin araçlarına kavuştu. Doğu da kendi zihin ve devrimini yapması gerekir. Batı sisteminin güçlü olmasının sebebi de zihinsel ve teknolojik devrimlerini yapmış olmalarıdır.

Ben bunları hem Kürtler hem de Erdoğan için söylüyorum. İşte Sayın Erdoğan İsrail'e karşı çıktığını söylüyor. Sen nasıl karşı çıkacaksın? IMF'den para istiyorsun, para alıyorsun. İşte IMF'nin başkanı Yahudi kökenli eski savunma bakanı. Sarkozy Yahudi. Hillary Clinton Yahudi. Eski ABD dışişleri bakanı da Yahudi. Türk-Yahudi ilişkileri ta Selçuklulara dayanıyor. Tarihini burada anlatamam şimdi, bunlar bilinen şeyler. İşte Osmanlı'da Kanuni döneminde Hürrem Sultan örneği var, Yahudi'dir. Kendi oğlu Sarı (II.) Selim'i iktidara getirmek için Şehzade Mustafa'yı babasına (Kanuni'ye) boğdurtuyor. Sultan Süleyman'dan sonra Sarı Selim tahta getiriliyor. Yine Cumhuriyet döneminde de iktidarda etkileri biliniyor. Yahudilere ve Türk-Yahudi ilişkilerine ilişkin savunmalarımda detaylı çözümlemelerim var.

Ergenekon sistemi çözülmeli

Şimdi ben burada bir soru sormak istiyorum. Yener Yenmez'in ifadesi savcılık tarafından alındı değil mi? Evet, alındı. Üzeyir Garih, Fevzi Çakmak'ın mezarını ziyarete giderken öldürüldü. Şimdi soruyorum. Üzeyir Garih'le Mareşal Fevzi Çakmak arasındaki ilişki nedir? İşte bunu bilmek gerekiyor. Bunu bilirsek Ergenekon olayını da çözmüş oluruz. Mareşal Fevzi Çakmak nasıl oluyor da döneminde Genelkurmay başkanlığı görevinden alınamadı, süresiz devam etti. Fevzi Çakmak'a neden dokunamadılar? Oysa Kazım Karabekir'i Genelkurmay Başkanlığı'ndan alabilmişlerdi. Kazım Karabekir devletin kuruluşunda daha etkili biriydi. Mustafa Kemal'in etrafını kuşattılar, O'nu Cumhurbaşkanı yaparak köşke hapsettiler. Bu dönem İngilizlerin temelini attığı siyasal teoloji hayata geçirilmeye başlandı. Ergenekon sistemi çözülmeden bu ülkede hiçbir şey tam olarak anlaşılamaz. Ergenekon'un temeli ABD-NATO ilişkilerinin başladığı 1946'da atıldı. Ancak 1980'den sonra Ilımlı İslam devreye sokularak Ergenekon'un tasfiye süreci başlatıldı. Yeşil kuşak projesiyle Ilımlı İslam'la Ortadoğu'ya müdahale edilme-

ye başlandı. Biliyorsunuz El Kaide'yi, Taliban'ı tasfiye etmek istiyorlar. Ilımlı İslam'la, Erdoğan'la İslam dünyası kontrol altına alınmak isteniyor. Ucuz ithamlarda bulunmak istemiyorum. Ama işte Fethullah Gülen Amerika'nın kontrolünde. Türkiye'de ve dünyanın birçok yerinde etkili durumdalar.

Biliyorum, Kürtler içinde de etkili olmaya çalışıyorlar. Dünyanın birçok yerinde örgütlüler. Ama Diyarbakır'da etkili olamıyorlar. Bilindiği gibi Said-i Nursi Cumhuriyete karşı Şeyh Sait gibi ayaklanmamıştır ama Cumhuriyete de katılmamıştır ancak ilginçtir Said-i Nursi'nin Fethullahçı kadroları şimdi devlet içerisinde önemli bir blokturlar. Fethullah Gülen aslında sadece bir figürdür. Devlet üç bloktan oluşuyor; bir tarafta AKP, bir tarafta Kemalistler, bir tarafta da Fethullahçılar vardır. Bunların gerçek İslam'la alakası yok. Gerçek İslamiyet, Ali'nin çocuklarının, Hz Muhammed'in torunlarının öldürülmesiyle Muaviye döneminde son bulmuştur. Bu dönemden sonra karşı-İslam egemen olmuştur. Karşı-İslam eşittir sahte İslam'dır. Benzer durum Katoliklerde de vardır. Katoliklerde bu durum işte Reform, Karşı-Reform olarak kavramlaştırılmıştır. Ben de bunu İslam, Karşı-İslam olarak değerlendiriyorum. Nasıl ki Reform, Karşı-Reform'a yenilmişse, İslam da Karşı-İslam'a yenilmiştir.

İşte bütün bunları anlamazsak Gazzevari olaylar her zaman olacaktır. Erdoğan bu haliyle bunun önüne geçemez. İşte gidip Arap şeyhi ile ilişkileniyorlar. Otuz tane karısı olan bir Arap şeyhiyle ne yapabilirsin ki! Ancak otuz karısını idare edebilir, bunların hepsi İngiliz ajanları. Aslında Türkiye'nin bugünkü durumu 1930'ların Almanya'sına benziyor. Erdoğan, anti-semitik değilim, diyor ama bu politikalarla Gazzevari olayları nasıl önleyeceksin? Ben de anti-semitik değilim. Ben Yahudilerin Ortadoğu'da yeri olduğunu, buranın bir halkı olduğunu söylüyorum. Yahudileri silah ve parayla değil vicdanımız ve yüreğimizle koruyalım diyorum. Erdoğan'ın zihniyetini ve yöntemini değiştirmesi gerekiyor. Erdoğan'ın Gazzevari politikalarından vazgeçerek demokrasiyi esas alacağı ve demokratik siyasetin önünü açacağı bir yol izlemelidir. Bu olursa çözüm için başka yere gitmeye gerek kalmaz, çözüm için Ankara'ya gelinir, çözüm için Diyarbakır'a gelinir.

Oynanan oyunları görmek gerekir

Radyodan gazete başlıklarında dinledim. Kemal Burkay, bir gazeteye konuşmuş, aslında konuşturulmuş. Benim burada örgütü nasıl idare ettiğimi, kim tarafından konuşturulduğumu söylüyor. Daha önce İsmail Beşikçi de bu tür şeyler söylemişti. Bunlar ucuz eleştirilerdir. Burada savaş kararı veremeyeceğimi, örgütü yönetemeyeceğimi, örgüte talimat veremeyeceğimi ben söylemiştim. Örgütü yönetmek için her gün kırk tane talimat vermem gerekiyor, bu koşullarda bu imkânsızdır. Zaten ben burada böyle bir şeyi yapmayı kişi olarak da uygun görmüyorum. Buna cevap vermek istiyorum. Evet konuşuyorum. Konuşmaya devam da edeceğim. Ben onların görmediği oyunları görüyorum, anlıyorum, teşhir ediyorum. Bunları söylüyorum. Buraya getirilmem de bu oyunları bozmam ve açığa çıkartmam nedeniyledir. Ben onlar gibi kimsenin oyununa gelmedim. Beni kullanamadılar. Benim hangi koşullarda yaşadığımı bilmiyorlar. Ben on yıldır, ağır koşullarda yaşıyorum. Burkay gelsin burada on gün yaşasın, bravo derim. Değil on gün on saat bile yaşayamaz. Burkay'ı otuz yıldır bize karşı hazırlıyorlar. Bunun arkasında kimler var biliyorum. Alman Devleti ve Alman Sosyal Demokrat Partisi tarafından destekleniyor. Avrupa'da yaşama karşılığında Burkay'ın onlara verdiği sözler var. İşte televizyon ve benzeri şeyler açıldığı zaman kendi kadrolarını buralara yerleştireceğine ve onların hizmetine sunacağına dair söz vermiş. Şimdi de TRT 6'dakiler Burkay'ın kadrolarıdır. Gazetelerden okudum, Rojin onlar çıkıyorlarmış. Bunlar Özgürlük Yolu kadrolarıdır. Hepsi Kemal Burkay'ın kadroları. Bunlar sahte Kürtlerdir. Beni destekleyen Kürtler onurlu Kürtlerdir. Beni destekleyen Kürtler Cumhuriyet'le uzlaşan Kürtlerdir. Bu cumhuriyet de demokratik cumhuriyettir.

Ben bu sorunun demokratik yoldan çözümü için elimden geleni yaptım/yapıyorum. Devlet içerisinde de sorunun demokratik çözümünü isteyenler oldu. İşte Özal'ın bu yönlü girişimleri vardı, yazdığı mektuplar vardı. Ben ilk başta bundan emin olamadım, sonradan anladım. İlginçtir benim Türkiye'de bir gazetede röportajımın yayınlandığı gün Kartal Demirağ tarafından Özal'a suikast girişimi oldu. Daha sonra bilindiği gibi zehirlenerek öldürüldü. Ailesi, eşi, kardeşleri bile bu durumu açığa çıkartmaya cesaret edemiyor. Ben o dönem Özal için başsağlığı mesajı yayınladım. Bu mesajda Özal'ın anısına bağlı kalacağımı söyledim. Benim Özal'ın anısına bağlılığım sorunun diyalog, demokratik uzlaşı içinde çözümü için ça-

balamam oldu. On beş yıldır bunu yapıyorum. Buraya getirildiğimde Kıvrıkoğlu'na bir mektup yazdım. Bu mektuba ilk ve son mektup dedim. Bu görüşlerimi ona da yazdım. Biliyorsunuz Kıvrıkoğlu klasik Kemalizm'in temsilcisiydi, Jakobendir. Hilmi Özkök biraz daha farklıydı. Hakkında söylenen iddialara katılmıyorum. O da Kemalist'ti ama Kıvrıkoğlu'yla bir çelişkisi değil de farklılığı vardır. Savcı, Doğan Güreş'in zehirlenmesiyle ilgili olarak gelip ifademi aldı. Ben orada Savcıya şunu söyledim; zehirleme benim yöntemim değildir, olamaz da. Şimdi savcılar Ergenekon'la ilgili neden gelip benim ifadelerime başvurmuyorlar? Eğer Savcının cesareti varsa, gelip burada benim ifademi alır. Neden almıyorlar? Çünkü biliyorlar ki ben burada konuşursam birçok kişinin ipliği pazara çıkacaktır.

Sağlık durumumda değişiklik yok

Digor, küçük bir yer değil mi, gelişmiş mi? Biliyorum, ben bir sefer Digor'a gelmiştim. Mahir Can vardı. Marangozlar hala çermikteler mi? Onların bir kardeşleri Filistin'de şehit oldu.

Sağlık durumumda değişen bir şey yok. sorunlar bulunduğum yerden kaynaklıdır. Yeni radyoyu vermediler, eski radyoyu ayakta dinleyebiliyorum ancak. Nevresim ve çarşaflar değişmedi. Hücre cezası uygulanmaya başlanmadı, herhalde yakında başlar. Yanımda ancak bir kitap bulundurabiliyorum. Toplam beş kitap bulundurma hakkım var. Bu durum müdürlükle konuşulabilir, iki dergi, üç kitap iyi olur. Getirilen Amin Maalof'un, Yolların Başlangıcı, Hobsbawm, bir edebiyat dergisi ve Atlas arkeolojiler iyi. Son dönem çıkan iyi kitapları alıyorum, onunla ilgili bir sıkıntımız yok. Ama daha önceden de söylemiştim, Malazgirt'ten sonra Ermeni Tarihi ile ilgili kaynak sıkıntısı yaşıyorum. Bununla ilgili kitaplar olursa iyi olur. İslam Tarihi ve Anadolu Tarihi ile ilgili kaynaklar da olabilir, Kürt tarihi ile ilgili de olabilir ama vermezler onu biliyorum.

Ergenekon ile ilgili düşüncelerimi daha önce açıklamıştım. Bu gün Türkiye Solu'nun içinde bulunduğu çıkmaza değineceğim. Ben direk onlar Ergenekon'la ilişkilidir, demedim, ama objektif olarak eklemlenme durumu, yaşandı, halen devam ediyor. Ben kişiler üzerinde değerlendirme yapmadım, objektif değerlendirme yaptım, yapıyorum. Bu anlamda dostça uyarılarımı yapıyorum. Ben Ufuk Uras'ı övmedim, övmüyorum, Oğuzhan Müftüoğlunu da yermedim, yermiyorum, klasik olarak da eleştirmedim. Sözlerimi yanlış yorumluyorlar. Ben 'Ergenekon'un sağına da soluna da karşıyım' sözünü genel olarak Türkiye'deki Sol hareketin içine girdiği çıkmazı ifade etmek için söyledim. Bu çıkmazı aşmaları için söylüyorum. Bu çıkmaz, Türkiye'deki Sol'u dünyanın en zayıf Sol'u haline getirdi. Türkiye'de sol, halka inememiştir. Geçmişiyle yüzleşip, bu çıkmazdan bir an önce çıkmalıdır. Türkiye'de sol yeniden gerçek anlamına kavuşmak istiyorsa, özgürlükçü bir demokrasi anlayışını benimsemelidir. Benim söylediklerimi takip ediyorlar, beni eleştirebilirler ama söylediklerimin doğru anlaşılmasını istiyorum.

Ergenekon'daki hegemonik yapılanma 1926'da İngiltere ile başlayıp, Amerika'nın 1946'dan itibaren Özel Harp Dairesi aracılığıyla iktidarı paylaşma hareketidir. Sağı da Sol'u da kullanmıştır. Sağ cunta da Sol cunta da Amerika'nın kucağındaydı. İşte bir tarafta Türkeş vardı, diğer tarafta Faik Türenç, Memduh Tağmaç, Madanoğlu vardı. Yine Ülkücüler ve bunun karşısında Dev-Genç vardı. Sağda ülkücüleri, Solda da Dev-Genç'i kullandılar. Denizler çok temiz, yurtsever insanlardı ama bunu o dönem fark edememişlerdi. Perinçek'in düştüğü durum bellidir. Bunun farkında değiller. Ben buna dikkat çekmek için bunu söylüyorum. Eğer bunu araştırırlarsa bu gerçeği görecekler. Ben bu çıkmaza işaret etmek için Ergenekon'un sağı solu dedim. Ben Oğuzhan'ı tanırım, biliyorum. Ben direk Ergenekon'la ilişkileri var demedim, demiyorum, demem. Genel anlamda Sol'u uyarmak için ifade ettim. Ulusalcı Sol, Alman faşizminin durumuna götürür. Milliyetçilik, Türk-İslam Sentezi denilen şey de İsrail-Filistin arasındaki Gazzeleri doğurur. Sol bu çıkmazdan ancak özgürlükçü bir demokrasi anlayışını benimseyerek çıkabilir.

Ergenekon'un sağı da solu da İngiltere ve ABD'nin güdümünde

Ergenekon operasyonu, Amerika'nın yaptığı bir operasyondur. Yoksa siyasi iktidarın tek bir onbaşıyı bile tutuklayamayacağı açıktır. AKP bir onbaşıya hışşt bile diyemez. AKP'nin tek başına böyle bir operasyon yapacak gücü de yoktur. Burada öncekiler gibi askerler içindeki durumun sosyal alana, sivillere yansımasının sonucudur. Bu siviller arasındaki bir çatışma değil. Bu da Özkök ile Kıvrıkoğlu ve Büyükanıt'ın yer aldığı iki tarafın çekişmesidir. Temelleri 1926'lara kadar gidiyor. Siyasal teolojik ve ideolojik kökenleri vardır. Bunun sonucunda yaşanan cuntaların kimisini Sol cuntacılar kimisini Sağ cuntacılar desteklemiştir. Özkök biraz daha özgürlükçü, asker, sivillere müdahale etmesin düşüncesini taşıyordu. Diğerleri de zaten Jakoben'dir. Bunlar Kemalist'te değiller. Kemalizm ile Ergenekoncuları da karıştırmamak gerekir. Bunların Mustafa Kemal ile ilgisi yoktur. Mustafa Kemal kendi döneminin koşullarında emperyalizme karşı savaşmış iyi bir askerdir. Ergenekon'dan tutuklanan askerler ise Amerika'nın yetiştirdiği özel harpçilerdir. Ergenekon'un sağı da solu da İngiltere ve ABD'nin güdümündedirler. İn-

"Ergenekon operasyonu, Amerika'nın yaptığı bir operasyondur. Yoksa siyasi iktidarın tek bir onbaşıyı bile tutuklayamayacağı açıktır. AKP'nin tek başına böyle bir operasyon yapacak gücü de yoktur. Burada öncekiler gibi askerler içindeki durumun sosyal alana, sivillere yansımasının sonucudur. Bu, siviller arasındaki bir çatışma değil"

giltere zamanında Marks'ı da kullandı, Lenin'i de Mao'yu da kullandılar! Bunlar kapitalist sistemi çözemediler, aşamadılar, bu sistemin dışına çıkamadılar, sadece sistemin solu oldular. Kapitalist sistem bu şekilde yüzyıl boyunca Rusya'yı yönetti, şu anda da Çin'i yönetiyor, Çin ile ayakta kalmaya çalışıyor.

Bu hegemonik çekişme 1920'lerde Kahire Konferansı'yla başlıyor, İngilizler 1926'dan itibaren 1946'da da ABD devreye girer 1980'e kadar bu süreç devam etmiştir. Evren'le bu tamamıyla bitirilerek, bunun yerine ılımlı İslam getirildi. Bunu daha ben Suriye'deyken biliyordum. Haberim oldu, Evren, Suriye'den bir tarikat şeyhini Türkiye'ye getirmeye çalışıyordu. Bu Hizbullah falan hepsi bu Ilımlı İslam projesinin sonuçlarıdır. Erbakan'ı da İsviçre'den getiren de kendileridir. ABD eliyle yapılmak istenen Ilımlı İslam projesidir. Fethullah Gülen'in Amerika'da tutuklu mu rehin mi ne olduğu belli değil. Dünyanın her tarafında okullar açmaktadır. Kırk milyar dolarlık yatırım yapmıştır, bunu tek başına yapamayacağı bellidir. Amerikanın desteği vardır. Daha önce El Fetih'e karşı Hamas'ı İsrail çıkardı, sonra radikalleşti. Afganistan'da Taliban'ı da destekleyen Amerika'ydı, Taliban da radikalleşti. Türkiye'de de benzer bir sonucun ortaya çıkmaması için Fethullah Gülen'i Amerika'da kontrollerinde tutuyorlar. Yine Amerika AKP'den daha iyi kullanacak kimseyi bulamamıştır. Bunu Amerika'da Başbakan'ın danışmanı Cüneyt Zapsu da söylemişti. "Bunu (AKP ve Tayyip Erdoğan) kullanın, süpürüp atmayın" demiştir. Ergenekon'un tasfiyesinin nedeni Kürt hareketine karşı başarısızlıklarıdır. Yeni bir Kürt planı için AKP üzerinden yeniden bir yapılanmaya gidiliyor.

PJAK'ın tasfiyesi zordur, öyle bir şey olacağını sanmıyorum. PJAK kendi özgücüne güvenmeli. PKK'nin uydu örgütü olduğunu zannetmiyorum. Zaten konumlandıklarını söylüyorlar. PKK'den çok kendi özgücünü geliştirsinler. Uluslararası ilişkiler ve güçler İran'ı demokratikleşmeye zorlamaktadır. PJAK İran'ın demokratikleştirilmesi için mücadelesini verebilir. Yerini, gücünü korumalı. Anladığım kadarıyla İran'ın en güçlü muhalefet gücüdür. Suriye'deki mücadeleye de mesajım var. Onlar da Suriye'nin demokratikleşmesi için mücadelelerine devam etmeli, Suriye'nin demokratikleşmekten başka bir şansı yoktur. Oradaki Kürtler demokratik komünler kurabilirler. Irak'ta dostlarım var. Benim adıma Sayın Barzani ve Talabani'ye mektup gönderebilirler. Demokratik birlikteliklerini sağlasınlar. Suriye, İran, Türkiye Kürt sorununu tasfiye etmeye veya kendilerince çözmeye çalışıyorlar. Tasfiye çabası bir çıkmazdır. Kürt sorunun çözümü bunlara bırakılamaz.

Oltadaki yemleri alsınlar ama oltaya takılan balık olmasınlar

15 Şubat komplosuna ilişkin gösteriler, protestolar var yaygın mı?

DTP İstanbul adayı Akın Birdal olmuş galiba. Çok güzel. Her tarafta aday gösteriyorlar mı? EMEP Dersim de ayrı aday mı göstermiş? Seçim sonucunu etkiler mi? Olmaz, öyle şey olur mu? Bu hiç olmaz. Kim var başka hangi parti etkili olur, AKP alabilir mi? EMEP'e şunları söylüyorum. Güçler bölünmesin, destek vermeliler, onların da desteğe ihtiyacı olabilir, sonradan onlara destek verilir. Başka yerel seçimlerde nereler alınabilir? Kars'ın durumu nedir, alınamaz mı, kısmen iyidir değil mi? Digor'un nüfusu ne kadar, Digor alınabilir mi? Siirt'in şimdiki nüfusu ne kadar? Demek yüz bini geçmiş! Ağrı nasıl? Öztürk'lerle ilgili bir anım var, paylaşayım. Ağrı'ya bir sefer gittiğimde, bulunduğumuz yere alkollü bir şekilde Vali, Emniyet Müdürü gelip güç gösterisi yapmaya çalıştı, o sırada birisi silahını çıkartarak masaya sert bir şekilde bıraktı. Kim olduğunu sordum. Cemil Öztürk'tür dediler. Sonradan görüşmem oldu. Öztürkler yiğit bir ailedir. Van'da, Bekir seviliyor değil mi, alabilir mi ? Yani birçok yer alınabilir diyorlar. Hepsine başarılar diliyorum.

Haberlerde dinledim. Seçimlerde yardım dağıtılıyormuş. Buna ilişkin bir şey söylemek istiyorum. İhtiyacı olan yoksul halkımız bunları alabilir. Oltadaki yemleri alsınlar ama oltaya takılan balık olmasınlar. Oylarını kesinlikle vermesinler. Seçimlere kırk beş gün kaldı. Bu süreç çok iyi değerlendirilmelidir. Herkese, her haneye ulaşılmalıdırlar. Her kahvehaneyi, caddeleri, meydanları, parkları, köyleri birer demokratik tartışma, özgür seçim platformuna dönüştürülebilir. Ben buna ilişkin daha öncesinden de düşüncelerimi açıklamıştım. Bunu anlamıyorlar. DTP bile birazcık da olsa anlamakta güçlük çekiyor. Demokrasinin başlangıcı yerelden olur. Demokratik Komünün ilk ayağı yereldir. Yerel yönetimler sosyolojik olarak ikinci doğa'yı oluşturur. Bunu savunmalarımda da belirttim. O nedenle yerel seçimler önemlidir. Sadece belediyeler değil, Belediye Meclisleri de Köy Meclisleri de İl Genel Meclisleri de çok önemlidir.

Operasyonlarla sorun çözülmez

Bu yerel seçimler çok önemlidir. Alınacak sonuçlar sorunun çözümünde çok etkili olacaktır. Bu çalışmalar barışa ve demokrasiye hizmet etsin. Baharla beraber kansız bir çözümün yolunu açsın. Aksini düşünmek istemiyorum. Bunu barışçıl ve kardeşçe çözümü hâkime vermiş olduğum dilekçede de belirttim. Görüşlerim bellidir. Demokratik, barışçıl bir çözümden yana olduğumu söyledim, söylemeye devam edeceğim. Bunu savunmalarımda da belirttim. Bana diyorlar ki Başbakan'ı tehdit etmişsin. Ben hâkime de yazdığım dilekçe de kimseyi tehdit etmediğimi belirttim. Ben Sayın Başbakan diyorum, ben Başbakandan rica ediyorum; Kürt sorununu Ortadoğu'da bir silah olmaktan çıkaralım, Ortadoğu'da demokrasinin ve barışın tetikleyici gücü haline getirelim. Bu benim sloganımdır, tamamıyla bana aittir. Gazze için gösterilen çabanın yüzde onunu Kürt sorunun demokratik çözümü için gösterse bu kan durur, Gazze'nin yirmi katı kazandırır. Ve o zaman Ortadoğu'daki barış çabaları daha inandırıcı ve başarılı olur. Tekrardan Sayın Gül ve Sayın Başba-

kandan rica ediyorum. Operasyonlarla sorun çözülmez. Kırk milyon Dağ Kürt'ü savunmasız değildir. Her baharda aynı şeyler oluyor, tek bir gencimiz ölmesin. Bu baharı barışla karşılayalım. Ben on bir yıldır kendimi bunun için yıpratıyorum, benim amacım demokratik, barışçıl çözümdür, bundan sonra da bunun için çabalayacağım. Barış umudumu hep korudum. Ben 4 Nisan, Nisan başlarında barış şansının olup olmadığı yönündeki düşüncemi açıklayacağım. Herhalde barış umudum devam eder. Ben kimseyi tehdit etmiyorum. Benim buradaki en ufak bir açıklamamla neler olabileceği bellidir, ortadadır, biliniyor. Eğer barış olmazsa Kürtlere zaten cehennem yaşatılıyor, o zaman herkes kendi kaderini tayin eder. Eğer baharla birlikte demokratik barışçıl çözüm gelişirse bundan Ergenekon kaybeder, Ergenekon'un sağı solu kaybeder, demokrasi kazanır, halkların kardeşliği kazanır. Benim bu konularda söylediklerim seçim çalışmalarında bol bol işlensin.

Azınlıklar demokratik komünal örgütlenmelerini oluşturmalılar

Aleviler ve Ezidilerle ilgili birkaç şey söylemek istiyorum. Alevilik bir kimliktir ama ucu kapalı bir kimliktir, bunu açabilmelidirler, kendi demokratik komünlerini kurabilirler. Aleviler, Ezidiler, Süryaniler, Lazlar vb azınlıklar ucu açık kendi demokratik komünal örgütlenmelerini oluşturabilirler ve genel demokratik güçlerle ilişkilenebilirler, beraber hareket edebilirler. Bunların kendilerine de iletilebilir.

Son günlerde yirmiye yakın mektup aldım. Bunlardan birisi Edirne Cezaevi'nden Orhan Çaçan'a aittir. Kendisi Bitlis Tarihi ile ilgili tarihi araştırma yapıyormuş, İdris-i Bitlisi ve Yusuf Ziya ile ilgili söyleyeceğim şudur. İdris-i Bitlisi klasik işbirlikçilerden farklıdır. Osmanlı'ya bağlı Kürt otonomisini kurandır. Benden öneri istemiş. Benim tek tek cevap verme olanağım yok. Önemli bir araştırma yapmış, araştırmalarına devam edebilir. Bitlis önemlidir ama İdris-i Bitlisi tek başına yeterli değildir, Şerefhanlar var, Said-i Nursi var. Ona söyleyeceğim, benim tarihle ilgili düşüncelerimden, savunmalarımdan yararlanabilir. Genel, dünya, Ortadoğu ve Kürt tarihiyle birlikte Bitlis tarihi ele alınırsa daha anlamlı olur. Yine Edirne Cezaevi'nden Ramazan Çeper, Amazon Kadınları ile ilgili araştırma yapmış. Bu konuda görüşümü istemiş. İlginç bir araştırma yapmış. Amazon kadını yiğittir demiş. Amazon kadınlarından kastettiğim, güçlü kadın değil, anaerkil toplumdaki kadın rolüdür. Araştırmalarına devam edebilir, benim kadın konusundaki görüşlerimden faydalanabilir. Gülizar Akın'ın da mektubunu aldım, mektubunda Bitlis'teki Güldünya Derneği'nden bahsetmiş. Yanlış yorumlamışlar. Onlara kızmıyorum, sert de eleştirmiyorum. Ben Özgür Kadın Akademisi kursunlar demiştim. Güldünya mazlumdur, kendisini öldüren kardeşleri de suçlu değildirler! Burada sorun gelenekten kaynaklanıyor. Suçlu olan gelenektir, asıl suçlu o kızı iğfal eden erkektir, hâkim olan erkek egemen zihniyetidir. O iğfali yapan halen belli değil, değil mi? Onun kardeşlerini suçlayamayız, geleneksel namus anlayışıyla yapmışlar, onlar bu yanlış anlayışın kurbanıdırlar. Özgür Kadın Akademisi'nden kastettiğim bilinçlenmiş, özgür kadındır. Hatta Avrupa'da buna bilinç yükseltme hareketleri diyorlar. Kadınlar bu akademilerde bilinçlerini yükseltirler, yemeğini yaparlar, kooperatiflerini kurarlar, tartışmalarını yaparlar, eğitimini öğretimini yaparlar.

Yine benim Afroditle ilgili düşüncelerimi yanlış anlamışlar. Çok komik bulduğum için söylüyorum. Batman'da bir defile yapmışlar, bu defileye Ukranya'dan manken getirmişler. Ben Ukranya'dan manken getirin demiyorum ki! Benim Afrodit'le kastettiğim beş bin yıllık tarihi olan Ana tanrıça geleneğidir. Sümer Tanrıçası, Hitit Tanrıçası, Urartu Tanrıçaları vardır. Bunlardan yararlanılarak kendi modalarını, kendi mankenlerini yaratabilirler. Başta ülkemiz Kürdistan olmak üzere Türkiye, Ortadoğu, bütün dünyaya bu modalarını yayabilirler. Ukranya'dan manken getirmeye gerek yok. Bu manken Mezopotamya, Kürdistan, Anadolu, Ortadoğu kültürünü temsil etmiyor, yansıtmıyor.

Geçen hafta Diyarbakır ile ilgili rüyama değinmiştim, halk merak ediyordur. Benim Rüyam şöyleydi; Kamptan ayrılmıştım, yolumu şaşırmıştım, kendimi Diyarbakır Surlarının üzerinde buldum. Surlardan aşağı inmek istiyordum ama ayağımda ayakkabı yoktu inemiyordum. O sırada etrafımı çocuklar sardı. Benden bahşiş istediler. Elimi cebime attım, para yoktu. Cebimi karıştırdım, on kuruş vardı, bunu versem yetmez, diye düşünüyordum. Birisi bana; "onu onlara ver, o altındır, hepsine yeter" dedi. Verdim. O sırada uyandım. Bu rüyam gerçekleşebilir, umutluyum.

ULUSLARARASI KOMPLONUN BAŞARI ŞANSI ZAYIFLATILMIŞTIR

"Önder Apo büyük bir paradigma değişimini gerçekleştirmiştir. Hareket de bunu kavramıştır. Bu temelde değişim ve dönüşümünü gerçekleştirmiş, halkı değişime çekmiş ve mücadelesinde önemli mesafeler kat etmiştir. Komplonun başarı şansı oldukça zayıflatılmıştır. PKK 10. Kongresindeki kararlaşma ve belirlenen hedefler temelinde bir pratikleşme geliştiğinde, Önderliğimizin esaret koşullarından çıkarılması ve Kürt sorunun demokratik siyasal çözümünün sağlanması önünde hiçbir engel kalmayacaktır"

ABD, Önder Apo ve PKK ile daha ilk çıkışından itibaren ilgilenmeye başlamıştır. Bunu ABD'nin Çukurova konsolosluğunun Şah döneminde Tahran'daki ABD elçiliğine gönderdiği raporlarından biliyoruz. Şah'ın devrilmesiyle birlikte ABD elçiliğinin işgal edilmesi ve belgelerin ele geçirilip hem asıllarının hem de tercümelerinin yayınlanmasıyla birlikte bu durum belgelenmiştir. PKK hareketi daha grup aşamasındayken, ABD'nin Çukurova konsolosluğu üzerinden Önder Apo ve PKK ile ilgilenmeye başlamıştır.

Ele geçen ve yayınlanan raporlarda hareketimiz hakkında yapılan değerlendirmeler var. Bu belgelerde "Apocular adıyla bilinen bir hareket oldukça hızlı, tehlikeli gelişiyor. Bu hareket hem Türkiye hem ABD açısından tehlikeli bir harekettir. Türk solu ve diğer Kürt sol hareketleri herhangi bir tehlike yaratmıyor. Ancak, Apocular olarak gelişen bu hareket tehlike yaratıyor, mutlaka önünün alınması gerekiyor" denilmektedir. Ele geçen bu belgelerde hareketin etkisizleştirilmesi yapılan tavsiyelerde ise; Önder Apo şahsının karalanması, kadro ve halk içindeki itibarını kaybetmesi için kampanyaların düzenlenerek gözden düşürülmesi gerektiği ifade edilmektedir.

Yine aynı belgede, PKK'nin tecrit edilip etkisizleştirilebilmesi için; diğer bütün sol, demokratik ve kendine "yurtseverim" diyen Türk örgütleriyle kuşatılması, baskı altına alınması ve çatışmayla ezilmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Bununla birlikte bazı Kürt aşiretlerinin silahlandırılarak hareketimizin üzerine sürülmesi ve bu tarzda hareketin etkisizleştirilmesi de öngörülmektedir. Bu belgelerin yayınlanmasıyla birlikte, geçmiş süreçte anlam veremediğimiz birçok şey anlamını bulmaya başlamıştır. Önder Apo'ya yönelik iftira ve karalama kampanyalarının neden geliştirildiği; kendine sol, demokrat, yurtsever diyen örgütlerin devletle değil de neden PKK ile çatışmayı esas aldıkları, yine Kürdistan'daki birçok aşiretin neden silahlandırılarak, PKK üzerine sürüldüğü ve bunlarla ne yapılmak istendiği bu belgelerle daha iyi anlaşılmış oldu. Bu da göstermektedir ki ABD, daha bu hareket doğar doğmaz ilgilenmeye ve karşı mücadele geliştirmeye başlamıştır. Kimilerinin sandığı gibi, ABD son yıllarda hareketimiz ve Önderliğimizle uğraşmaya başlamamıştır.

Ortadoğu'da egemenlik Kürdistan'da egemenlikten geçer

Bunların temel nedenleri vardır. Bu nedenlerin başında da; PKK ilk ortaya çıkışında her ne kadar reel sosyalizmin, ulusal kurtuluşçuluğun, Ortadoğu tutuculuğunun etkileri altında olsa da, giderek bunları bünyesinde temizleyerek gelişmesini sürdüren bir hareket olma ve sistemin Kürdistan'daki çıkarlarını, yatırımlarını tehlikeye sokması söz konusudur. Bu özelliği nedeniyledir ki, PKK hızlı bir şekilde gelişmiş, Kürdistan'daki sömürgeci sistemin yıllarca yaptığı yatırımları, çıkarları tehdit eder duruma gelmiş ve sistemin yıllarca beslediği ilkel milliyetçi, işbirlikçi çizgiyi, güçleri ve örgütleri etkisizleştirmeye başlamış, bunlarla da sınırlı kalmayarak, Kürdistan'ın diğer parçalarına etkisi altına almaya başlamıştı.

PKK Kürdistan halkını ulusal birlik temelinde birleştiriyordu. PKK, Kürdistan'ı Ortadoğu halklarının çıkarlarına göre geliştiriyor ve bu şekilde halkların özgürlük seçeneğini ortaya çıkararak, kapitalist sisteme alternatif bir gelişmeyi yaratıyordu. Amerika ve AB, Ortadoğu üzerinde mücadele veriyorlardı. 3. Dünya Savaşı Ortadoğu üzerinde sürdürülmüştü. Bütün bu savaşlar Ortadoğu'nun ele geçirilmesi, sisteme göre şekillendirilmesi ve tümüyle sistemin hizmetine çekilmesi için yürütülmüştü. 1. Dünya Savaşı'yla Kürdistan paramparça edilmiş, yok sayılmış ve üzerinde inkar, imha siyasetinin sürdürülmesi için her bir parçası sömürgeci bir güce teslim edilmiştir. Sistem, Kürdistan'ı parçalayarak, yok ederek, yok sayarak kendisini örgütlemişti. Kürdistan'ı buna tabi kılmıştı. Çünkü Ortadoğu'ya egemen olmak, bir anlamda Kürdistan'a egemen olmaktan geçmekteydi. Ortadoğu'nun kalbi de Kürdistan'dı. Kürdistan'daki her gelişme Ortadoğu'nun kaderini belirleyen bir gelişmeydi.

İşte Kürdistan'da Önder Apo öncülüğünde geliştirilen mücadele, yeni bir Kürt'ü, yeni bir toplumu, yeni bir yaşamı ve sistemi yaratmayı amaçlıyordu. Önder Apo öncülüğünde gelişen bu hareket, sistemin oluşturduğu statüyü zorluyordu. O statü üzerinde oluşan dengeleri zorluyordu. Sistemin yıllardır yaptığı yatırımları tehlikeye so-

kuyordu, çıkarlarını sarsıyordu. ABD bunları görmüştü. O nedenle de daha ilk çıkışından itibaren bu hareketin üzerine gitme ihtiyacını duydu.

Palme suikastı ve PKK'ye yönelik iftira kampanyası

Önder Apo öncülüğünde gelişen Kürt özgürlük hareketi gelişimini sürdürdükçe, ABD öncülüğündeki sistem de PKK'ye karşı nasıl tecridi geliştirebilir, nasıl baskıyla sindirebilir, teslim alabilir, teslim olmadığı noktada ise onu nasıl tasfiye edilebilir çabası ve arayışını sürdürdü. Hareketimiz daha 1986'larda büyük bir ulusalararası komployla karşı karşıya getirildi. İsveç başbakanı Olof Palme alçakça bir cinayetle katledildi. Olof Palme suikastı PKK'ye mal edilerek; uluslararası alanda PKK'yi terörist bir hareket ilan etme, tecridini sağlama, Kürdistan'a hapsetme, mümkünse teslim alma, eğer bu gerçekleşmezse tasfiye etmeyi amaçlandı. Olof Palme hem Kürt halkının hem de PKK'nin dostuydu. Hatta Önderliğimize iltica hakkı tanımayı ve pasaport vermeyi bile düşünüyordu. Bu çok önemliydi. Mutlaka bu gelişmenin engellenmesi gerekiyordu. Eğer bu sağlanırsa, PKK hem uluslararası dayanaklarını kaybedecek hem de cinayetle suçlanarak terörist bir örgüt olarak yansıtılacak ve kuşatma altına alınacaktı. Böylelikle PKK'nin uluslararası alandaki gelişmesinin önü alınmış olacaktı. Yıllarca PKK'yi Olof Palme cinayetiyle suçlamaya, uluslararası kamuoyuna ters yansıtmaya, öyle kavratmaya çalıştılar.

PKK, bu komployu ve PKK şahsında Kürt halkına geliştirilen bu vahşi uygulamayı ortaya çıkarmak için yıllarca mücadele etti. Ancak daha sonra Olof Palme'nin kimler tarafından niçin öldürüldüğü açığa çıktı. PKK'nin Olof Palme'yi öldürmediği, başkaları tarafından öldürüldüğü ve cinayetin PKK üzerine yıkılmak istendiği anlaşıldı. Cinayeti işleyenlerin bizzat sistem güçleri olduğu, Olof Palme'nin uluslararası silah tekelleri tarafından katledildiği ortaya çıktı. Tabii ki Olof Palme cinayetinin PKK'ye mal edilmek istenmesi ister istemez PKK ve Kürtler aleyhinde bir takım gelişmelere yol açtı. PKK ve Kürt halkına büyük bir iftira atılmış ve zarar verilmişti. PKK ve Kürt halkı bunun büyük acılarını yaşadı. Hala da bu acılar tümüyle giderilmiş değildir. İsveç bu gerçeği bilmesine rağmen, bu cinayeti uzun süre PKK'ye mal etmeye çalıştı, bu iddiayı sürdürdü. Böyle olmadığı ortaya çıktığında da büyüklük gösteremedi, PKK ve Kürt halkından özür dilemedi, geçiştirmeye çalıştı.

Olof Palme cinayetiyle her ne kadar bazı iftiralara maruz bırakılıp hareketimiz uğraştırılmış ve bazı acılar yaşattırılmışsa da istenen amaca ulaşamamışlardır. Oysa ki bu cinayetle PKK uluslararası düzeyde terörist gösterilip üzerine gelinerek teslim alınmak isteniyordu. Ama bu başarılamadı. PKK gelişimini sürdürdü. Bunun üzerine 1986'da NATO kararıyla Almanya PKK'ye karşı Türkiye'yi korumaya aldı. NATO'nun PKK ile mücadele etmesi ve bu mücadeleyi Almanya'nın koordine etmesine karar verildi. Almanya, NATO'nun görevlendirmesi sonucunda Türkiye'yi korumak ve PKK'yi etkisizleştirmek için 1987'de büyük tutuklamalara girişti ve Düsseldorf davasını başlattı. Bu tutuklama ve bu davayı geliştirirken bunu Olof Palme'nin cinayeti üzerinden geliştirerek, onu da temel alarak ona bir takım yeni unsurlar katarak Olof Palme cinayeti ile başarılamayan hedeflere ulaşılmak istendi. Düsseldorf mahkemesiyle; hareketimizin terörist bir hareket olduğu ve yargılandığı, bu temelde cezalandırıldığı gibi bir sonuç yaratılmak istendi. Böylece uluslararası alanda hareketimizin tamamen mahkumiyeti sağlanarak bu temelde geliştirilecek tasfiye hareketinin yasallığı ve meşruluğu sağlanmış olacaktı. Buna karşı partimiz ve o davada tutuklu yoldaşlarımız büyük bir mücadele yürüttü. Bu mücadele yıllarca sürdü ve sonunda NATO ve Almanya bu mahkemeyle, bu davayla amaçladıkları hedeflerine ulaşamadılar. PKK'yi bir terörist örgüt olarak mahkum edemediler. Kendileri oldukça zorlandılar. Çünkü dava tamamen siyasi amaçlıydı. Ortada hukuk, adalet diye bir şey yoktu. O nedenle de başarılı olamadılar.

PKK'nin Kuzey'den başlattığı mücadele bütün parçalara yayıldı

1991'lere gelindiğinde Sovyet sisteminin dağılmasıyla birlikte ABD Ortadoğu'ya büyük bir müdahalede bulunmuştur. Çünkü I. ve II. Dünya Savaşıyla düzenlenen Ortadoğu, artık küresel sermayenin çıkarlarına hizmet etmemekte, mevcut rejim ve statüler buna engel teşkil etmektedir. Bölge halkları da bu statüden ve bu rejimlerden rahatsızdır ve bunu aşmak istemektedirler. Küresel sermayenin başını çeken ABD-İsrail-İngiltere ittifakı hem sermayenin, sistemin çıkarlarını Ortadoğu'da yeniden düzenlemek hem de Ortadoğu'daki statü ve rejimlerden rahatsız olan halkların seçeneğinin ortaya çıkmaması için Ortadoğu'ya müdahalede bulundular ve böylece de Ortadoğu'yu yeniden düzenleyerek kendi sistem sorunlarını çözmek istediler.

ABD bu amaçla ilk müdahalesini Körfez savaşı adı altında 91'de gerçekleştirdi. PKK bu müdahalenin sonuçlarından oldukça yararlandı. Bir takım olanaklar elde etti ve bununla kendisini ve mücadelesini güçlendirdi. PKK'nin Kuzey'den başlattığı mücadele bütün parçalara yayıldı, ulusal birlik ruhu oluştu. PKK'nin öncülüğünde gelişen meşru savunma savaşı hem gerilla hem de serhıldan cephesinde oldukça ileri bir düzey kazandı. Neredeyse bütün Kürdistan'a PKK çizgisi egemen oldu. Halkı kucakladı. Sömürgeci egemenliği birçok açıdan işlevsiz kıldı. Uluslararası sistem ve dayanaklarını işlevsiz kılmaya başladı. Bu gelişme Kürdistan'da oluşan statüyü, buna dayalı gelişen dengeyi tehdit eder bir hal aldı. Yine yıllardır yapılan yatırımları tehdit etmeye başladı. Uluslararası sermayenin Kürdistan'daki kolu olan KDP ve YNK'yi Kürdistan'ın diğer parçalarında etkisizleştirmeye ve özellikle de Güney Kürdistan'da sıkıştırmaya başladı. Bu, küresel sermayenin öncülüğünü yapan ABD, İngiltere, İsrail ve sömürgeciler tarafından kabul edilecek bir gelişme değildi. Eğer bu gelişme karşısında önlem almazlarsa kendileri için büyük bir tehlike oluşacaktı ve bunun da farkındaydılar.

Tam da Ortadoğu da gelişmelerin yönünün bu şekilde belirlendiği bir süreçte yaşanacak olan gelişmeleri engelleme temelinde KDP, YNK ve Türkiye ‘91'de PKK'yi nasıl etkisizleştirebilecekleri hususu üzerinden ilişkilenerek tartışmalar başlattılar. Türkiye, PKK'yi etkisizleştirmek için YNK ve KDP'nin gücünü kullanmayı, bunu başardıktan sonra da YNK ve KDP'yi tamamen denetimi altına alarak etkisizleştirmeyi hedefleyen bir plan uygulamaya koydu. "PKK bizim de, sizin de çıkarlarınızı tehdit ediyor, birlikte PKK'yi etkisizleştirelim ve çıkarlarımızı savunalım" diyerek harekete geçti. Bu temelde KDP ve YNK'ye bir takım olanaklar sundu. YNK ve KDP de Türkiye'nin bu yaklaşımını, desteğini, konumlarını güçlendirmek, PKK'yi etkisizleştirmek için bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirdiler. Türkiye, KDP ve YNK arasında bir ittifak geliştirildi. İttifakın tek amacı PKK'yi tamamen etkisizleştirmekti. Türkiye uluslararası alanda da "ben Kürtlere karşı değilim, terörizme karşıyım, PKK terörist bir örgüttür" tezini işledi. YNK, KDP; "PKK Kürtleri temsil etmiyor, terörist bir örgüttür" diyerek bu teze ortak oldu. PKK'nin uluslararası alanda tecrit edilmesi yönünde atılan adımlara bir yenisi daha eklenmiş oldu. Böylece, daha önce de Olof Palme cinayeti ve Düsseldorf mahkemeleriyle bu doğrultuda adımlar atılmak istenmişti ve atılan bu adımlar bu tarzda daha da ilerletilerek amacına ulaştırılmak istenmiş oluyordu.

Olof Palme ve Düsseldorf davalarıyla PKK her ne kadar terörist olarak mahkum edilmek istenmişse de bu başarılamamıştır. KDP ve YNK'nin devreye koyulması ve bunların, daha çok da Kürt kimlikli olmaları nedeniyle, Türkiye'nin de yoğun çabaları sonucu PKK'nin terörist ilan edilip bunun uluslararası kamuoyuna kabul ettirilmesi daha da olanaklı hale getirildi. PKK'nin uluslararası alanda terörist olarak gösterilmesinde KDP ve YNK'nin rolü oldukça büyüktür. KDP ve YNK böyle bir çabaya girmeselerdi hiçbir gücün PKK'yi terörist ilan etmesi mümkün olamayacaktı ve buna güçleri de yetmeyecekti.

Eğer KDP ve YNK güçlendiyse bu Türkiye'den aldıkları destekle gerçekleşmiştir. Bu destek onlara tamamen PKK'yi ezme temelinde verilmiştir. Daha sonra da ABD Irak'ı devirmek amacıyla YNK ve KDP'ye destek vermiştir. YNK ve KDP, Türkiye'den ve Amerika'dan aldığı bu destekle bir güç haline gelmiş ve bugünkü kazanımların sahibi olmuştur. Eğer Güney'de bir hükümet, federe devlet düzeyi yaratıldıysa bu sadece KDP ve YNK'nin çabalarıyla gerçekleşmemiştir. Bunda, PKK'nin ezilmesi için ABD ve TC'nin yürüttüğü çabalar ve bu güçlerin KDP ile YNK'ye verdiği desteklerin rolü belirleyicidir.

"Olof Palme ve Düsseldorf davalarıyla PKK her ne kadar terörist olarak mahkum edilmek istenmişse de bu başarılamamıştır. KDP ve YNK'nin devreye koyulması ve Türkiye'nin de yoğun çabaları sonucu PKK'nin terörist ilan edilip bunun uluslararası kamuoyuna kabul ettirilmesi daha da olanaklı hale getirildi"

1991'de Hikmet Çetin ve Celal Talabani Suriye'de yapmış oldukları görüşme de bunu doğrulamaktadır. O görüşmede, Güney parlamentosunun kabul edilmesi karşılığında, Güneyli güçlerin PKK'yi terörist ilan etmesi istenmiş ve bu temelde anlaşma sağlanmıştır. Bu görüşmenin ardından da Celal Talabani ve daha sonra da Mesut Barzani PKK'yi terörist ilan ettiler. Ancak bundan sonrada Avrupa devletleri yavaş yavaş PKK'yi terörist ilan etmeye başladılar. Türkiye-KDP-YNK'nin 1992'de ki ortak saldırıları bu sürecin sonunda ortaya çıktı. 1992'deki TC-KDP-YNK saldırısının arkasında NATO ve uluslararası sermayenin temsilcileri vardır. KDP ve YNK, PKK'ye ortak karşı çıkışları işin sadece görünen tarafıdır. Esas görünmeyen tarafı, ABD, Avrupa, NATO'nun bu saldırının arkasında olduğu gerçekliğidir.

1992 savaşında kahramanca bir direniş sergilenmiştir

1992 savaşı Kürdistan'da artık her tarafa kök salan PKK'yi imha etmek ve etkisizleştirmek amacı doğrultusunda geliştirilen bir savaş olmuştur. Tüm bunlar Olof Palme cinayeti ile başlatılan, giderek boyutlandırılan uluslararası güçlerin PKK'ye yönelik daha kapsamlı olarak geliştirdikleri bir müdahaledir. ‘92 savaşıyla PKK'nin iradesi tamamen kırılmak ve teslim alınmak istenmiştir. ‘92 savaşı bu açıdan çok önemlidir, aynı zamanda bir dönüm noktasıdır. Buna karşı ‘92 savaşında bütün eksikliklerine rağmen kahramanca bir direniş sergilenmiştir. Bu direnişle uluslararası güçlerin, sömürgecilerin, Kürt işbirlikçilerinin hedefi boşa çıkarılmıştır. PKK'nin iradesi kırılamamış, teslim alınamamıştır. Büyük bir direniş geliştirilmiştir. Bu savaşla kırılan PKK'nin iradesi değildir; iradesi kırılan Ferhat denilen unsurdur. Teslim alınan sadece Ferhat unsuru olmuştur.

Ferhat unsuru, daha 1991'lerdeki Sovyet bloğunda yaşanan dağılmalar sonucunda sosyalizme olan inancını kaybetmiştir. Bu anlamda Önder Apo'ya ve onun öncülük ettiği PKK'ye de inancını kaybetmiştir. 1992 savaşında da Xakurke cephesinde kısa bir direniş gösterildikten sonra, Ferhat'ın sorumluluğunda bu cephe direnişi bırakmıştır. YNK, KDP ile, Önderlik ve PKK yönetiminin haberi olmadan bir anlaşma imzalamıştır. Bu örgüt adına bir teslimiyet anlaşmasıdır. Bu savaşla Ferhat, halka, gerillaya ve mücadeleye olan bütün inancını yitirdiğini ortaya koymuştur. Ferhat bu anlaşma ile artık çözümü Önderlikte, PKK'de, gerillada ve Kürdistan halkında değil; tamamen ABD'de, onun sisteminde ve onunla işbirliği içinde olan Kürt işbirlikçiliğinde görmüştür. Onun için Xakurke cephesinde teslimiyete imza atmıştır. Hem de

bu anlaşmayı hareket adına imzalayarak tüm harekete mal etmek istemiştir. Önder Apo bu durum karşısında hareketin rehin alınmasının önüne geçmiştir. Çünkü savaşta hedefine varamayan uluslararası sermaye güçleri, sömürgeciler ve Kürt işbirlikçileri Ferhat ile imzaladıkları anlaşmaya dayanarak hareketi Zele'ye çekmek ve burada hareketi rehin tutup savaşta ulaşamadıkları hedefe burada varmak istemişlerdir. Bu güçler bu şekilde Ferhat'ı, Önderliğin karşısına dikerek kendilerince bir alternatif oluşturacaklardı. Önderliği ve çizgisini etkisiz kılarak PKK'yi yedeklerine alarak sisteme çekmek için Ferhat'ı partide egemen kılmaya çalışmışlardır. Böylelikle özgürlük çizgisini etkisizleştirip, özgür Kürt'ün yaşamında bir çözülme yaratarak işbirlikçi Kürt'ü, işbirlikçi çizgiyi egemen kılmak istemişlerdir. Önder Apo bu durumu görerek Ferhat'ın üzerine gitmiştir. Ferhat, gücü olmadığı, tamamen KDP-YNK ve arkasındaki uluslararası güçlere dayandığı için, gücünü oradan aldığı için tutunamamış, Önderliğin eleştirileri karşısında çareyi kaçıp İran'da iltica başvurusunda yapmakta bulmuştur. Böylelikle uluslararası güçlerin YNK ve KDP vasıtasıyla Ferhat'la yapmak istedikleri müdahale boşa çıkarılmıştır. Daha sonra Ferhat İran'dan getirtilmiş, 5. Kongreye götürtülmüş ve 5. Kongrede yargılanarak idam cezasına çarptırılmıştır. Önderliğimiz bu idamı onaylamamış, tekrardan kendisini toparlaması, çizgiyle, partiyle bütünleşmesi temelinde bir şans tanımıştır. Ferhat da daha sonra özeleştiri vererek yanlış yaptığını belirtip özür dileyerek partiyle birleşmeyi esas aldığını söylemiş ve bu şans kendisine tanınmıştır.

1992'de Zele'de yapılmak istenen, daha sonra 2003'te yapılmak istenenin aynısıdır. Ama '92'de Ferhat'ın buna gücü yetmemiştir. Çünkü, o zaman Önderlik hareketin başındadır, hareketin gücü oldukça etkilidir, hareket güçlüdür, Önderliğin denetimi vardır, kadro ve halk Önderliğe bağlıdır. Onun için Ferhat her ne kadar arkasında YNK, KDP ve uluslararası sermaye olsa da örgüt ve halk içerisinde bir gücü olmadığından herhangi bir şey yapamamış, kısa bir sürede kaçmak zorunda kalmıştır.

Uluslararası ittifakın savaş dayatmalarına karşı barış

1992 savaşından sonra Önder Apo dünyada değişen siyasal konjektür ve Ortadoğu dengelerine bağlı olarak strateji değişimini zorunlu görmüş ve ateşkesi gündeme getirmiştir. Ateşkes, o güne kadar yürütülen stratejiyi aşma ve yeni bir stratejiyi önüne koymayı ifade etmekteydi. Ancak, örgüt ve halkın buna yeterince hazır olmayışı nedeniyle bu açıkça ifade edilmemişti. O nedenle de bu değişim o koşullarda sadece bir ateşkes olarak kendisini pratikleştirmişti. Bu anlamda Önderlik aslında strateji değişikliğini bu ateşkesle gündeme koymuştu ve adım adım geliştirmek istiyordu. Kürt sorunu kabul ettirilmişti. Savaşla yapılması gereken yapılmıştı. Bundan sonra yapılması gereken çözümü zorlamaktı. Onun için de bir strateji değişikliği gündeme getirildi. Önder Apo Sovyet bloğunun dağılmasıyla birlikte; artık devlet yıkma, devlet oluşturma, bunun için savaş yürütme döneminin kapandığını, demokrasi, özgürlük ve adalet mücadelesinin bunun dışında olan bir hedef ve mücadele ile geliştirilebileceğini, bunun zorunlu olduğunu görmüştür. Strateji değişikliği bundan dolayı gündeme gelmiştir. '93 ateşkesi de bu amaçla geliştirilmiştir.

Birçok kişi ve çevre sanıyor ki Önder Apo esir düştükten sonra stratejik değişimi başlattı. Bu doğru değildir. Önder Apo stratejik değişimini 1992 savaşının ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinden, 1993 ateşkesiyle başlatmıştır. Çünkü o süreçte gündeme getirilen ateşkes uzlaşmayı, uzlaşarak sorunu çözmeyi ifade ediyordu. Oysa ki ateşkese kadar biz uzlaşmayı değil, yıkmayı esas alıyorduk. Ateşkesle sağlanan uzlaşma da bu stratejiden uzaklaşmayı ifade ediyordu. Önder Apo bunu taktik adımlarla geliştirip tamamlamak ve strateji değişikliğine tümüyle ulaşmak istedi. Bu amaçla '97-98 ateşkeslerini geliştirdi. Bütün bu ateşkeslerin amacı stratejik bir değişikliği yaratmak, Kürt sorununu barışçıl, demokratik, siyasal yöntemle çözüme ulaştırmaktı.

Önder Apo bununla devleti değil özgürlüğü, demokrasiyi esas alarak sorunu çözmek istiyordu. Bu açıdan bakıldığında 1992 savaşı çok önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Ancak, Önder Apo'nun strateji değişikliği yönünde adımlar atması, örgüt ve halk tarafından yeterince kavranamamıştır. Düşman da bu adımları boşa çıkarmak için büyük çaba gösterdi. İnkar ve imha siyasetinden, çözümsüzlükte ısrar etti. Uluslararası güçler, sömürgecilerin bu politikalarına destek verdi. Yine işbirlikçi Kürtler buna destek oldu. Bu desteği alan sömürgecilik de bunun için bu kadar inkar ve imha siyasetinde ısrarlı davrandı. Yoksa bu kadar ısrarlı davranamaz ve gücü PKK ile mücadeleye yetmezdi. Sömürgecilik eğer ayakta kalabildiyse, inkar ve imha siyasetinde bu kadar ısrarlı davrandıysa, bu gücünden kaynaklı bir durum değildir. Bu tamamen, uluslararası sistemin ve onun işbirlikçi dayanaklarının arkasında durmasından dolayıdır. Bu güçler siyasal, askeri, diplomatik, ekonomik vb her türlü desteği vermişlerdir. Yaptıkları her şeye göz yummuşlardır, ona arka çıkmışlardır. Türk sömürgeci devleti bundan yararlanarak o süreçteki; bütün yakma, yıkma, göçertme ve katletmeleri sınırsızca gerçekleştirmiştir. Buna rağmen Önder Apo sorunu siyasal zemine çekerek çözme çabalarından vazgeçmedi. Bununla birlikte; inkar ve imha siyasetine karşı da direnişin geliştirilmesi ve bunun başarısı için bütün gücüyle çalışmalarına devam etti. Eğer TC, kendisine verilen o kadar sınırsız desteğe rağmen yaptığı saldırılardan bir sonuç alamamışsa, bu Önder Apo'nun bu çabaları sayesindedir. Önder Apo'nun bu çabaları ise, daha fazla yönelim şeklinde karşılığını bulmuştur.

Önder Apo'ya yönelik suikast girişimleri

Bu süreçle birlikte Önder Apo üzerine daha fazla gidilmeye başlanmıştır. 1996 yılında Önder Apo'nun imha edilmesi yönünde bir karar alınmıştır. 1996 yılından önce de Önder Apo'ya

karşı birçok defa imha saldırıları ve suikastlar geliştirilmişti. Ancak bunların hiçbiri başarılamamıştı. Bunlardan da kendilerine göre sonuç çıkaran sömürgeci güçler, '96'da planladıkları suikastla kesin bir sonuç almayı hedeflemişlerdi. Bu suikastla eğer Önderlik imha edilirse, arkasından askeri operasyonlar yoğunlaştırılacak, böylelikle Önderliğini kaybeden hareketin yaşayacağı moral bozukluğundan yararlanılarak sonuca gidilecekti. Yapılan bu plan doğrultusunda 1996 yılında Şam'da Önderliğe yönelik bir suikast gerçekleştirildi. Ancak bu suikast başarılı olamadı. Bunun bir sonucu olarak da planladıkları operasyonları da gerçekleştiremediler. 1997 baharında yeni bir planlama daha geliştirildi. '96'daki plan değiştirilerek farklı bir biçimde uygulanmak istendi. 1997 yılında Güney Kürdistan'a yönelik büyük bir operasyon gerçekleştirildi. Bu operasyonla harekete darbe vurabileceklerini öngördüler.

Bununla hareketin gücü ezilerek, 1992 ardından Zele'de yapılmak istenip de başarılamayan, 1997 operasyonuyla gerçekleştirilmek isteniyordu. 1997 yılında Türkiye-KDP birlikte harekete karşı saldırıya geçtiler. Bunun karşısında ise hareketimizin güçlü bir direnişi gelişti. Türkiye-KDP saldırısının gerçekleştiği ve bunun karşısında bir direnişin yaşandığı bir süreçte, Celal Talabani de harekete geçti. Talabani Ferhat ve Botan'ı da yanına alarak Kuzey-Güney ittifakı adı altında bir ittifak yaptı. Bu ittifakla KDP'nin etkisizleştirileceğini, Kuzey ve Güneyin birleştirilebileceğini, bunun da yeni bir gelişmeye yol açabileceğini söylemişti. Böylece bu ittifakla KDP'nin yanı sıra Önderlik de etkisizleştirilecek ve YNK bütün Kürdistan'da; Ferhat-Botan'da bütün PKK'de etkili hale gelecekler ve PKK'yi de tamamen YNK'nin güdümü altına sokacaklardı. Bu şekilde Zele'de başarılmayan böylelikle başarılmış olacaktı.

Ama bu plan da tutmamıştır. Çünkü, Türkiye'nin Soran mıntıkasına da girişi; Talabani, Ferhat ve Botan'ın hesaplamadığı bir durumdu. Türkiye Soran alanına girince YNK, Türkiye ile savaşı göze alamadı, kendisini geriye çekti, hatta güçlerimizi Hacı Ümran'da imhayla yüz yüze bıraktı.

Washington Anlaşması ve Güneyli güçler

Eğer Türkiye'nin müdahalesi olmasaydı bu ittifak adı altında YNK, PKK güçlerini de güçlerine katarak KDP'den intikamını alacak, Ferhat-Botan'ı da PKK'nin başına getirerek PKK'yi de yedekleyecek ve böylece tüm Kürdistan'a egemen olacaktı. Önderliğin, hareketin teslim alınamayacağı, etkisizleştirilemeyeceği ortaya çıkınca da 1998 de 18 Eylül günü Washington anlaşması gerçekleştirildi. uluslararası komplonun temeli de bu anlaşmayla atıldı. ABD, YNK, KDP uluslararası komployu bu anlaşma ile birlikte geliştirdiler.Yapılan bu anlaşmayla Önder Apo'nun ve PKK'nin etkisizleştirilmesi kararlaştırıldı. PKK'nin tümüyle Güneyden çıkarılması hedeflendi. Bunun anlamı açıktı. Burada PKK'nin ezilmesi kararına varılmıştı. 9 Ekim komplosu Washington anlaşmasının imzalanması sonucunda pratikleşti. Eğer YNK ve KDP -ki en fazla da bu örgütler Önder Apo'nun etkisizleştirilmesinde çaba gösteriyorlardı- bu anlaşmada yer almamış olsalardı böyle bir komplo kolay kolay gelişmeyecekti. Komplocu güçlerin kendi güçleri yetmediğinden, uluslararası güçler de harekete geçirilerek, PKK ve Önder Apo'nun etkisizleştirilmesi hedeflenmişti. 9 Ekim uluslararası komplosu bu temelde yapılan müdahaleler altında gerçekleşti. Önder Apo uluslararası güçlerin bu müdahalelerine karşı sürekli bir mücadele içerisinde oldu. 1998 yılına böyle gelindi. Önder Apo, Komplo sürecinde uluslararası güçler, sömürgeci güçler, işbirlikçi Kürtler hepsi birlikte Önder Apo ve PKK'yi etkisizleştirmeye çalışırlarken bunlara karşı bir direniş içerisinde oldu. Önder Apo, aynı zamanda örgüt içerisinde de uluslararası komploya hizmet eden ona güç ve umut veren yetersiz devrimcilik ve çetecilikle de büyük bir mücadele yürüttü. Eğer uluslararası komplo gelişmiş ve başarılı olmuşsa, bu başarısını parti içerisinde gelişen çeteciliğe ve yetmez devrimciliğe dayandırmıştır. Önder Apo daha sonra bunu "Uluslararası komplo; yetersiz devrimciliğin ve sahte dostluğun üzerinden gerçekleştirilmiştir" sözleriyle formüle etmiştir.

Gerçekleşen bu komploda yetersiz devrimcilik ve bundan yararlanan çeteciliğin partileşmeyi ve öncülüğü felç etmesinin, ikinci partileşme hamlesini birçok yönüyle boşa çıkarmasının ve hareketin başarıya gitmesini engellemesinin rolü büyüktür. Komplonun gerçekleşmesinin esas dayanaklarından birini bu gerçeklik oluşturmuştur. Komplocu güçler buna dayanarak, bundan güç alarak başarıya ulaşmışlardır. Eğer parti içinde yetersiz devrimcilik ve çetecilik etkili olmasaydı partileşme, öncülük ve mücadele gelişecek dolayısıyla önemli ba-

şarılar elde edilecekti. Sonuçta da bu komplo etkisiz kılınacak belki de gerçekleşmesinin önü alınmış olacaktı.

Burada yeri gelmişken bir noktayı daha belirtmemiz gerekmektedir. Komploya, onun başarısına hizmet eden, daha sonra da komployu parti içine taşıran, parti içerisinde sürdüren, harekete önemli tahribatlar ve zararlar veren Ferhat ve Botan'ın durumunu burada açmakta yarar vardır.

Ferhat'ın, Önderlik ve PKK ile sorunu daha 1986'lara, 3. Kongre sürecine dayanır. Ferhat 3. Kongrede kendine göre bazı hesaplar yapmıştır. Önderliğin bazı arkadaşları eleştirmesinden kendisine sonuçlar çıkarmıştır. Önderliğin yaptığı eleştirilerden, "artık bunlar devreden çıkmıştır, benim devreye girmem gerekir, bu benim hakkımdır, nasıl olsa Önderliğin de kardeşiyim, Önderliğin de bana destek vermesi gerekir" sonucuna varmıştır. Önderliğin de desteğini alacağını sanarak, kendi etrafında bir kadrolaşma yaratma çabası içerisine girmiştir. Bunun karşısında ise bırakalım Önderliğin Ferhat'a destek vermesini, ona bu yaptıklarının ne anlama geldiğini izah eden ve oldukça da sert tutum ve eleştirileri gelişmiştir. Bu, Ferhat'ın beklemediği bir tutumdur. Bu andan itibaren Önderliğin kardeşi olmayı kendisi açısından bir yük olarak görmüş ve Önderliğin destek vermemesini kendisi açısından kabul edilemez bir haksızlık olarak kabul edip, Önderliğe karşı tepkilenmiştir. Her fırsat bulduğunda ise bu tepkisini konuşturmuştur. İşte Ferhat'ın Önderlikten ve partiden kopuşu da bu tarihte başlar. Ferhat'ın 1991-92'lerde biraz açığa çıkan bu durumu daha sonraki süreçlerde daha da netlik kazanacaktır.

Aynı şekilde Botan unsurunun da durumunu burada açmak gerekmektedir. Botan ile Ebubekir 1987'lerde Botan eyaletinde biri siyasi, diğeri de askeri çalışmalardan olmak üzere sorumlu bir konumda görev almışlardır. O süreçte yaşanan çeteci eylemler bu her ikisinin sorumluluğu altında yaşanmıştır. Köylülere, sivillere yönelik öldürmeler bunların sorumluluğu altında gelişmiştir. Belki pratikte çeteciliği yapan; Hogır, Şemdin Sakık, Topal Metin'di (Şahin Baliç) ama bu durumdan asıl sorumlu olan Botan ve Ebubekir'di. O süreçte yaşanan çeteci eylemlerin tümü bunların bilgisi ve onayı dahilinde gerçekleşmiştir. Eğer Botan ve Ebubekir onay vermezse, kesinlikle onların bu pratiği geliştirmeye gücü ve yetkileri yoktu. Ebubekir ana birliğin başındadır, Hogır, Metin, Zeki bu birlikte takım ve manga komutanları olarak görev yürütmektedir. Botan ise Botan eyaletinin sorumlusudur. Bu dönemde Botan ve Mardin bir eyalet olarak örgütlendirilmiştir. Bütün bu alanda sivillere yönelik gelişen tüm eylemler tamamen bunların kararı ve sorumluluğu altında yaşanmıştır. Parti tarihimizde dörtlü çete diye adlandırılan Kör Cemal, Şemdin Sakık, Metin ve Hogır aslında Ebubekir-Botan çeteciliğinin pratikteki en iyi uygulayıcılarıdır. Bu çizginin asıl sahipleri Botan ile Ebubekir'dir. Ama dörtlü çete bunu pratikte iyi uygulamıştır. İşin gerçeği budur.

"PKK hareketinin tarihinde ilk çeteci anlayışı geliştirenler Şahin Dönmez ve Fatma'dır. Ama bu çete çizgisi ve çetecilik çok sistemleşmiş, kendini yaymış, örgütlenmiş değildir. Öyle çok tahribat boyutlarına varmış da değildir. Onu daha sonra bir çizgi haline getiren, örgütleyen ve pratikleştirenler de Botan ile Ebubekir'dir"

Çeteciliği bir çizgi haline getiren Botan ve Ebubekir'dir

PKK hareketinde ilk çeteci anlayışı geliştirenler ise Şahin Dönmez ve Fatma'dır. Ama bu çete çizgisi ve çetecilik çok sistemleşmiş, örgütlenmiş değildir. Öyle çok tahribat boyutlarına varmış da değildir. Ama ilk bunların tohumlarını ve anlayışını bu partiye bulaştıran Şahin Dönmez ve Fatma olmuştur. Onu daha sonra bir çizgi haline getiren, örgütleyen ve pratikleştirenler de Botan ile Ebubekir'dir.

Bu çizgiyi daha sonra Ebubekir Garzan'da, Şemdin Sakık da Amed, Erzurum, Dersim eyaletlerinde uygulamıştır. Onun için bu çizgiden, bütün bu pratikten esas sorumlu tutulması gereken Ebubekir ile Botan'dır. Bundan ötürü de 1988'de Önder Apo bunların hepsini Akademi sahasına çağırmış, yoğun eleştiri-özeleştiri sürecine tabi tutmuş, yaşanan pratiği çözümlemiş, o pratiği düzeltmeyi esas almış, çeteciliği gerilla ve parti saflarından söküp atarak Önderlik çizgisini yeniden gerillada ve partide oturtmak istemiştir.

Botan, bu temelde söz verdiği için bazı arkadaşlarla birlikte yeniden Botan eyaletine gönderilmiştir. Sözünde durmak kaydıyla da kendisine görev verilmiştir. Çözümlemeleri ülkeye taşırma, bu temelde düzeltmeyi gerçekleştirme temelinde de hareket edecektir. Botan'da konferans yapılacak, bu konferansta çetecilik mahkum edilecek, çizgi ve taktik egemen kılınacak, çetecilerden de hesap sorulacaktır. Botan'ın, Botan alanına gidişi ve görev alışı bu temeldedir. Ama Botan sözünde durmamıştır. Ebubekir'le birlikte Textareş'te yapılan konferansta çeteci çizgiyi egemen kıldılar. Çeteciliğin en iyi uygulayıcılarından olan Hogır'a ödül bile verdiler. Aslında bu tavırlarıyla kendi çizgilerine ödül vermişledir. Bunun başkada bir anlamı yoktur.

Botan, Ebubekir ve çevresindekiler Botan'da Önderliğin bütün çabalarını boşa çıkarıp, çeteci çizgiyi egemen kılmaya çalışırken; bu çeteciliğin bir parçası olan Şahin Baliç, Sarı Baran ve benzerleri de Önderlik sahasında Hasan Bindal (Hamza Bindal) yoldaşı katlederek Önderliğe ulaşmayı ve bu tarzda harekete egemen olmayı planlamışlardır. Önderlik Hasan Bindal'ın şahadetiyle tehlikeyi görmüş ve tedbir almıştır. Yine Botan'da Textareş'te yapılan konferansın sonuçlarını reddetmiş ve çeteci çizgiye karşı mücadeleyi daha da şiddetlendirmiştir. Daha sonra da 4. Kongrede Botan, Ebubekir ve

benzerleri çetecilik ve komploculuktan dolayı görevden alınarak soruşturmaya tabi tutulmuşlar ve soruşturma sonrasında da görevleri sınırlandırılmıştır. Daha sonra, Botan bu çizgisinde ısrar etmiş, öncülükle, çizgiyle, gerilla ve taktikle oynamış, Önderliğin bütün çabalarını boşa çıkaran tutumlar içine girmiştir. Bundan dolayı Botan, 5. Kongrede yargılanmıştır. Çeteciliği öncülüğe, gerillaya dayatmak ve gerillayı bozmak nedeniyle yargılanmış, idam cezasına çarptırılmıştır. Önderlik Botan'ın idamını onaylamamış ve kendisine bir şans tanımıştır. Daha sonra da akademi sahasına çekerek yoğun eleştirmiştir.

Ferhat ve Botan PKK'nin başına geçmek istediler

Botan tekrar söz vermiş, son bir şans tanınmasını istemiştir. Önderlik ona 1996'da bir şans vererek Zagros'a göndermiştir. Zagros'a gelen Botan son baharda yine eski anlayışını ve pratiğini tekrarladığı için Önderlik tarafından görevden almış, Soran alanına Ferhat'ın yanına gönderilmiştir. Önderlik, bir daha da Botan'a gerillada yer verilmemesi gerektiğini söylemiştir. Çünkü tüm çabaların Botan tarafından boşa çıkarıldığını, onun için de asla ve asla gerillaya yaklaştırılmaması gerektiğini belirtmiştir. 1996'da Soran alanına gelen Botan ve Ferhat, Celal Talabani ile ilişkiye geçmişler, Kuzey-Güney ittifakı adı altında bir ittifak geliştirerek de Önderlikten ve hareketten intikam almak istemişlerdir. Ferhat ve Botan Celal Talabani'ye dayanarak Önderliği etkisizleştirecek ve PKK'nin başına geçeceklerdi. Bu plan tutmadı. Ardından 1998 Washington anlaşması ve uluslararası komplonun geliştirilmesiyle birlikte Botan ve Ferhat'a büyük bir ortam doğdu. Bunların, 1995'ten beri Önderliğe ve partiye karşı oluşan bir ilişki ve ittifakları vardı. İkisi de 1995'te idamla yargılandıkları için Önderliğe ve partiye tepkileri oluşmuş, bu tepki onları Önderlik ve parti karşısında işbirliğine götürmüştü. Her fırsatta da Önderlikten intikam almaya çalıştılar. uluslararası komployla Önderlik esir düşünceye kadar Önderlik bunlara bu imkanı tanımadı. Ama Önderlik esir düşünce bunlar bu imkana ulaştılar ya da kendileri öyle sandılar.

9 Ekim'le fiili olarak başlayan uluslararası komplo süreci

9 Ekim uluslararası komplosu; ABD, İsrail ve İngiltere tarafından organize edilmiştir. Uluslararası ve bölgesel düzeyde, Kürdistan'da Kürt işbirlikçileri içinde olmak üzere birçok güç bu komploda yer almışlardır. Ancak bu komplo ABD'nin Irak'a müdahalesi öncesinde gerçekleştirildi. Çünkü ABD Körfez savaşıyla bazı sonuçlara ulaşmıştı. Bu savaşın sonuçlarından da PKK oldukça yararlanmıştı. Oysa ki, ABD'nin bölgeye müdahalesi bütün alternatifleri yok etmek içindi. Bölgeyi tümüyle kontrol altına alıp amaçları temelinde yeniden biçimlendirmeyi hedefliyordu. Ama körfez müdahalesinde hiç de istemediği bir durum karşısına çıkmıştı. PKK ortaya çıkan sonuçtan oldukça yararlanarak güçlenmiş ve kendisiyle beraber halkların seçeneğini oldukça güçlendirmişti. Bu durum Irak'a yapılması düşünülen müdahaleyi zayıflatıyor ve tehlikeye düşürüyordu. Çünkü öngörülen bu müdahale Kürdistan'daki işbirlikçilere dayandırılarak gerçekleştirilmek isteniyordu. Oysa ki PKK'nin mücadelesi Kürt işbirlikçiliğini oldukça zayıf düşürmüş, etkisiz kılmıştı. Bu ciddi bir durumdu. Bu aynı zamanda ABD'nin müdahalesini de tehlikeye düşüren bir gelişmeydi. PKK'nin mutlaka kontrol ve baskı altına alınması, etkisiz kılınması gerekiyordu ki, planlanan bu müdahale başarılı bir şekilde geliştirilebilsin. ABD başta olmak üzere bu uluslararası güçler, PKK'nin bu müdahaleden de birincisinde olduğu gibi yararlanmasının ve halkların özgürlükçü seçeneğinin daha da güçlenip kendileri için tehlike yaratmasının önüne geçmek istiyorlardı. Bu nedenle de, Irak müdahalesinin öncesinde Önder Apo'ya, Kürt halkına ve PKK'ye karşı müdahale başlatıldı. Bu müdahale ile Önder Apo ve hareket etkisiz bırakılarak, işbirlikçiler güçlendirilerek gerçekleştirilmek istendi. Eğer Önder Apo Irak'a öngörülen müdahale öncesinde etkisizleştirilmemiş olsaydı, bu müdahale zor gerçekleşir ve sonuç vermeyebilirdi. Bu müdahale gerçekleştiğinde bunun sonuçlarından en çok Önder Apo ve PKK yararlanacağı ortada duran bir gerçeklikti. Bu görüldüğü için Önder Apo'ya yönelik uluslararası komplo Irak'a yapılacak müdahaleden önceye alındı.

Komplo ayrıntılarına varıncaya kadar tezgahlanmıştı. Suriye ve bizzat Hafız Esat üzerinde baskı yaratıldı. Yine Mısır vasıtasıyla Arapların Suriye üzerinde baskı kurması sağlandı. Dışta da Suriye üzerinde Türkiye baskı yaptı, ordusunu savaş pozisyonuna soktu, Akdeniz'de tatbikatlar başlattı. Dışta ABD, İsrail tarafından Türkiye'ye açık destek verildi. İsrail, Suriye'yi açık tehdit etti. Her yerden Suriye büyük bir kuşatma ve baskı altına alınarak Önder Apo'nun Suriye'den ya çıkarılması ya da teslim edilmesi istendi. Önder Apo oluşan böylesi koşullarda Suriye'den ayrıldı.

Kürt işbirlikçilerine komploda aktif rol oynatıldı

Komplo adım adım uygulanmaya konulmaya başlamıştı. Sonuçta bütün alanlar Önder Apo'ya kapatıldı. Önder Apo 15 Şubat 1999'da yakalanarak Türkiye'ye teslim edildi. Bunun için birçok güce ekonomik, siyasi tavizler verildi. Bütün güçler bu temelde komplo içerisinde yer aldılar. Komploya dahil olan bu güçlerin bir kısmı başından beri komplonun içinde yer alırken, bir kısmı da siyasi ve ekonomik çıkarlar verilerek, sonradan komploya dahil edildiler. Böylece onlarca devletin bu komploda yer alması sağlandı.

Kürt işbirlikçiliği bu komploda aktif rol oynamıştır. Bunun sonucunda Önder Apo'nun esareti gerçekleştirilmiştir. Sadece bunlar da değil, komplo, içimizdeki yetersiz devrimciliği, dışarıdaki vefasız ve sahte dostluğu da kullanmıştır, tüm bunlara ve uluslararası düzeyde birçok güce dayanarak gerçekleştirilmiştir. Komplonun öncelikli hedefi Önder Apo'ydu. Şemdin Sakık ihanet ettiğinde o da Şahin Dönmez gi-

bi Önderlik etkisizleştirilmeden PKK'nin hiçbir zaman etkisizleştirilemeyeceğini söylemişti. O nedenle de işe buradan başlanması gerektiğini belirtmişti. Botan'da gerillanın ezilmesi ve Amed'in hareketin denetiminden çıkarılmasının, Önder Apo'nun etkisizleştirilmesiyle sağlanabileceğini belirtmişti.

Önderlik, komploya karşı büyük bir mücadele geliştirdi. Komployu bütün boyutlarıyla anlamaya, çözmeye ve aşmaya çalıştı. Teslim alma ve imha çabalarına karşı büyük bir direniş gösterdi. Geliştirdiği büyük çaba ve direnişle sorunun çözümünü ortaya koydu. Savunma yapma olanağı bir yana, çözüm yolunu ortaya koymaya bile olanak tanınmayan koşullarda, Önder Apo bütün olanaklarını zorlayarak bunu gerçekleştirdi, sorumluluğunu yerine getirdi.

Ferhat ve Botan Önderliğin esaretinden yararlanmak istedi

Önderliğin esaretini kendilerine göre bir fırsat olarak gören Ferhat ve Botan, intikam almak amacıyla örgütlenmeye giriştiler. Bunu da oldukça gizlice, sinsice, güya Önderliğe bağlılık göstererek yaptılar. Komplocular "yeni bir önder seçilmesi gerekir" mesajı verdiklerinde Ferhat bu mesajı hemen aldı. Buna dayanarak Zele'de ve 1997'de yapmak isteyip de yapamadığını yapma fırsatına kavuştuğunu sandı ve bunu da değerlendirmek istedi ve Botan ile birlikte kendilerini örgütlemeye, örgütü ve yönetimi ele geçirmeye, böylelikle Önderliğin çizgisini tamamen bertaraf etmeye, hareketi işbirlikçi çizgiye çekmeye, çözümü ABD'de aramaya çalıştılar. Komplocular, sömürgeciler ve işbirlikçiler de Ferhat ve Botan'ı desteklemeye ve kışkırtmaya çalıştılar. Hareket bütün dikkatiyle komploya karşı direnişi örgütlemeye, zayıflıklarını gidermeye, tekrardan kadroda moral ve motivasyon geliştirmeye çalışırken; bu unsurlar da bundan da yararlanarak yıkıcı, bozguncu ve tasfiyeci faaliyetlerine oldukça hız verdiler.

Tam da böylesi bir süreçte; 2000'lerde YNK, İran'ın da istemi ve kışkırtmasıyla hareketimize karşı bir teslim alma saldırısı başlattı. YNK bu saldırısında, Dr Süleyman ve benzeri ihanetçilerin verdiği bilgileri de kullandı. Dr Süleyman ve onun gibilerin vermiş oldukları bilgilere göre komplo sonrasında hareket "direniş gücünden düşürülmüş, bir dağılma ve bir moralsizlik" içerisine girmişti. Eğer hareket üzerine gidilirse, belki küçük bir kesim direnebilir ama PKK rahatlıkla teslim alınabilir bir duruma düşürülmüştür. Bu bilgiyi alan İran ve YNK, bunu değerlendirmek ve harekettin üzerine gelerek hareketi teslim almak istemişlerdir. Bu, daha çok da İran'ın bir planı olmuş ve YNK tarafından uygulanmaya çalışılmıştır. Plan gereği YNK saldıracak, İran da teslim alacaktır. PKK'yi teslim alan İran bütün Kürt halkını teslim almış olacak ve böylece de Kürtleri kendi amaçları temelinde bölgede kullanacaktır. Bu anlamda İran'ın PKK'ye ve Kürtlere yaklaşımıyla uluslararası komplonun başını çeken ABD'nin yaklaşımları arasında hiçbir fark yoktur. 2000 yılında YNK saldırısı ve buna karşı olağan üstü bir direnişin ortaya konulması, hem parti tarihimiz hem de komployu boşa çıkarmak açısından oldukça önemlidir. Bu direnişte şehit düşen yoldaşlarımızın direnişleri tarihidir. Bir döneme damgasını vuran ve en kritik anların birinde yaşanan direniş ve şahadetlerdir. Bu yoldaşlarımız komplonun, başarıya gitmesini şahadetleriyle engellemişlerdir. Bu komployu boşa çıkarma, hareketin varlığını koruma, sürdürme ve garanti altına alma direnişidir. YNK saldırısına karşı gösterilen büyük bir direnişle, YNK saldırıları başarısızlığa uğratılmıştır ve bu tehlike de böyle boşa çıkarılmıştır.

Bu tarzda da sonuç alınamayacağı anlaşılınca, komplonun ikinci aşaması devreye konulmuştur. Komplonun ikinci aşamasında Ferhat ve Botan'a her türlü destek sağlanarak bunlar vasıtasıyla örgüt yönetimi tümüyle ele geçirilmek istenmiştir. Ferhat ile Botan'ın başını çektikleri tasfiyeci provokatif örgütlenme, örgütü oldukça tehdit eder duruma gelmiştir. Bu durumu fark eden örgüt yönetimi bu tehlikenin önünü almak için 2002'de bir Merkez toplantısı yapmıştır. 2002 Merkez toplantısında daha çok Botan'ın etrafında oluşan örgütlenmenin üzerine gidilerek bu tehlike bertaraf edilmek istenmiştir. Bu tasfiyeci, provokatif örgütlenme, toplantıda açığa çıkarılmış, üzerine gidilmiş, ama tam sonuca götürülememiştir. Bu tasfiyecilerin durumu erkenden fark edildiğinden özeleştiri verir gibi görünerek kendilerini geriye çekmişler ve hareketin üzerlerine gitmesini engellemişlerdir. Yönetimimiz onların bu göstermelik özeleştirileri karşısında geri adım atmış, özeleştirilerini yeterli görmüş, verdikleri sözlere inanmış ve daha fazla üzerlerine gitmemiştir. İşte burada da büyük bir hata işlenmiştir. Tehlike ortaya çıkarılmış, ama bertaraf edilmemiştir.

Önder Apo AİHM savunması ile yeni bir paradigma geliştirmiştir

Önder Apo ilk savunmasının ardından AİHM savunmasını geliştirmiş, bu savunmalarla stratejik değişikliği ve yeni paradigmasının esaslarını çok net olarak ortaya koymuştur. Eski paradigmayı tamamen terk etmiş, yeni bir paradigma geliştirmiştir. 1998 ateşkesiyle olgunlaştırmaya çalıştığı, yine 1998 15 Ağustos'unda yaptığı konuşmayla vurgu yaptığı strateji değişikliğini, uluslararası komplo daha fazla ilerletmesini engellemiş, ancak İmralı koşullarında bunu tamamlayabilmiştir. Önder Apo bu şekilde 1992'de başlattığı stratejik değişikliğini İmralı sistemi koşullarında tamamlamıştır. Tümüyle var olan eski sosyalist paradigmadan uzaklaşmış, yeni bir sosyalist paradigmayı geliştirmiştir. Onun teorik temellerini AİHM savunmalarında atmıştır. Bunu oldukça kapsamlı yapmıştır. Önder Apo ilk çıkışında büyük bir eleştiri-özeleştiriyle işe başlayarak bu hareketin gelişimini, diriliş devrimini başarıya götürmüştür.

İkinci büyük eleştiri-özeleştirisini de İmralı da gerçekleştirmiştir. Bu eleştiri-özeleştiri birincisine göre daha kapsamlı ve daha derinliklidir. Önder Apo bu özeleştirisi ile diriliş devrimini çözüme götürmek istemiştir. Komplo karşısında değerleri, halkı ve hareketi korumayı ve hareketi hedeflerine ulaştırmayı amaçlamıştır. Bunun için de

komploya da yol açan eski paradigmanın birçok yönünün artık özgürlüğe hizmet etmediğini, aksine bütün özgürlük çabalarını sonuçsuz bıraktığını, hatta komplonun da bir yönüyle buna dayanarak gelişip başarıya ulaştığını görmüş, onun için eski paradigmaya dayalı sosyalist anlayışı bir tarafa bırakmış, düşüncelerinde özgürlüğe, demokrasiye, adalete gitmeyi engelleyen, onu tehlikeye atan ne varsa hepsini temizlemiştir.

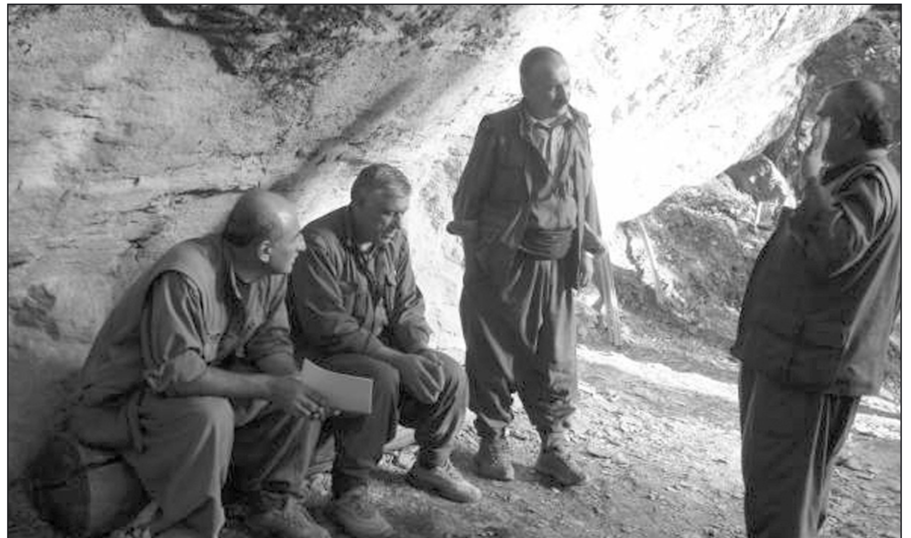
Önder Apo AİHM savunmasından sonra, Atina savunmasını geliştirdi. Atina savunması, harekete, bölgedeki gelişmelere bir müdahale niteliği taşıyordu. Çünkü Önderlik, yapmış olduğu müdahaleyle, ABD'nin Güney Kürdistan'da bir işbirlikçi devlet, parlamento kurduğunu, Ortadoğu'ya bir projeyle geldiğini gördü ve bunun tehlikelerini görüp tespit etti. Önder Apo her ne kadar eski paradigmayı sorgulamaya başlayıp, yeni paradigmanın ideolojik, teorik temellerini ortaya koyduysa da bunun örgüt modelini daha geliştirememişti; örgüt bu açıdan sorun ve tehlikeler yaşıyordu. Önderlik tüm bunları görüyordu. Bunlar ABD'nin müdahalesiyle birleşince örgütü oldukça ciddi tehlikelerin beklediği açığa çıkıyordu. Hem bu tehlikeleri gidermek harekete adım attırtmak hem de halkların seçeneğini ortaya çıkartmak için Önderlik Atina savunmasını harekete ulaştırdı. Bununla birlikte de görüşme notlarında bazı hususları projelendirerek örgütün önüne koydu. "Hızla KADEK ve KNK birleşmeli, Kongra Gel adını almalı", "tek taraflı ateşkes ilan edilmeli ve ateşkes 1 Eylül'e kadar çift taraflı bir hal almazsa, sona erdirilmeli" diyerek görüşlerini harekete ulaştırdı. Önderlik bununla da "ya çift taraflı ateşkes olur ya da savaş olur" diyerek bir kararlaşma içerisinde olunmasını istemiştir. Önder Apo görüşlerini bu şekilde ortaya koyduğu bir süreçte kendisi de direnişe geçti. Başlattığı bu direnişle halkı ve hareketi direnişe çekmek istedi. Önderlik, tehlikenin oldukça büyük olduğunu gördü. Eğer hareket 1 Eylül'e kadar böyle bir karara ulaşmazsa ABD ve Türkiye kendi projelerini bölgede hayata geçirecekti, Türkiye AB'ye girecekti ve ABD Kürt federe devletini kuracak ve kendi projelerini uygulayacaktı. Bunlar gerçekleştiğinde de hareketin eli-kolu bağlanacak ve ciddi bir tehlikeyle yüz yüze gelinecekti. Buna karşı harekete geçilmeli ve bundan da sonuç alınmalıydı. O nedenle de çift taraflı ateşkesin dayatılması, böyle bir adım atılmasına rağmen, bunun kabul edilmemesi halinde mücadelenin başlatılması hala mücadele etme koşullarının güçlü olduğu bir süreçte istenilen sonuçları elde etmeyi sağlayabilirdi. Kongra Gel gibi bir projeyle de, işbirlikçi Kürt parlamentosuna karşı Kürdistan halkının, özgür Kürt'ün parlamentosu geliştirilebilir ve halklara da bir seçenek sunulabilirdi. Önderliğin yaptığı bu müdahale önemliydi.

Botan-Ferhat tasfiyecliğiyle örgüt içinde mücadele

2003 yılının Temmuz ayında bunları tartışıp, değerlendirmek amacıyla genişletilmiş bir yönetim toplantısı yapıldı. Tabii ki Botan-Ferhat tasfiyecileri bu toplantıya oldukça hazırlıklı, ABD'den onaylı, destekli ve önlerine konulan planla gelmişlerdi. Amaç; toplantıyı sabote etmek, Önderliğin ve hareketin ortaya koyduğu hususların kararlaşmasını engelleyerek boşa çıkarmaktı. Böylelikle hareketi, elini kolunu bağlayarak örgütsüz, eylemsiz bırakmak ve tasfiyeciliği egemen kılarak hareketi ele geçirmek istemişlerdi. Mücadele tarihimizde ilk kez, Önderliğimizin önümüze koyduğu hususların kararlaşmadığı bir toplantı gerçekleşmiş oldu. Aslında bu toplantıyla birlikte örgüt yönetimi de bitmiş oluyordu. Bu toplantıdan Önderliğin hareketin önüne koyduğu hususlar kararlaşmayınca, Botan ve Ferhat tasfiyecileri ve arkalarındaki güçler oldukça umutlandılar. Onlara göre demek ki, artık Önderliğin örgüt içerisinde etkisi kalmamıştı, Ferhat ve Botan'a gerekli gördükleri desteği verdiklerinde de rahatlıkla bu hareketi ele geçirebilecekleri gibi bir sonuca ulaştılar.

Ferhat ve Botan da bu toplantıdan umutlanarak çıktıkları gibi, yapılacak kongrede de kesin sonuç alacaklarına inandılar. Bu temelde faaliyetlerini daha çok hızlandırdılar. Burada yapılması gereken Önderliğe yaşananları iletmekti. Ancak Önderlik direniş içinde olduğundan bu durum iletilemedi. "Nasıl olsa üç ay sonra kongre yapılıyor", "zaten sorunlar orada çözümlenir" gibisinden büyük bir gaflet içerisine girildi ve hata yapıldı. Bu hata, 2002 yılının Eylül ayında yapılan toplantıda yaşanan hatayı tamamlayan ve derinleştiren ikinci önemli bir hata oldu. Tasfiyecilik bu hatalardan oldukça yararlandı ve kendisini örgütledi. Buradan hareketle de Kongra- Gel 1. Genel Kurulunda sonuç almak istedi ve bütün çabalarını bu yönde harekete geçirdi.

Komplo sonrası Önderliğin geliştirdiği stratejik değişiklik ve hareketteki değişim oldukça köklüydü. Tümüyle bir zihniyet, ona bağlı olarak örgüt,

mücadele, taktik, strateji, kültür, ahlak, birçok ölçü terk ediliyordu. Tamamen yeni bir zihniyet, o zihniyete dayalı bir örgüt, mücadele, kültür ve ahlak anlayışı geliştiriliyordu. Bunu derinliğine kavramak kolay olmadı. Yıllarca şekillenen bir örgüt kadrosu ve yönetimi vardı. Bu örgüt kurulduğunda devlet ve iktidar olmak için savaş yürütmüştü. Taktiğini, stratejisini ve çalışmalarını tümüyle buna göre geliştirmiş ve şekillendirmişti. Oysa şimdi bu paradigma terk edilmiş, bunun yerine yeni bir paradigmaya geçilmişti. Önderlikte büyük bir zihniyet devrimi yaşanmasının yanında örgüt ve mücadele anlayışında büyük bir değişim gerçekleşmişti. Strateji tamamen değişmişti. Silahlı mücadele yerine, tamamen meşru savunma anlayışı gelişmişti. Silahlı mücadeleye dayalı örgütlenme, onun öncülüğünü yapma, o tarzda sonuç alma yerine meşru savunmaya dayanan bir örgütlenme, onun örgütlenme ve onun öncülüğünü ve mücadelesini yürütme almıştı. Bunun kavranması ve kavratılması oldukça büyük sorunlar yarattı. Komplo esasta derinliğine kavranmadığı için Önderliğin komploya karşı duruşu ve mücadelesi de doğru ve yeterli kavranamadı. Önderlik komployu çözüp aşarak bu temelde yeni paradigmaya ulaşmıştı. Eğer Önderlik bunları başaramamış, komployu anlamamış ve çözmemiş olsaydı yeni paradigmaya da ulaşılamayacak ve derinlikli bir değişim gerçekleşmeyecekti.

Örgütün birliği için büyük çaba gösterildi

Komplo, komploya karşı mücadele doğru kavranamadığı için buna bağlı gelişen tasfiyecilik de zamanında doğru anlaşılamadı ve buna karşı da zamanında doğru bir mücadele geliştirilemedi. Hareketteki değişim doğru, yeterince ve derinlikli kavranamadığı için bu değişim de zamanında gerçekleştirilemedi. Bu da tasfiyeciliğe oldukça zemin sundu. Tasfiyecilik bu durumu da değerlendirerek kedisini bunun üzerinde örgütledi. Özellikle Önderliğin esaretiyle dıştan örgüte yönelik gelişen yoğun baskılar, müdahaleler ve

"Komplo, komploya karşı mücadele doğru kavranamadığı için buna bağlı gelişen tasfiyecilik de zamanında doğru anlaşılamadı ve buna karşı da zamanında doğru bir mücadele geliştirilemedi. Hareketteki değişim doğru, yeterince ve derinlikli kavranamadığı için bu değişim de zamanında gerçekleştirilemedi"

bunu içten tamamlamak isteyen çabalar gelişince örgütün varlığını ve sürekliliğini korumak çok ciddi bir sorun oldu. Hareket içerisinde de öncelik bu sorunun aşılmasına verildi. Komplonun yoğun baskısı altında örgütün birliğini ve varlığını korumak için büyük çaba gösterildi. Bu sağlanmaya çalışılırken de Önderliğin değişim, dönüşüm çabaları yeterince anlaşılamadı. Hatta Önderlik komplo altında olmasına karşın cesaretle değişim ve dönüşümü geliştirirken bir kısım kadroda tutucu davranışlar gelişti. "Değişim ve dönüşümü Önderliğin öngördüğü tarzda geliştirirsek Sovyetler gibi dağılabiliriz" şeklinde bir endişe yaşandı. Onun için de değişime daha temkinli yaklaşma, bunu sürece yayma biçiminde bir yaklaşım ortaya çıktı. Bu tutuculuğu daha da derinleştirdi.

Bunun karşısında da bir kesim kadro da değişim ve dönüşüm tamamen bir inkarcılık ve savunma biçiminde gelişti. Aynen Sovyetlerde yaşandığı gibi geçmiş bütünü ile inkar edildi. Geçmişin olumlu ve olumsuz bütün yanlarını inkar etme, değişimi böyle anlama, onun için de geçmişinden, değerlerinden kopma, boşalma, tamamen hiçleşme, savrulma yaşandı. Bütün değerleri terk ederek sistemin yaşamına, zihniyetine, kültürüne ve ölçülerine koşma ve bunu örgüt içinde yayma gelişti. Bunlar komplonun kadro üzerinde direkt yarattığı sonuçlardı. Tasfiyecilik bunun üzerinden örgütlendi. Kendisine ortam, olanak yarattı ve oldukça da mesafe aldı. Komplonun baskısı altında Önderliğin değişim çabaları yeterince anlaşılamadığı gibi, değişimin bazılarınca her şeyden boşalma biçiminde anlaşılmasından ötürü bu anlayışa da yer vermemek açısından değişime temkinli yaklaşıldı, tutucu davranıldı, değişim sürece yayıldı ve zamanında gerekli değişimler yapılarak gerçekleştirilemedi. Bu da tasfiyeciliğe hizmet etti. Ayrıca, komplonun yarattığı baskı ortamında değişim dönüşümde yer yer sağ-sol sapmalar olarak ele alabileceğimiz yaklaşımlar içerisine de girilebildi. Bir uçtan diğer bir uca kaymalar yaşanabildi. Denge kaybedildi. Buda ciddi bazı sorunlara ve tahribatlara yol açtı.

Tasfiyeciliğe karşı yeni paradigma yeniden partileşme

Hareketimizin yaşadığı kongre süreçlerinin gelişim seyri içerisinde örgüt sorununda ve sistem konusunda oldukça sorunlar yaşandı. Çarpık anlayışlar gelişti. Herkesin yeni paradigmayı onun örgüt, mücadele ve yaşam anlayışını kendine göre yorumlamasına tanık olundu. Bu da yönetimin bir hatasıydı. Yönetim komplo altında çok kapsamlı geliştirilen değişim-dönüşümün yaşayacağı tehlikeli sonuçları bilerek buna göre tedbir alması ve herkesin kendine göre yeni paradigmaya yaklaşacağını görerek ona göre yaklaşım belirlemesi gerekiyordu. Bunun denetim ve kontrol mekanizmasını da oluşturarak bütün kadro ve örgüt yapısını da bu çerçevede paradigmaya doğru yaklaşım göstermeye ve bu yönde bir çaba içerisine girmeye sevk etmesi gerekiyordu. Bu yapılamamıştır. Adeta herkes kendi halinde bırakılmış, kim yeni paradigmadan ne anladıysa onu anlamış, kendine göre değerlendirmiş, yorumlamış, örgüt ve yaşam anlayışını geliştirmiştir. Eğer komplo tasfiyecilik biçiminde kendini içimizde örgütlediyse, sürdürdüyse, bu zemin üzerinde yaratılmıştır. 8. Kongre'de, 7. Kongre'nin değişim ve dönüşüme ilişkin bıraktığı eksik

yanların tamamlanması gerekiyordu. 8. Kongre'nin esas görevi de bu temelde örgüt sisteminde, örgüt modelinde yeni paradigmaya göre değişimi gerçekleştirmekti. Eğer bu yapılabilseydi süreç daha sonra geliştiği gibi gelişmeyecekti. Ama değişimin örgütsel alanda yapılabilmesi için de Önderliğin örgüt modelini ortaya koyması gerekiyordu. Bu konuda sıkıntılar yaşandı. Örgütsel alanda çok fazla bir değişiklik yapılamadı. Ancak bir ad değişikliği yapıldı. PKK isminin yerine KADEK ismi alındı. Bununla da örgütsel alanda kalan değişimin tamamlandığı sanıldı. Böyle bir yanılgı yaşandı. KADEK'le PKK'nin örgüt anlayışından biraz uzaklaşılmıştı. Ama esasından ise uzaklaşılmamıştı.

Komplocuların amacı öncülüğü dağıtıp hareketi öncüsüz kılmak

KADEK partiyle, meclis arası, ikisinin de özelliklerini taşıyan, bu açıdan kimliği net olmayan bir örgütlenme modeliydi. Daha çok da eski örgüt sistemini esas alan, pratikte onu yürüten bir adım oldu. Bu yeni örgüt modeline bir geçiş aşaması denilse de, özünde çok ciddi bir değişikliği içermedi. 8. Kongre bu anlamda mücadele tarihimizde ciddi rol oynayan bir kongre olmadı. Buna rağmen değişimin yaşandığına dair büyük yanılgı da yaşandı. Bu yanılgı da değişimin köklü, özellikle örgütsel alanda yapılmamasına yol açtı. Tasfiyecilik bundan faydalandı.

Daha sonra Kongra Gel 1. Genel Kuruluna giderken KADEK de feshedildi ve Kongra Gel öne çıktı. Burada da çok ciddi bir hata işlendi. 7. Kongrede nasıl ki temel taktik olan Serhıldan örgütü tasfiye edilip, halk örgütsüz bırakılıp, temel taktiğe girilemeyip, süreç geliştirilmediyse, burada da öncü örgüt tasfiye edildi. Öncülük, örgüt tasfiye edilerek kadro öncüsüz ve örgütsüz bırakıldı. Böylece tam da tasfiyecilerin, komplocuların istemi yerine getirilmiş oldu. Komplocuların, tasfiyecilerin bütün amacı da öncülüğü dağıtıp, hareketi öncüsüz kılmaktı. Ölçüleri muğlaklaştırmak, ortadan kaldırmak ve bu temelde de sonuç almaktı. Bilinçli olmasa da, farkında olunmasa da bu tuzağa düşüldü. En büyük hata da burada işlendi. Onun için tasfiyeciler Kongra-Gel 1. Genel Kurulunda ve sonrasında neredeyse örgütün tümüne egemen hale geldiler.

Önderlik bu durumu görerek müdahale etti. 7. Kongre'deki hata ve daha sonra Kongra Gel ile işlenen hata PKK'nin yeniden inşa edilmesiyle düzeltildi. Böylece tasfiyeciliğin önü Önderlik tarafından alındı. Önderlik tasfiyecilikle mücadeleyi bu tarzda yürüterek geliştirdi. Hareketi yeniden kendi çizgisine, zihniyetine, ölçülerine çekti. Öncülüğün bozulan, sarsılan, etkisizleşen ölçülerini PKK'nin inşasıyla yeniden düzeltti. Tasfiyeciliğin tasfiyesi böyle başarıldı.

Uluslararası komplo birinci adımda Önderliği etkisizleştirmeyi hedeflemiş ve bunu başarmıştı. Önderliğin esaretinden sonra ikinci adımı içimizdeki tasfiyeci öğelerle geliştirildi. Komplo, ikinci adımında tasfiyecilerle kendini örgüt içerisinde örgütleyip sürdürmeye çalıştı. Birinci aşama ile ikinci aşamanın farkı buradadır. Birinci aşamada komplo dışarıdan tamamen saldırmış, içerideki yetmez devrimcilikten ve çetecilikten destek görmüş öyle sonuca gitmişti. Ama ikinci aşamada komplo bizzat tasfiyecilerle kendini içimize taşırarak sürdürmüştü. Bu çok tehlikeli bir durumdu. Onun için ikinci aşamada komplo ve ona bağlı gelişen tasfiyecilik daha etkili ve sarsıcı olmaya başladı. Harekette daha çok tahribat ve kayıplar yarattı. Komplo, tasfiyecilerle örgüt yönetimini bütünüyle ele geçirmek istedi. Eğer yönetim ele geçirilirse, örgüt ve kitlenin tümü sisteme çekilecek, Önder Apo kişi düzeyine indirgenecekti. Böylece Önder Apo'yu teslim almak veya bunu gerçekleştiremediklerinde de imha edilebilmek için gerekli gördükleri bir ortam sağlanmış olacaktı. Bunun için tasfiyeciler hareketin bütün yönetimini bununla da hareketi sistem içerisine çekmeye çalıştılar. Bunda başarılı olamadılar. Hareketin bütün yönetimi tasfiyeciliği ve sistem içileşmeyi; Önderlikten kopmayı, Önderliğe ve halka ihanet etmeyi kabul etmedi. Buna karşı direndi, duruş geliştirdi. Bunu gören komplo ve bağlı olduğu tasfiyecilik, hareketi darbeyle ele geçirmek istedi. Çizgiye bağlı kadroyu etkisizleştirerek sonuç almaya çalıştılar ve söylemlerini de; "biz Önderliğe bağlıyız", "Önderliği izliyoruz", "değişim ve dönüşümü yapmak istiyoruz ama buna engel olanlar tarafından alıkonuluyoruz" şeklinde formüle ettiler. Böylece kendilerini Önderliğin arkasına gizlemeye çalıştılar. Bunu kendi gerçekliklerini gizlemek, kadronun, örgütün ve halkın anlamaması için yaptılar. Böylece kendilerine göre, Önderliği kullanarak; Önderliği bu şekilde vurmak istediler. Bunu da, sonuca gitme yöntemi olarak kullandılar. Önderliğe bağlı kadroyla Önderliği karşı karşıya getirip karşılıklı güvenlerini, bağlılıklarını ortadan kaldırarak, yoldaşlıklarını yıkıp, komplo içinde komplo geliştirerek sonuca gitmek istediler. Tıpkı, Antep'te Haki Karer yoldaşın içimizdeki ve dışımızdaki ajan-provokatif işbirlikçiler tarafından katledilmesinde olduğu gibi bir yaklaşım içerisine girdiler.

Komplocular asıl olarak Önderliği etkisizleştirmek istiyorlardı

Haki Karer'in katledilmesine suç ortaklığı yapan içimizdeki hain-işbirlikçiler de daha sonra bunlar gibi, Haki Karer'e sahip çıkma adı altında örgütü ele geçirmek istemişlerdi. Bunların gerçek yüzleri ortaya çıkarıldığında da, yine bunlar gibi başarılı olamayacaklarını anlayınca da kaçmışlardı. Kaçtıktan sonra da yine bunlar gibi "biz Apoculuğa ve Apocu çizgiye karşıyız" diyerek dışarıdan, karşı cepheden saldırarak hareketi tasfiye etmek istemişlerdi. Benzer bir durumu Kongra Gel 1. Genel Kurulunda da bir kez daha yaşamış olduk. Önderliğe karşı olup, Önderliği öldürmek isteyenler, Önderliğin adını kullanıp onun arkasına gizleniyorlardı, Önderlik ve örgütünü karşı karşıya getirerek bitirmek istiyorlardı. Böylesi bir komployla da örgütü ele geçireceklerini sanıyorlardı. Bunu başaramayacaklarını anladıklarında da, asıl sahiplerinin yanına kaçarak; "biz Apo'ya, Apo'nun çizgisine karşıyız, hem de 90'lardan be-

ri karşıyız" diyerek gerçek yüzlerini ortaya koymuş oluyorlardı. Bu durumun anlaşılması ve komplonun açığa çıkarılarak etkisizleştirilmesi çok zor ve sancılı oldu. Komplocularla bağlantılı olarak örgüt içerisinde komplo yürüten bu tasfiyeciler; hareketin kadrosunun ve halkın Önderliğe bağlılığını bildiklerinden, kendilerini Önderlik yanlısı; Önderliğe bağlı olanları da Önderlik karşıtı gibi gösteriyorlardı. Bununla da kadro ve halkın tepkisini Önderliğe bağlı kadroya karşı geliştirip, hareketi ele geçirerek asıl olarak da Önderliği etkisizleştirmek istiyorlardı.

Komplocular Önderlikle kadroyu karşı karşıya getirmeye çalıştılar

Bu taktikleri tutmayınca direkt Önderlikle kadroyu karşı karşıya getirmeye çalıştılar. Amaçları halkın ve kadronun, Önderliğe gerçekten bağlı olanlara olan inancını sarsarak, kadroyu ve halkı kışkırtıp örgütü ele geçirmek, ele geçirdikten sonra da Önderliği tamamen etkisizleştirmekti. Bundan da sonuç alabileceklerine kendilerini oldukça inandırmışlardı. Bu doğrultuda Önderliğin eleştirilerini kullanarak ve bu eleştirilerin arkasına gizlenerek bu amaçlarını gerçekleştirmek istemişlerdi. Önderliğin Bir Halkı Savunmak adlı savunması gelince artık bu tasfiyecilerin Önderlik adına ve Önderliğin adını kullanarak hiçbir şekilde konuşma imkanları kalmamıştı. O zamana kadar da Önderliğe bağlı olduklarını, Önderliği savunduklarını, Önderliğin düşüncelerine inandıklarını söylüyorlardı. Bununla da birçok kadronun kafasını karıştırabiliyorlardı. Ama Önderliğin Bir Halkı Savunmak adlı savunması gelince de çareyi kaçmakta görmüşlerdi. Artık onlar için Önderlik adını kullanarak kendi düşüncelerini yayma dönemi bitmişti. Önderlik onları mahkum ediyordu. Bu koşullarda artık kendilerini daha fazla gizleme şansları yoktu. Bu imkanı kaybetmişlerdi. Onun için de kaçarak cepheden saldırıya geçtiler. Tasfiyeciler kaçışlarıyla gerçek yüzlerini ortaya koydular. Önderlik de *"benim açımdan durum netleşmiştir, bu ABD ve Güneylilerin oyunudur, bunlara herkes karşı durmalıdır, lanet okumalıdır"* demiştir.

Böylelikle komplonun ikinci aşaması ancak yarattığı birçok tahribat ve kayıpla yarıya yarıya sonuç alabilmiştir. Bu şekilde denilebilir ki; komplonun birinci aşaması tam sonuç alırken, ikinci adımı ancak yarı yarıya sonuç alabilmiş, tam olarak sonuca gidememiştir. Gidememesinin nedeni de Önderliğin ve halkın tasfiyeciliğe karşı duruşu, halkın Önderliği sahiplenen ve örgütün tasfiyeciliğe karşı tutumu olmuştur. Komplonun, ikinci adımda ancak yarı yarıya sonuç elde edebildiği, hareketin komployu yarı yolda boşa çıkararak, yarattığı tahribatları, kayıpları giderme çabasına girdiği ve bunda da önemli bir mesafe kat ettiği içindir ki, komplocular bu sefer de komplonun üçüncü aşamasını devreye sokmuşlardır. Böylece bu son aşamayla da yarım bıraktıklarını tamamlamak istemektedirler. Bununla harekete, Önderliğe ve çizgiye bağlı kadronun imha edilmesi, geriye kalan bütün kadro ve savaşçı yapısının da yarattığı bütün değerlerin, kitlenin sisteme çekilerek entegrasyonunun sağlanması amaçlanmaktadır. Böylelikle yaratılan özgür Kürt, özgür toplum, özgür yaşam etkisizleştirilmek istenmektedir. Kürdistan'da işbirlikçilik egemen kılınmaya çalışılmaktadır. Kürdistan'ın tümüyle uluslararası sermayeye açılması ve Kürt halkının uluslararası sermayenin bölgesel vurucu gücü haline getirilerek, halklara karşı kullanılması hedeflenmektedir.

Buna karşı Önderliğimiz, halkımız, partimiz, gerillamız, bütün savaşçılarımız ve örgütlerimiz büyük bir direniş göstermekte ve komplonun üçüncü aşamasını boşa çıkarma yönünde büyük bir mücadele içerisinde bulunmaktadırlar. Bunun karşısında da komplocular da komplonun üçüncü aşamasını başarıya götürmek için bütün olanaklarını kullanmaktadırlar. O nedenledir ki komplonun bu üçüncü aşamasında mücadele oldukça sert yaşanmaktadır. Komplonun bu aşamasında mücadelede yaşanan sertlik ya komplonun başarıya gitmesine ya da tümden boşa çıkmasına yol açacaktır.

Bizler tümüyle komployu boşa çıkarmak ve bir daha bu hareket üzerinde hesapların yapılmasını engellemek için olanca gücümüzle direnişimizi sürdürüyoruz ve sürdürmeye de devam edeceğiz. Hiçbir güç Önderliğimizi, halkımızdan ve partimizden, Partimizi, Önderliğimiz ve halkımızdan ve de halkımızı, parti ve Önderliğinden asla koparamayacaktır.

Komplonun amaçları, gelişim süreçleri, bu süreçlerde yaşanan hatalar, tahribatlar oldukça kavranmış ve bunlardan sonuçlar çıkarılmıştır. Parti ve halk bunun bilinci ile donanmıştır. Önder Apo büyük bir paradigma değişimini gerçekleştirmiştir. Hareket de bunu kavramıştır. Bu temelde değişim ve dönüşümünü gerçekleştirmiştir. Bu değişim ve dönüşüme halkı çekmiştir. Bu temelde mücadelesinde önemli mesafeler kat etmiştir. Artık komplonun başarı şansı oldukça zayıflatılmıştır. PKK'nin 10. Kongresinde yaşanan ve açığa çıkan kararlaşma düzeyi ve belirlenen hedefler temelinde bir pratikleşme geliştiğinde, komplonun tümüyle boşa çıkarılması, Önderliğimizin esaret koşullarından çıkarılması ve Kürt sorunun demokratik siyasal çözümünün sağlanması önünde hiçbir engel kalmayacaktır. PKK 10. Kongre kararlarının gerekleri yerine getirildiğinde bu hedeflere mutlaka ulaşılacaktır. Uluslararası komplo süreci, aynı zamanda Önderliğimizin üçüncü doğuş süreci olup partileşmemizin de üçüncü aşamasıdır. Bu aşamayla birinci ve ikinci aşamalarda kat edilen mesafenin daha ileriye taşırılması ve eksik kalan yanların giderilmesi hedeflenmektedir.

Üçüncü partileşme aşaması, Önderliksel doğuşun üçüncü aşaması ile birlikte; komplonun üçüncü aşamasına karşı yükseltilecek olan mücadeleyle gelişmektedir. Uluslararası komplo da üçüncü aşamasını geliştirmiş bulunmaktadır. Bu açıdan mücadele oldukça şiddetli yaşanacaktır. Bu şiddetli mücadele bu temeldeki partileşme hamlesini başarıya götürecektir. Komplo yenilecek, Önderliği esaret altında tutan koşullar parçalanacak ve Kürt sorununun demokratik çözümü gerçekleştirilecektir.

ULUSAL KONFERANS KÜRT DEMOKRASİSİNE CEVAP OLABİLİR Mİ

"Kürtlerin hemen hemen her parçada elde ettikleri kazanımlarını koruması ve bunları daha da genişletilmesinin olanakları her zamankinden daha fazladır. Yine jeo-stratejik konumlarından ve mücadele gerçekliğinden hareketle Kürtler bölgenin de demokratikleşmesi için anahtar rolündedirler. Bu rollerini oynamak ve kendilerine dayatılan gizli planları boşa çıkarmak için ulusal konferansla halkımız arasında oluşan bu umudun gerçekleşmesi ancak ta başından itibaren tüm hazırlıkların tüm örgütlerin ortak katılımı ve tartışması ile mümkündür"

Kürt ulusal birliği kalplerde ve kafalarda gerçekleşmiştir

Yıllardır Kürt halkının ve örgütlerinin gündeminde olan ama bir türlü gerçekleşmeyen ulusal birliğin zemini olabilecek ulusal bir konferans tartışmaları son zamanlarda daha fazla hem aciliyet kazanmış hem de tartışılmaya başlanmıştır. Kürtlerin özlemle beklemiş olduğu böyle bir konferans oldukça stratejik bir öneme sahiptir. Bölgede ve özelde de Kürdistan'da yeniden oluşturulmak istenen dengelere (ülkemizin jeostratejik ve siyasal duruma da dikkate alındığında) bakıldığında önümüzde çok olumlu gelişmelerin yaşanma olasılığı kadar bunun gereklerinin yapılmaması durumunda da bir o kadar tehlikelerin yaşanabileceğini dikkate aldığımızda böylesi bir konferans Kürtler açısından stratejik bir önem arz etmektedir. Bu bilinçte olan halkımızın beklentisi bu çalışma ve tartışmaların açık yapılması ve tüm güçlerin katılımı ile, sadece konferans esnasında gelip görüş belirtme temelinde değil, daha başından tüm hazırlıklarına tüm Kürt örgütlerinin katılması yönündedir. Ancak böyle bir yaklaşım, Kürtlere karşı olan planları boşa çıkaracağı gibi dört parçada Kürtlerin çıkarları temelinde sonuç almasını mümkün kılabilir. Buna değinirken şu gerçeğide tespit etmekte fayda var; bugün Kürt halkının hangi ferdine sorarsanız sorun size aslında Kürt Ulusal Birliğinin kalplerde ve kafalarda gerçekleştiğini bunun en iyi örneğinin de şehitler olduğunu söyleyecektir. Türk devleti tarafından halkımıza karşı yürütülen kirli savaşta şehitlerin her birinin Kürdistan'ın bir parçasından olması ve bu şehitlerin cenaze törenlerinde yakın aile çevresinin hazır olmasına imkan verilmemesine rağmen, on binlerce kişinin katılımı ile başka bir parçada cenaze törenlerinin yapılması bunun en iyi kanıtı olarak gösterilmektedir. Yani kalplerde, yaşamda ve mücadelede gerçekleşen Kürt birliğinin Kürt örgütlerinin de katılacağı bir platform ile sonuçlandırılması tartışmaları yapılmaktadır. Her dört parçada halkımızın nezdinde başarılan birliğin demokratik şekilde olduğu ve hiç bir gücün güdümünde gerçekleşmediği, Kürtlerin öz güçleri ile kazandıkları birlik olduğundan bunun üzerine şekillenecek diğer birlikteliklerin de kalıcı olacağı kesindir. Aksi bir temel üzerinden gelişecek bir birlik veya halkımızın çıkarları değil de egemen güçlerin çıkarları temelinde dayatılabilecek bir platform, başarılı olmayacağı gibi tersi bir duruma yol açacaktır. Demek ki; doğru temellere oturtulmuş bir platform kalıcı birlikteliği getirecekken yanlış temelde başlatılacak bir tartışma ve bunun üzerinde oluşturulacak bir platform kalıcı ayrılıkların tohumunu ekecektir. Yine kalıcı ayrılıklar; halkımızın çıkarına olmadığı, daha fazla kan, göz yaşı ve çatışma anlamına geldiği gibi egemen güçlerin kirli planları için halkımızı ve örgütlerini kullanmayı beraberinde getirecektir.

Bu kısa girişten sonra tarihsel ve güncel bazı tespitler yapmamız konuyu daha anlaşılır kılacaktır. Bu bağlamda Kürt uluslaşmasının içinde bulunduğu duruma kısaca bir bakmak gerekirse Önder Apo'nun Bir Halkı Savunmak kitabında dile getirdiği:

"Kürt uluslaşması değişik ve çelişik bir seyir izlemektedir. Ortak pazarın etrafında kendi dil ve kültür sınırlarında gelişme olanağını bulamamıştır. İsyanlar ve sert bastırmalar bu şansı vermemiştir. Direnişlerin kırılması ve çağdaş bir ulusal hareketin yaratılamaması çok geri bir uluslaşma düzeyine yol açmıştır. Şimdi de Kürt uluslaşmasının ne pazar etrafında ne de burjuva ulusal hareketleri biçiminde gelişme kaydetmesi pek olası görünmemektedir.

Günümüzde Kürt uluslaşması iki yöntemi de birlikte ve iç içe denemektedir. Birincisi ağırlıklı olarak ABD'nin işgal koşullarında Irak Kürdistan'ında öncülük etmeye çalışırken, ikincisi özgücüne dayalı, Türkiye'nin demokratikleşmesinde Kürdistan'ı bir köstek değil destek olarak değerlendirmede öncü kılmaya çalışmaktadır. Bu iki yolun ya da yöntemin önümüzdeki dönemde Ortadoğu çapında ağırlaşan ulusal demokratik sorunların çözümündeki rolleri, önemi daha iyi anlaşılacaktır. Kürdistan'ın daha kapsamlı bir yeni İsrail-Filistin mi olacağı, yoksa demokratik barışçı çözüm ülkesi mi olacağı bu yöntemlerin ağırlık kazanmasına göre belirlenecektir. Dar etnik, kavmiyetçi, dinci ve milliyetçi yöntemlerden ne kadar uzak durulur ve askeri yöntemlere itibar edilmezse, Kürdistan'daki çok karmaşık toplumsal sorunların demokratik, özgür ve eşitçi çözümü de o denli demokratik uluslaşmanın yoluyla olur."

Bu değerlendirmeden de anlaşılacağı gibi Kürdistan ve Kürt halkı tarihi bir durumunla karşı karşıyadır. 1990'lar ile birlikte değişen dünya koşulları, daha doğrusu bozulan askeri, stratejik, ekonomik ve coğrafik dengelerin yarattığı kaos durumu genelde bölgemize özelde ise Kürdistan'a olduğu gibi yansımaktadır. Değişen bu dengelerin yerine yeni dengeleri oluşturmak isteyen, başını ABD'nin çektiği, güçler arayışlarını sürdürmektedirler. Bu durum karşısında var olan statükoyu korumak isteyen bölgesel egemen güçler (Türkiye, İran ve Surye) kendi aralarında anti-Kürt ittifakı oluşturarak inkar ve imhaya dayalı politikalarını devam ettirmek istemektedirler. Değişen dengelerde iki cephenin -ki bu cepheler Kürt sorununun mevcut hali ile devam ettirilmesinde birileriyle sıkı ittifak içerindedir- Kürtler konusunda bazı gizli anlaşmalara girdiği de sıkça dillendirilmektedir.

Egemenler Kürt'ü Kürt'e kırdırma planını sürdürmek istemektedir

ABD'nin başını çektiği cephe kendi özgücüne dayanan özgürlükçü Kürt hareketini bastırmak ve Kürtleri parçalayarak kendi çıkarları için kullanmak hatta "iyi Kürt, kötü Kürt" gibi bir slogan ile dünyada kendine göre bir `Kürt imajı` yaratmak için her türlü yöntemi mubah görmektedir. Yine böl-parçala-yönet mantığına karşı demokratik birliği dayatan PKK'ye karşı Türk devletinin sınır içi ve sınır dışı askeri operasyonlarına sağladığı anlık istihbarat ve aktif katılımı ile Özgürlük hareketini tasfiye etmek istemektedir. Uluslarası alanda yargısız infaz ile "terörist" damgası vurarak Özgürlük hareketini marjinalleştirme, tecrit etme ve kriminalize etme çabaları bunların başında gelmektedir. Yine ABD ve İngiltere de Güney Kürdistan dışındaki diğer parçalarda sorunu çözümsüz bırakarak hem bölge ülkeleri üzerinde Kürtleri baskı aracı olarak tutmak ve bu ülkeleri kendisine muhtaç hale getirmek hem de Kürtlere her zaman bir umut gösterip kendi politikaları doğrultusunda değerlendirmek biçiminde ifade edilecek bir politikayı pratikleştirmeye çalışmaktadır. Yani bu durumda her biçimde dış güçlerin kullandığı bir yeni siyasal düzen oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Diğer taraftan Kürdistan'ı egemenliğinde tutan devletlerin ise hiç bir parçada hiç bir Kürt'ün ne politik statü ne ekonomik güç sahibi olmaması için kıyasıya bir askeri ve diplomatik savaş içine girdiği açıktır. Tank, top, işkence, zindan, "faili meçhul" cinayetler, sürgün, askeri operasyon ve seçim hileleri yöntemleri ile tasfiye edemediği Özgürlük hareketine karşı ek bir yöntem ile, Kürt'ü Kürt'e kırdırma planını siyasi arenada ve gizli ittifaklarla sürdürmek istemektedir.

Yani eskiden askeri anlamda yaptığını ama mevcut durumda dünya ve Kürt gerçekliliğine kabul ettiremeyeceğini Kürt'e "şirin" gözükerek yapmaya çalışmaktadır. Bunun için Küçük bir Kürdistan oluşturularak tüm Kürdistan parçalarının feda edilmeye çalışıldığı projeler pratikleştirilmek istenmektedir. Nitekim İran, Türkiye ve Suriye devletleri tarafından Güney Kürdistan'a 'biz Kerkük dışında seni kabul ederiz, ama diğer parçalarda bizim politikalarımızı destekleyeceksiniz' dayatması yapmaktadır. Türkiye'nin bu planlarının yanında Irak merkezi hükümeti de her geçen gün Güney Federal Hükümetini sıkıştırmakta ve onları coğrafik olarak 1990'larda oluşturulan 36. paralelin gerisine itmeye çalışmaktadırlar. Bunun gerçekleşmesi durumunda Güney Kürdistan'ın sınırları 1970'lerde Saddam ve M. M. Barzani arasında yapılan "otonomi anlaşması"nın da gerisinde kalacaktır. Yani özgür parça ve bunun için ABD desteğine sığınma söylemi boşa çıkmış olacaktır. Siyasi anlamda bu böyle iken bu durum ekonomik olarak da güç olamama, bağımlı olma demektir. Tekrar anlaşılmıştır ki tek parçada çözüm kalıcı ve garantili olamadığı gibi Kürt halkının tüm özlemlerini buraya sığdırmak doğru değildir. İran ise; bölgede kendisine karşı gelişebilecek herhangi bir saldırıyı bertaraf etmek ve bölge öncülüğünü pekiştirmek için çok yönlü bir mücadele içerisine girmiş ve burada Kürtleri kurban etmeyi esas almıştır. Bu hedef gereğidir ki her gün içerde halkı baskı altına almakta, idamlar gerçekleştirmekte ve Medya savunma alanlarını bombalamaktadır.

Ulusal Strateji Belgesi Kürtlerin kırmızı çizgilerini ortaya koymuştur

Bu benzeri plan ve uygulamaları çoğaltmak mümkündür. Demek uygulamada olan her gücün kendi çıkarları temelinde Kürtler üzerine hesap yaptığı bir gerçektir. Burada Kürtlerin ne yapması gerektiği çok önemli olmaktadır. İşte bu tür olası gelişmeleri ön gören PKK, Kongra Gel ve KNK iki yıldır Kürt ulusal stratejisinin oluşması için ulusal konferansı çağrısı yapmaktadır. Hatta bunun için KNK'nin 13-14 Aralık 2008 tarihinde yaptığı kongrede Kürtlerin kırmızı çizgilerini ve hassasiyetlerine açık bir şekilde ortaya koyan `Ulusal Strateji Belgesini` açık bir şekilde tartışıp onaylayarak kamuoyuna açıkladı.

Hem bu Ulusal Strateji Belgesi hem de Ulusal Konferans gerçekleştirme fik-

rinin gündeme gelmesi bölgemizin ve ülkemizin içinde bulunduğu mevcut durum ve karşı güçlerin planlarını boşa çıkarmak için gündeme geldiği gibi bir boyutuyla ülkemizin tarihinde Kürtlerin iradesi dışında yapılan gizli planların da tekrarlanma riski görülmesindendir. Öyle ki Kürtlerin iradesi dışında tarihte Kürdistan parçalanmış ve Kürtler bir birine karşı kullanılarak Kürt başkaldırıları ezilmişti. Kürdistan'ın ilk parçalanması olan Kasr-ı Şirin (1639 yılında Osmanlılar-Safaviler) anlaşmasında gerçekleşmiştir. Yine I. Dünya Savaşı ortasında müttefik güçler tarafından hazırlanan ve bölgeyi kendi aralarında parselleyen gizli Sykes-Picot mutabakatının (1916 yılında İngiliz ve Fransa dışişleri bakanlarının Ortadoğu'nun bölünmesi için hazırladığı plana verilen addır) gerçekleşmesiyle Kürdistan'ın yerüstü ve yeraltı zenginlik kaynakları bu güçler arasında paylaşılmıştır. Daha sonra bu planın da temel hedeflerini içeren, Arap ülkelerinin cetvelle sınırlarının çizilmesini öngören ve bir İngiliz planı olan Sevr anlaşması yapılmıştır. Yine, bir kaç Kürt milletvekilinin de onayı ile, 1923 yılında imzalanan Lozan anlaşması Kürtler açısından tamamlanmamış anlaşmalardır. Tüm bu anlaşmalarda Kürtler temel bir faktör olarak lanse edilmiş ama pratikte Kürtlere hiç bir hak verilmemiştir. Bu anlamda halkların iradesini ve çıkarını dikkate almadan dış güçlerin yaptığı hiçbir siyasal projenin halklara hayır getirmediği ve getirmeyeceği açıktır. Hem bu gerçeklere bakıldığında hem de Kürtlerin mücadelesinin gelmiş olduğu aşamaya bakıldığında başta bu anlaşmalar olmak üzere Kürtler açısından Misak-ı Milli güncelleştirilmelidir. Acil olanı ise Lozan'ın güncelleştirilmesidir. Kürtler açısından bu anlaşmaların tamamlanması ve bu temelde haklarının garantiye alınması gerekmektedir. Olacaksa bir ulusal konferans bu amaca hizmet etmeli ve demokrasiyi gerçekleştirmelidir. Daha bundan bir kaç on yıl önce bile Kürtler açısından bu anlaşmaların güncelleşmemesi bunun yerine daha baskıcı olan "Bağdat Paktı" ve "CENTO" anlaşmalarının egemen güçler tarafından imzalandığı gerçeğine bakmamız bile Kürtlerin neden doğru temelde bir ulusal konferans yapmaları gerektiğini daha iyi anlamamız için yeterlidir. Egemen güçler Kürtlere hiç bir hakkı mubah görmezken Kürtlerin kendi demokrasilerini yaratmak için bir araya gelmeleri ufak hesap ve planlara kurban edilmemeli.

Kürtlerin Beş İlke Şartı

Ulusal Konferans tartışmalarının gündeme gelmesi ile birlikte Önder Apo bu konunun doğru temelde, Kürt halkının ve bölge halklarının demokratik birlikteliği ve uzlaşısı temelinde olması için perspektifler sundu. Önder Apo:

"Kürt Konferansları üç şehirde yapılabilir. Birisi Diyarbakır'da, birisi Erbil'de, birisi de Avrupa'da. Avrupa'daki Konferans Brüksel veya Lozan'da yapılabilir. Burada Lozan ismini kullanıyorum, bunun sembolik bir anlamı var. Her bir Konferansın özel görevi var, bu nedenle bu konferanslara katılacak olanlar Kürt sorunu konusunda duyarlı, etkin ve bu yönde çalışmaları olan kişilerden olması gerekir"

"Kürt Konferansları da üç şehirde yapılabilir. Birisi Diyarbakır'da, birisi Erbil'de, birisi de Avrupa'da. Avrupa'daki Konferans Brüksel veya Lozan'da yapılabilir, böyle daha anlamlı olur. Burada Lozan ismini kullanıyorum, bunun sembolik bir anlamı var. Her bir Konferansın özel görevi var, bu nedenle bu konferanslara katılacak olanlar Kürt sorunu konusunda duyarlı, etkin ve bu yönde çalışmaları olan kişilerden olması gerekir. Biliyorsunuz bu tür Konferanslara öyle herkes katılmaz.

Bu Konferanslar yapılırken beş ilke şartının mutlaka tartışılması lazım. Bunlar Kürtlerin Beş İlke Şartı olarak ileriye sürülmesi lazım. Bunlar;

***1- Savaş ve Barış İlkesi:** Savaş neyi getirir neyi götürür, ne anlam ifade ediyor? Barış neyi getirir neyi götürür, kime ne kazandırır? Barış nasıl sağlanır? Bunların açıklığa kavuşturulması lazım. Konferans'ta bunların belirlenmesi lazım. Denilecek ki savaş şudur, barış şudur, bu durumda barış sağlanır, şöyle sağlanır, bunlar açıklanır.*

***2- Birlik İlkesi:** Türkiye'deki Kürtler, İran'daki Kürtler, Suriye ve Irak'taki Kürtler kendi aralarında bu durumu tartışırlar. Evet bu, Kürtlerin kendi aralarındaki birliktir. Bulundukları devletin sınırlarına karşı değildir. Türkiye'deki Kürtler Türkiye'yle sorunlarını demokratik şekilde çözme yöntemini tartışırlar. İran'daki Kürtler İran'la kendi sorunlarının demokratik çözüm yöntemini tartışırlar. Ancak Türkiye, İran, Irak ve Suriye'deki Kürtler, kendi aralarındaki ilişkilerini ve birliklerini kurarlar. Bu durum o devletlere karşı değil, Kürtlerin kendi demokratik konfederal sistemlerinin kurulmasıdır. Burada çözüm ulus-devlette değil, ulus-devlet çözümsüzlüktür. Büyük Kürdistan çözüm değil, kan gölüne dönüştürür. Küçük Kürdistan da çözüm değil. Çözüm olan demokratik konfederalizm ilkeleri çerçevesinde örgütlenmektir.*

***3- Demokratik İlke:** Bu ilkenin uygulanması şudur; Kürtlerin haklarının ve örgütlenmelerinin önündeki bütün engellerin kaldırılmasıdır. Anayasal, yasal bütün engellerin kaldırılıp demokratik dönüşümün hayata geçirilmesidir.*

***4- Kültürel Haklar İlkesi:** Kürtlerin kültürlerinin bir bütün olarak tanınması ve hayata geçirilmesidir. Bütün bu ilkelerin Konferansta açıklığa kavuşturulması lazım. Bunların ne anlama geldiği, bunların sınırlarının ne olduğu hepsi belirlenmelidir.*

***5- Beşinci olarak, Demokratik Siyaset İlkesi** eklenebilir. Sosyal Şart da ileri sürülebilir. Sosyal, eğitim ve ekonomi de ilke şartı olarak bunlara eklenebilir."*

Kürt tarihine ve halkımızın geleceğine cevap olabilecek bir konferansın bu ilkeler temelinde ele alınması önemli olmaktadır. Bu ilkeleri anladığımız kadarı ile biraz açmaya çalışırsak:

Kürt halkının savaştan en çok zarar gören taraf olmasına rağmen yukarıda kirli planlarından sadece bazılarını aç-

maya çalıştığımız egemen güçler bu gerçeği de ters yüz etmekte ve Kürtleri suçlamaktadır. İşte bu konferans bu durumun tespitini yaparak hangi koşullarda savaş hangi koşullarda barış yapılması gerektiği, nasıl bir barış yapılacağı barışta halkımıza tekrardan saldırılmayacağının garantisinin ne olduğu, BM bildirgesinde de olan meşru savunma ilkesine nasıl yaklaşılacağı, Kürtler arası savaşın olmaması için karşı güçlerin planlarına karşı nasıl durulacağı gibi maddeleri tartışmaya açılabilir.

Ayrıca Kürtlerin genel çıkarları etrafında ortak dil, söylem ve tavır sahibi olmalarını sağlama, her örgütün kendi özgün örgütlemesine sahip olması ama tüm ulusu ilgilendiren konuları tartışarak belirledikleri kırmızı çizgiler temelinde kendi aralarındaki ilişkiler ve birlikteliklerin netleştirilmesi, diğer halkların düşmanlığına dayanmayan demokratik ortak yaşam koşullarının netleştirilmesi, kendi aralarında kültürel, siyasal, sosyal, edebi vb ilişkilerini güçlendirmeleri, her bir parçanın diğer parçanın sorununa duyarlı olmasını sağlama ve demokratik normlar çerçevesinde dayanışma içerisinde olması gibi konular önemli tartışma konuları olabilir.

Yine Kürtlerin yaşadıkları ülkelerde haklarının anayasal güvenceye kavuşturulması için nasıl ortak çalışma yapacakları, yurttaş ve toplumsal hak ve özgürlüklerinin garantiye alınması, özgürce siyaset ve örgütleme yapmasının sağlanması için yapılacak ortak tartışma ve kararlaşmalar olabilir.

Ortak dil, kültür ve coğrafyaya sahip Kürtlerin diğer halkalarla ortak yaşam koşullarının yanında kendi aralarında birbirleri ile başta düşünce alış verişi olmak üzere yaratacakları ortak platformları, Kürt kültürünün gelişmesi için ortak çalışmaların başlatılması, Kürtlerin yaşadıkları ülkelerde kültürlerinin serbestçe geliştirmesi için devletleri nasıl reforma uğratacaklarını, kültürel farklılıkları tehlike olarak değil zenginlik olarak değerlendirmesi için devletlerle nasıl bir ilişki ve çelişki içinde olacaklarını tartışıp bir çerçeve ortaya çıkarabilirler.

Hem kendi aralarında hem diğer halklarla ilişkilerinde hem de komşu devletlerle hangi demokratik normların esas alınacağı ve Kürt halkının tüm yaşam alanlarına demokratik yaşam normlarının hakim olması içim başta eğitim olmak üzere sosyal yaşamı ilgilendiren tüm alanlarda karşılıklı uzlaşı ve hazmetme kültürünün nasıl olacağı gibi konular tartışılabilinir. Belirttiğimiz gibi bu ve benzeri bir çerçevede yapılacak tartışmalar Kürt demokrasisini örnek kılacak, Kürtler arası demokratik konferderal anlayışı yaygınlaştıracak ve diğer halklar ile ortak yaşam koşullarını şiddete ve savaşlara yer vermeden geliştirecektir. Kürt ulusal konferansı demokrasiye müdahaleleri engellemeli ve Kürtlerin hem bölgesel hem de uluslararası anlaşmalarda verilmeyen haklarını almak için bunların güncelleşmesini sağlamalıdır.

Bu ilkelerden anlaşılan esas olarak Kürtlerin haklarının tanındığı demokratik ülkelerin amaçlanması ve bu temelde Kürdistan parçaları arasında demokratik konfederal ilişki kurulmasının en doğru yol olacağıdır.

Kürt ulusal birliğine taktik değil stratejik yaklaşılmalıdır

Tüm bunlara rağmen bunların gerçekleşmediği ve sadece bazı kesimlerin katıldığı bir konferansın halkımız nezdinde meşruiyet kazanmayacağı gibi Kürtlerin parçalanmasını da beraberinde getirecektir. Bunun için Kürt örgütleri Kürt konferansına ve bu bağlamda Kürt ulusal birliğine tatktik olarak değil stratejik yaklaşmalıdır. Maalesef şimdiye kadar yukarıda belirttiğimiz temelde bir konferansın yapılmaması bu taktik yaklaşımdan kaynaklanmaktadır. Yoksa proje eksikliğinden, bu tür bir platformun gerekli olmamasından, zamanının olgunlaşmamasından veya Kürtlerin hazır olmamasından kaynaklanmamaktadır. Bu tür bir konferansın önündeki temel engel şimdiye kadar başta Güneyli güçler olmak üzere bazı Kürt örgütlerinin Kürt hassasiyetlerinden çok komşu ülkelerin hassasiyetlerini dikkate almaları ve parça eksenli Kürt sorununa yaklaşmalarıdır. Nitekim bu kadar yoğun bir şekilde Kürt gündemine giren, hazırlık komitesinin kurulduğu söylenen, bu konferans bile halen gizli ve kapalı kapılar ardından yapılmak istenmektedir.

Bu tür konferanslar sadece bir kesim örgütün yapabileceği platformlar olmadığı gibi böyle yapılması projenin başarı şansını da ortadan kaldıracaktır. Oysa gelinen aşamada Kürtlerin hemen hemen her parçada elde ettikleri kazanımlarını koruması ve bunları daha da genişletmesinin olanakları her zamankinden daha fazladır. Yine jeo-stratejik konumlarından ve mücadele gerçekliğinden hareketle Kürtler bölgenin de demokratikleşmesi için anahtar rolündedirler.

Bu rollerini oynamak ve kendilerine dayatılan gizli planları boşa çıkarmak için ulusal konferansla halkımız arasında oluşan bu umudun gerçekleşmesi ancak ta başından itibaren tüm hazırlıkların tüm örgütlerin ortak katılımı ve tartışması ile mümkündür ve bu halkımızın temel istemidir. Aksi bir platform ulusal konferans olmayacak ve kabul görmeyecektir. Böyle bir çalışma milliyetçilikten arınmış, din radikalizmine yer vermeyen, yerel kültürün özgür ifadesine, toplumsal cinsiyet özgürlüğüne ve çevreci ekolojik çalışmaya dayanan, ayrılıkçılık ve şiddet içermeyen yöntemleriyle demokrat ulus olmanın en sağlıklı yoludur.

Kürt ulusal konferansının bu eksende yapılması Ortadoğu gibi etnik, dini, mezhebi, milliyetçi boğazlaşmanın en yoğun yaşandığı bir bölgede çözümleyici değeri yüksek bir örnek olabilir. Özellikle İsrail-Filistin örneğinde büyük bir çıkmaza giren milliyetçi yöntem yerine yeni yöntemler kaçınılmaz olmaktadır. Sorunları şiddet ve ayrılmalarla çözmenin gerçekçi ve çözümleyici yol olmadığını tam anlamanın zamanıdır. Yine devlet terörü ile milli gerçekleri yok etmenin olanak dışı olduğu anlaşılmalıdır. Daha da önemlisi, farklı ulusal, etnik ve dini kültürlerle ortak yaşamanın bir kaygı, kayıp etkeni değil, zengin canlı bir yaşamın yolu olabileceği de anlaşılmalıdır. Farklı ulus ve kültürlerden olmanın farklı devlet gerektirmediği, ancak tam bir demokrasi gerektirdiği kavrandıkça, çözülemeyecek bir ulusal sorunun olmadığı da daha iyi anlaşılacaktır.

CİLO'NUN BULUTLARI

"Çığ geliyor, Çığ! dediğinde herkes çığdan korunmak için çoktan hareketlenmişti. Sanki kızgın bir dev, ayaklarını hızla indirip kaldırıyor, homurdanarak üzerimize geliyordu. Nefes nefese koşuyordum. Dönüp bir saniye de olsa sesin geldiği yöne baktım. Kar kütleleri irili ufaklı toplar halinde yuvarlanıyordu. Kimi önde, kimi arkada. Tıpkı bir metal kütlenin tepeden aşağıya doğru yuvarlanması gibi. Kar kütleleri büyüdükçe silindir halini alıyor, kattığını kendisine katıyor, katamadığınıysa ezip geçiyordu"

Sessizlik bir ömür gibi uzadıkça uzuyordu

Sabahleyin uyandığımda önceki günün yorgunluğundan izler taşıyordum. Önceki günün kırgınlığını giderip, güne dinç başlayabilmek için dışarı fırladım. Ciğerlerimi taze havayla doldurdum. Ocak ayına ve konumlandığımız coğrafyaya göre güzel bir gündü.

Yüzümü Cilo'ya çevirdim. Konumlandığımız Mate köyünün kuzeyinde yer alan Cilo, uzaklarda, beyaza bürünmüş, boylu boyunca uzanıyordu. Cilo'nun sivri ucunun nadir göründüğü bulutsuz bir sabahı yaşıyordum. Gökyüzüne başkaldırırcasına heybetlidir Cilo. Coğrafyayı kendisiyle sınırlar gibi gökyüzüyle birleşir. O ufkun çizgisinde beyaz ve mavinin iç içeliğini ayırmak imkansızdır. Bir ressamın titrek elleriyle boyanmış gibidir.

İçeriye girdim. Hazırlandım. Kahvaltı yaptık. Saat sekize geliyordu. Eğitim başlamak üzereydi. Koşturarak dershaneye girdiğimde bakışlardan, yine en sona kalan olduğumu anladım. Her zaman olduğu gibi en arkadaki sıraya oturdum. Arka sıralarda oturanın derse ilgisiz olduğu söylense de doğru olmadığını biliyordum. Arkalarda herkesten bağımsız, hiçbir hareketimi kontrol etmeye ihtiyaç duymadan, motivasyon sağlayarak dersi dinliyordum. Başarısız bir öğrenci sayılmazdım.

Dersin konusu sosyalizmdi. Eğitim başlayalı yarım saat olmuştu ki, bir ses gelmeye başladı. Kulak kabarttım. Gaipten gelen sesler mi duyuyordum, kulaklarım mı beni yanıltıyordu. Ses geliyordu. Pür dikkat dinliyorduk. Doğadaki tüm canlılar susmuş, tek o ses geliyordu.

"Bir ses mi geldi?" Sorusunun ardından gözler sesin geldiği yöne doğru çevrildi. İçimizden biri şaşırmış ve birazcık da sesli düşünmüştü. Ardından farklı bir arkadaş,

"Kobralar geliyor!" diye bağırdı. Şaşkınlık ve telaşın iç içe geçtiği bir anda koşmaya başladık. Dersi anlatan arkadaş, bir yandan koşuştururken diğer yandan,

"Acele edin heval, acele edin!" diye bağırıyordu. Kobralar Cilo'nun başına üşüşmüştü. Bulunduğumuz yerin kuzey doğusunda, Cilo'nun eteklerindeki uygun yerlere indirme yapılıyordu. Sesleri kulaklarımı öyle tırmalıyordu ki, bu sesten nefret ediyordum. Uçakların bu zemheri ayında ne işleri vardı ki burada; sesleriyle çığ mı düşüreceklerdi. İndirmenin ardından, dönüp havadan mı saldıracaklardı? Sorularım birbiri ardınca ırmak gibi çoğalıp akıyordu. Herkes hazırdı. Karargahın telsizinden,

"İndirme yapılıyor, gerekenler yapılsın" talimatı verildi. Biz hazırdık. Kuzeye açılma kararıyla konumlandığımız alana geçmiştik. Düşman, planlanan açılımın önüne engel olmak için saldırıyor, pusular kuruyor, operasyonlara çıkıyordu. Helikopterlerin indirmeler yapması yeni bir operasyonun ilk işaretiydi. Düşman, "Kuzeye yerleşemeyeceksiniz" diyordu. Biz ise ısrarla, "Yerleşeceğiz" diyorduk.

Mate köyüne alışmıştık. Halkı da bize alışmıştı. Biz onlarla, onlar da bizimle bütünleşmişti. Bazen düşünürdüm ve halka sorardım.

"Uzak diyarlardan mı geldiniz, yoksa yüzyıllardır talanlara mı uğrar bu halk?"

Mate'de Asuriler ve Ermeniler iç içe yaşıyordu. Mate köyünün güneyinde adları Zera ve Zervana olan köylerin altınlarla dolu olduğu ve bu yüzden yıllardır talanlara uğradığı hep anlatılırdı. Avaşin, altın küpleriyle dolu köylerin hikayelerini yıllardır dinliyor, talanlarına tanıklık ediyordu. Avaşin, düşmanla aramızda yıkılmaz bir sur gibi uzanıyordu.

İndirmeden hemen sonra bir grup arkadaş, Zeri Boğazı'na takviye olarak gönderildi. Kampın savunmasını oluşturan dört çıplak tepe, kışın kullanılan en stratejik tepelerdendi. Buradaki Zeri Boğazı elimizde olduğu sürece çatışmalarda avantajlı konumda olacaktık.

Zeri Boğazı'nın alt kesimlerinde bir tepe vardı. Oraya doğru yola çıktık, o tepede konumlanacaktık. Yolu yarıladığımızda helikopterler tümden alanı terk etmişlerdi, seslerini duyamıyorduk. Kefiyemi kulaklarıma ısıtacak şekilde sıkı sıkıya sardım. Kampımız aşağılarda kalmıştı. Mate suyunun iki yakasına sığınaklarımızı yapmıştık. Odunlardan yapıp kamufle ettiğimiz köprüyle iletişimimizi sağlıyorduk. Mate suyu kampın ortasından geçip, batıya doğru akıyor, daha aşağılarda Perihan suyuyla birleşiyordu. Mate suyu boyunca uzanan ceviz ağaçlarında bir dal kıpırdamıyor, her yerin bembeyaz olduğu kampımızda bir yaprak dahi yerinden oynamıyordu. Sonbaharın sararıp uçuşan hareketlili-

ğini özler gibiyim. Kampın biraz ötesinden yer yer yükselen meşe ağaçlarının dalları, kardan dolayı yerlere kadar sarkıyordu ve hava soğuktu.

Konumlanacağımız yere vardık. Soğuktan titremeye başlamıştım. Bulunduğum yerde hareket ederek ısınmaya çalışıyordum. Kardan etkilenen gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Askerler avcı kolu biçiminde ilerliyordu. Mevzilendik. Ellerimiz tetikte bekliyorduk. Askerler ilerliyorlar ama oldukça da zorlanıyorlardı. Kara bata çıka, bazen bir yamaçtan yuvarlanarak yürümeye çalışıyorlar, bekliyorlar, çevreyi gözetleyip tekrar ilerliyorlardı. Bizdeyse sessizlik hakimdi. Askerler gittikçe yaklaşıyorlardı. Nefesimizi tutmuş ateş emrini beliyorduk. Bir dal kımıldasa, bir yaprak düşse kıyamet kopacaktı. Yanımdaki arkadaşa baktım, hislerimiz aynıydı. Gözlerimiz, "Başaracağımız zamandır" diyordu. Sessizlik bir ömür gibi uzadıkça uzuyordu.

Ateş!

Askerler şaşkınlık içinde kendilerini yere attılar. "Ateş" sözcüğü sessizliğin büyüsünü bozmuştu. O şaşkınlık anı geçirildikten sonra askerler sağa sola ateş ederek geri çekilmeye başladılar. Çatışma başladı. Askerler iyice uzaklaştıklarında, sadece bir kaç tarama sesi ve yer yer yaşanan temaslar kaldı. Hava iyice soğumuştu. Yanımdaki arkadaşla karşımızda bulunan kayalığın altındaki kuytu yere geçtik. Soğuk, bu kuytulukta daha az etkiliydi. İyice birbirimize sokularak ısınmaya çalışıyorduk. Her olasılığa karşı da ellerimiz tetikteydi. Aynı soğuk havayı soluyorduk. Soğuktu. Kara kara bulutlar, Cilo'nun doruğuna gittikçe yaklaşıyordu. Anlaşılan düşmanın meteoroloji uzmanları iyi çalışmamıştı. Ya da Cilo'yu, Cilo'nun kendisine has hava durumunu daha çözememişlerdi. O esnada yanımıza gelen Rubar arkadaş,

"Hava değişiyor değil mi?" dedi.

"Evet" dedim. Soğuktan hafif nemlenmiş gözleriyle dalgın dalgın uzaklara bakarken,

"Anlaşılan Türk ordusu Cilo'nun meteorolojisini bilmiyor" dedi. Güldük. Durumumuzun iyi olduğunu görünce,

"Ben yerime gideceğim, kendinizi soğuktan koruyun" diyerek yanımızdan uzaklaştı. Birkaç dakika ardından baktım. Arkadaşlar düşmanın ağır ağır geri çekildiği yöne doğru biraz ilerleyip geldiklerinde, Kıvırcık Hasan,

"Askerler geri çekildiklerinde içlerinden biri yaralıymış. Kan izleri gördük. Takip ettik, yürüdük yürüdük, baktık; askerin biri karın içine yüzüstü yığılmış, kalmış. Her halde yeni ölmüştü. Silahını alıp geldik" dedi.

Cilo'nun doruğu görünmez olmuştu, öğleye çeyrek saat vardı. Havanın bozmasıyla birlikte, Zeri Boğazı'nı tutan arkadaşlarla bağlantı kurup, gelmelerini söyledik.

Rüzgar esiyordu, kar yağmaya başlamıştı. Alandan çıkacaktık. Alandan çıkmak için iki yol vardı. Biri Şuke, diğeriyse Ahmede Xane Boğazıydı. Gare'nin yüksek dağlarına açılan Şuke vadisinden geçemezdik. Gare'nin dağlarını kar kaplamışken, her vadisi, her yamacı bir çığa gebedir. Şuke'nin bize geçit vermeyeceği apaçıktı. Ahmede Xane vadisini geçecektik. Deştexane, büyük Kürt yazarı Ahmede Xane'nin doğup büyüdüğü yerdir. Bir oda ve bir salondan oluşan evi, vadinin ortasında büyük bir şemsiyeyi andıran kayanın altında, zamanla inatlaşırcasına durmaktadır. O vadide kışları insanların yaşayamayacağı söylenirdi. Baharıysa olağan üstü güzeldi. Yaşamın bütün tılsımı Deşta Xane'ydi.

İkindiye yakın Zeri Boğazı'nı koruyan arkadaşlar geldiler. Altmış gerillaydık. Bu andan itibaren tek amacımız, hiç kayıp vermeden bu alandan ayrılmaktı. Zeri Boğazı'nda tepeci olan arkadaşlardan biri,

"Kar çoktu. Kar tutmayan bir kayanın altında oturduk. Düşmanın gelebileceğini sanmıyorduk. Helikopter seslerini duyunca, Güneydeki güçlerimize operasyon yapıyorlar diye düşündük. Bir de baktık, düşman burnumuzun dibinde asker indiriyor" diyordu.

"Su uyur, düşman burnumuzun dibinde asker indirir" diyerek Deşta Xane'ye doğru yola çıktık. Kar lapa lapa yağıyordu. Takımımız öncü grup olarak yol açıyor, öylece ilerliyorduk.

Hareket geçtikten kısa bir süre sonra kar fırtınası başladı. Fırtınanın uğultusu bir azalıyor, bir çoğalıyor ama kesilmiyordu. Sabahleyin güneşli ve masmavi olan gökyüzü, şimdi kara bulutlarla dolmuştu. Cilo, sisin ve bulutların arasından görünmüyordu. Sisi de kar gibi yararak yürümeye çalışıyorduk.

Helikopter Cilo'ya çarpmıştı

Bölük komutanımızın birkaç gündür süren hastalığı kendisini iyice zorluyordu. Akşama doğru, sık ağaçların bulunduğu bir yerde biraz durup, dinlendik. Helikopter sesleri gelmeye başladı. Askerlerini almaya gelmiş olmalıydılar. Helikopterler sanki bir tül perdesinin arkasında uçuyordu. Her şey sisin içersine gömülmüştü. Bir helikopter yere inebilmek için epey döndü, dolaştı. Sonra yönünü kaybetmiş bir kuş misali yalpalayarak Cilo'nun üstündeki kara bulutların arasına girdi. Kara bulutların içinde gök gürlemişçesine bir ses duyuldu. Büyük bir ateş yükseldi Cilo'dan. Helikopter Cilo'ya çarpmıştı.

Türk ordusu ava çıkayım derken, doğa tarafından avlanmıştı. Coğrafyaya yabancı olan askerlerin helikopterlere varıp binmesi imkansız gibi bir şeydi. Zaten birkaç dakika geçmeden tekrar helikopter sesleri duyuldu. Gidiyor olmalıydılar.

Helikopter sesleri kesilince yürümeye başladık. Sümbül dağının eteklerine varmamıza çok az bir mesafe kalmıştı. Karanlık basıyordu. Fırtına biraz dinmiş olsa da hava çok soğuktu. Sümbül dağının eteklerine vardığımızda bir vadide dinleneceğimiz söylendi. Vadiye daldık. Her yer büyük kayalarla kaplıydı. Birkaç grup halinde kayaların altına geçip, yerleştik. Naylonlarımızı açarak çadırlar oluşturduk. Ama hava yine de çok soğuktu. Herkes hareketliydi. Üşümemek için elimizden geleni yapıyorduk. O gece hiç kimse uyuyamadı, sabah oldu.

Naylondan çadırlarımızı toplayıp Deştaxane vadisine doğru yola çıktık. Yer yüzündeki tek renk beyazdı. Kaplumbağa misali yürüyorduk. Lekan denilen kar ayakkabılarıyla bir grup arkadaş önden yürüyordu. Mave dünden daha güzeldi. Cilo yine asice gökyüzüne dayamıştı başını. Öncü arkadaşlardan biri,

"Boğazda asker var" dedi. Hemen mevzilendik. Düzenleme Boğazına yakınlaşmıştık. Bir süre bekledik. Hiç hareket yoktu. Öncümüz yanılmıştı. Boğazda gördükleri asker değil, karın için-

den uçları sivrilen kayalardı. Bu göz yanılsamasından sonra yolumuza devam ettik. Lekanlarıyla karı sıkıştırarak yol açan arkadaşlar yorulduğunda, yerine bir grup daha geçti.

Karın bağrını ellerimizle deşiyorduk

Sabahın ilk saatlerinde, boğazı aştık. Deştexane vadisine doğru yürüyorduk. Her yer derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Vadiye doğru ağır ağır ilerlerken bir gürültü duyuldu. Bir arkadaş okun yaydan fırlaması gibi, fırlayarak; "Heval, heval!..." diye bağırdı. Bir diğeri,

"Çığ geliyor, Çığ!" dediğinde herkes çığdan korunmak için çoktan hareketlenmişti. Sanki kızgın bir dev, ayaklarını hızla indirip kaldırıyor, homurdanarak üzerimize geliyordu. Nefes nefese koşuyordum. Dönüp bir saniye de olsa sesin geldiği yöne baktım. Kar kütleleri irili ufaklı toplar halinde yuvarlanıyordu. Kimi önde, kimi akada. Tıpkı bir metal kütlenin tepeden aşağıya doğru yuvarlanması gibi. Kar kütleleri büyüdükçe silindir halini alıyor, kattığını kendisine katıyor, katamadığınıysa ezip geçiyordu. Her dönüşte kar kütleleri giderek artan gürültüler çıkarıyordu. Kar kütleleri hızla birkaç arkadaşa yaklaşıyor, arkadaşlar kan ter içinde koşuyorlardı. Arkalarındaki kar kütleleri bir canavar misali büyüdükçe büyüyor, hızla arkadaşlara yaklaşıyordu. Gözlerimi kapadım. O büyük gürültü durdu.

Komutanımız çoktan grubun önüne geçmişti. Birkaç arkadaş kar altında kalmıştı. Arkadaşlar bastonlarla keşif yapıyorlardı. İlk şok atlatıldıktan sonra herkes karı kazmaya başladı. Kimi elleriyle, kimi kazımaya uygun ne bulmuşsa onunla, her şeyimizle kazıyorduk. Bastonla bir iki arkadaşın yeri hemen keşfedilip çıkarıldı. Karın bağrını ellerimizle deşiyorduk. Bir arkadaş kalmıştı karın altında. Rubar arkadaş, hızla kazarken;

"Yoldaşımı sana vermeyeceğim, beyaz maskeli düşman" diyordu.

Durmaksızın kazıyorduk. Arkadaş yaşıyor muydu? Yüreğimde ipince barajlar oluşturuyordum, çoraklaşmış yürekleri sulamak için. Ellerimle kazıyordum. Bir arkadaş üşümüş, titreyen sesiyle;

"Ellerim bir şeye çarptı heval" dedi.

Hepimiz etrafına toplandık. Hafifçe kazıdığımda arkadaşın kolu dışarı çıktı. Kaybolan bir çocuğun annesini bulma sevincini yaşıyordum. Arkadaşı çıkardık, yarım saattir karın altındaydı. Hareket ettirmeye çalıştık. Hareket etmiyordu. Bayılmış mıydı? Arkadaşlar nefes alıp almadığını kontrol ettiler. Kıvırcık Hasan;

"Arkadaş şehit düşmüş" dedi. Hepimizin gözlerindeki parıltı bir anda söndü. Ciğerlerimi soğuk havayla doldurdum. Düşmana yenilmemiştik fakat doğaya yenilmiştik. Arkadaşı çıkarmak için karı tırnaklarımızla kazmıştık.

Şehit arkadaşı gömerek Deştexanê'ye doğru yol aldık. Çığın altında kalan arkadaşlardan biri topallayarak yürüyordu. Karın altında kalanlar, varoluş ve yok oluşun ince çizgisindeki o filmi izlemiş miydiler? Son yüklemlerini kullanıp, noktalamışlar mıydılar yaşamı? Bilmiyorum. Fakat biz onlar için son yüklemlerimizi kullanmadık. Ellerimizle karı avuçlayıp yoldaşlarımızı kucakladık. Yürürken bir an durup, çığın geldiği yere baktım. Karın sadece üst tabakası kopmuştu, geriye kalan alt tabaka bembeyazdı. Sonbahar ve ilk bahar da çığ yerine kocaman kaya kütleleri ve toprak parçaları hareketlenir, taş toprak ağaç demeden, önüne ne gelirse yıkar geçerdi.

Tepelere doğru çıktıkça esen rüzgar, dalgalar halinde yayılarak, yüzümüze tokat gibi çarpıyordu. Saat ona doğru helikopter sesleri duyuldu. Mevzilendik. İki helikopter Mate köyüne indi. Kamplarımıza giriyorlar diye düşündüm. Tabur komutanımız olan İskender arkadaş tok bir sesle,

"Telsizden konuşmalarını dinledik. Düşman dünkü havadan dolayı askerlerinin büyük kısmını alamamış, bazıları Mate köyüne inmiş, birkaç asker donmuş. Şimdi köyde toplanan askerlerini almaya gelmişler" dedi.

Aradan birkaç dakika geçti. Helikopter havalanarak Cilo'nun ardında yitip gittiler. Birkaç dakika öylece bakakaldım. Kıvırcık Hasan arkadaş,

"Heval, Deştexane vadisini bu halde aşamayız, toparlanın tekrar kampa geri döneceğiz" dedi.

Arkadaşın talimatıyla, herkes hareketlendi. İçimizde hareketlenmeyen iki üç arkadaş vardı. Bunlar tatlı ölüm uykusuna yatanlardı. Yorgunduk. O yüzden bazı arkadaşlar hemen uyumuşlardı. Arkadaşlar, soğuk, yorgunluk ve bazen de açlıkla tamamlanan bu sessiz ve sonsuz uykuya "Uyanışı olmayan ölüm uykusu" diyorlardı. Kıvırcık Hasan arkadaş uyuyanlardan birini tokatlayarak kaldırdı. Uyuşan bedeni ancak böyle hareketlendirebiliyorduk. Dıştan bir müdahale geliştirilmezse uyuyan uyanmazdı. Dondurucu havanın soğuğunda rüzgarın sesi bir ninni gibi gelir ve uyunur. Rüzgarın ninnisiyle karanlık ölümün beşiğinde uyunurdu.

Tüm arkadaşlar hazır olduğunda yola çıktık. Kampımıza doğru geldiğimiz izleri takip ederek yürüyorduk. Bu kez de başaramamıştı düşman. 93 Ocak'ında Mate köyündeki kampımızdan iki günlüğüne uzaklaşsak da, geldiğimiz izleri takip ederek geri dönüyorduk. Bu kez de başarmıştık

Seyfi

Adı, soyadı: **Kawa Salih Hamo**
Kod adı: **Akif Kobani**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani/Şeran 1982**
Şahadet tarihi: **5 Şubat 2009 Xakurkê**

Adı, soyadı: **Azad Ünal**
Kod adı: **Mahir Leheng**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe 1980**
Şahadet tarihi: **5 Şubat 2009 Xakurkê**

Adı, soyadı: **İzzeddin Dellayimilan**
Kod adı: **Diyar Xoy**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Şahadet tarihi: **18 Şubat 2009 Kandil**

Adı, soyadı: **Muhammed Bahçeci**
Kod adı: **Hidar Ferat**
Doğum yeri ve tarihi: **Çüngüş/Amed 1983**
Şahadet tarihi: **5 Şubat 2009 Xakurkê**

İzzeddin Dellayimilan (Diyar Xoy)
18 Şubat 2009 Kandil